COLECȚIA ROMANTIC

Julie Sherrard

BUCURĂ-TE DE VIAȚĂ

editura alcris

JULIE SHERRARD

BUCURĂ-TE DE VIAȚA

Coperta : VASILE SOCOLIUC

I.S.B.N. 973-96131-6-0

JULIE SHERRARD

BUCURĂ-TE DE VIAȚĂ

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

EDITURA ALCRIS

BUCUREȘTI, 1993

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Lector : ANGELA VASILE

© J. Sherrard
GATHER YE ROSEBUDS
IPC Magazines Ltd., England

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin editurii ALCRIS

Colecţia : „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Totul era gata pregătit pentru picnicul de duminică – totul cu excepția participanților. Se făcuse ora douăsprezece și un sfert și ei ar fi trebuit să sosească la amiază. Jaz s-a uitat pe furiș de la una din ferestrele de la etaj, dar n-a putut să vadă nici urmă de Volkswagen broască roșu uzat, pe care îl aștepta.

„Totdeauna e la fel" a murmurat ea imaginii ei pe care a văzut-o în oglinda din dormitor. Apoi a zâmbit și ochii ei albaștri au scânteiat înapoi. Ce înseamnă cincisprezece minute, între prieteni ? s-a gândit ea. Aștepta cu nerăbdare să meargă, asta era tot și își crease o înfățișare specială de picnic pentru ocazie. Purta dangarezi albi cu un tricou galben și își strânsese părul cafeniu deschis făcându-se să arate cu mult mai tânără decât cei douăzeci și trei de ani ai ei.

Jaz a coborât scările și a controlat coșul de nuiele pentru care își consumase toată dimineața să-l pregătească. Într-un cuvânt, totul era de să-ți lingi degetele, nu alta. Fripsese

işte cotlete mici de miel, tăiase o mulţime de sandviciuri. Grămezi de căpşuni care-ţi lăsau gura apă se lăfăiau leneş într-o mare de şerbet de lămâie şi frişcă. Pregătise şi cafea la gheaţă. Inclusese chiar şi o sticlă de vin spumos, în cazul în care se gândeau să sărbătorească ceva.

Jaz s-a uitat la ceas. Acum era douăsprezece şi jumătate. În acest ritm, a considerat ea, dacă Dong şi Carrie vor veni vreodată, cu siguranţă va fi motiv de sărbătorire.

Dong şi Carrie erau prietenii cei mai apropiaţi ai lui Jaz. O cunoştea pe Carrie dintotdeauna şi pe Dong tot de atâta vreme. Crescuseră toţi împreună şi Dong şi Carrie se logodiseră în acel an. Erau făcuţi unul pentru celălalt, dar oricât erau de plăcuţi, nu erau deloc punctuali. Recent dobândiseră o scuză superbă în persoana lui Fritz, micuţul lor automobil. Necazul era că Fritz avea mai multe răni de război decât le destăinuise posesorul anterior. Rezultatul era că acum Carrie a încetat să-l mai acuze pe Dong, el a încetat s-o mai acuze pe Carrie şi amândoi îl acuzau pe Fritz ! destul de exagerat. Jaz ar fi trebuit să ştie că se întâmplase ceva pentru că telefonul a început să sune.

— Bună, Delia, a spus o voce de la celălalt capăt. Jaz a recunoscut persoana care suna dar oricare ar fi fost, o confundase evident cu mama ei.

– E Jasmine, a zbierat Jaz, pentru că erau paraziți pe linie și părea că e interurban.

– Bună, dragă, e doamna Dodds, prietena bunicii tale de la Capri. Sunt mama și tata acolo ?

Jaz a explicat că ambii părinți nu erau acasă pentru că tatăl ei se afla într-o vizită de afaceri în Orientul Îndepărtat.

– O, dragă ! a continuat doamna Dodds, mă tem pentru bunica ta. A avut un atac serios de inimă și doctorii consideră că cineva din familie ar trebui neapărat să vină aici.

Doamna Dodds a continuat să explice că se întâmplase cu mai puțin de o oră în urmă și situația nu era bună. Se pare că bunica era la spitalul local din Capri și doctorii făceau tot ce puteau.

Jaz a mâzgălit pe o hârtie datele și apoi, fără să știe exact cum va reuși să o facă, a asigurat-o pe doamna Dodds că va ajunge acolo cât de curând. Tremura ca o frunză când a pus receptorul la loc. Și apoi a sunat la ușă.

Carrie se afla acolo, în bluejeans și un tricou, jucându-se cu părul lung, castaniu închis.

– Greșeala lui Fritz, a spus ea, un nimb imens luminându-i pistruii. Și apoi, dându-și seama că ceva nu e în regulă, a întrebat ce s-a întâmplat.

Jaz a început să explice, lacrimile curgându-i din ochi. Dong a închis mârâitul teutonic al lui Fritz și a venit la ele. A prins imediat esența

conversației și a întrebat ce urmau să facă. Au intrat toți în casă, Jaz a aruncat o privire coșului de nuiele și a izbucnit în lacrimi. Contamina. A început și Carrie și curând Dong s-a trezit cu lacrimi în stereo – câte una pe fiecare umăr.

– Noroc că am brațe lungi, a spus el și fetele s-au strâns lângă el. Carrie a revenit la eul ei pragmatic și a spus că oricum era prea cald pentru un picnic !

Jaz s-a uitat la ceasul din bucătărie. Ar fi aproape opt seara la Hong Kong și ar exista o șansă să-i găsească pe părinți la hotel. Trebuia, evident, să le aducă la cunoștință. În afară de asta, nu mai era nimeni căruia să-i spună. Jaz nu avea nici o mătușă sau unchi în această ramură a familiei și nu avea nici frați sau surori.

Lucrurile au început să meargă lin. Din fericire, părinții lui Jaz erau la hotel. Tatăl ei a răspuns la telefon.

– Jaz – du-te acolo, a spus el. Dă-mi telefon îndată ce ajungi. Voi vedea dacă găsesc un avion. Între timp țin legătura cu doamna Dodds. Nu-ți face probleme în privința banilor – îți telegrafiez ceva bani la prima oră mâine de dimineață. Și pentru Dumnezeu, ai grijă de tine.

Toți trei erau strânși în jurul telefonului, în timp ce Jazz primea ordinele. Dong a preluat comanda.

– Bine, iau legătura cu companiile de aviaţie să văd când e avionul următor. Jaz, du-te şi împachetează-ţi lucrurile într-o geantă. Carrie, la-l pe Fritz şi încearcă să obţii ceva bani de la automatul băncii.

Ştiţi cum e cu plecatul în vacanţă. Iroseşti o săptămână hotărând ce iei cu tine, ce urmează să porţi şi o termini cu o valiză plină de lucruri pe care nu le foloseşti niciodată. Jaz nu avea această problemă deosebită. Dong, care lucrase la British Airwais, îi rezervă un loc la ora două şi patruzeci şi cinci de minute la zborul de la Gatwick la Neapole, cel mai apropiat aeroport de Capri. Acum era unu fără un sfert şi ora de sosire la aeroport era unu şi jumătate, deci va putea să se ocupe numai de bagaj. Trebuiau să se mişte ca un fulger pentru a ajunge la timp la aeroport. Însă, dacă Fritz o permitea, era posibil. Carrie s-a întors cu un buzunar plin de piese de câte cinci şi Jaz avea o carte de credit ca să facă faţă altor cheltuieli. După zece minute, cu numai o geantă mică conţinând nu mai mult de câteva tricouri, o pereche de jeans, un pulovăr şi o trusă mică, Jaz, Carrie şi Dong s-au înghesuit în Fritz şi au pornit spre Gatwick.

Ţinând seama de trafic ai fi putut crede că toată lumea din Londra primise acelaşi telefon ca Jaz. Nici Compania „Rent-a-car" n-ar fi putut avea mai mulţi oameni pe drumuri. Privind traficul în mod rezonabil, nu era nici un motiv

ca oamenii să nu fie afară şi să circule într-o după-amiază de duminică splendidă de august, însă ei erau plictisiţi de conducătorii de duminică şi începuseră să se întrebe dacă nu cumva era o conspiraţie. Au fost absolut convinşi de asta când Fritz le-a făcut figura şi s-a stricat.

L-au împins pe Fritz pe marginea drumului şi Dong a deschis capota unde se aflau toate piesele şi părţile motorului. Carrie s-a uitat la Dong. Dong s-a uitat la Jaz. Jaz s-a uitat la ceas şi toţi au spus : Taxi. Dong s-a hotărât să rămână la maşină, iar Jaz şi Carrie au sărit într-un taxi care trecea şi au cerut şoferului să le ducă la gara Victoria cât mai repede posibil.

Taxiul a scrâşnit la gara Victoria. La tabloul de plecări se spunea că următorul tren pleacă peste două minute.

— Nu mai e timp pentru bilete, a ţipat Carrie alergând pe lângă casa de bilete şi pe peron. Vor trebui să plătească contralorului în tren sau la celălalt capăt.

Gâfâiau atâta de fuga după tren, încât tot ce făceau era să se uite una la alta ca şi când ar fi spus că nu credeau că se întâmplă ceea ce se întâmpla. S-au aşezat jos în tăcere, în timp ce trenul urla prin suburbiile sudului Londrei. Apoi Carrie a rupt tăcerea.

— O, acum aş avea nevoie să beau ceva !

Jaz a dat din cap afirmativ şi a chicotit.

– Ce e atât de caraghios ? a întrebat Carrie şi apoi, fără motiv, au început amândouă să râdă. O criză de nervi, clar.

– Mă simt teribil să râd într-un asemenea moment, a spus Jaz. Dar nu pot să mă stăpânesc. Tocmai mi-am amintit că am un milion de lucruri de făcut săptămâna viitoare, a continuat Jaz. Carrie, poţi să suni la mine la birou şi să le spui că lipsesc ? O, şi era vorba să iau dineul cu Jonty marţi, aşa că anunţă-l şi pe el.

În cele din urmă au ajuns la Gatwick şi la ghişeu. Nu era coadă, cel puţin pentru atât să fii recunoscător.

– Numele meu e Jasmine Weston, a spus cu respiraţia întretăiată Jaz. Am o rezervare la avionul pentru Neapole. E teribil de urgent. Fata de la deserviri a surâs.

– Linişteşte-te. Avionul are puţină întârziere şi nici măcar nu se face îmbarcarea.

– O, putem bea ceva, a bolborosit Carrie. Funcţionara a bătut la computer datele lui Jaz. Totul era în ordine. Jaz a plătit biletul în numerar.

– Bem ceva ? a întrebat Jaz şi Carrie a dat din cap cu entuziasm.

Erau mulţi oameni care aşteptau la coadă şi Carrie a avut o idee strălucită.

– Tu iei băuturile şi eu cobor la standul de cărţi şi îţi iau câteva reviste. Ceva care să te ţină ocupată în avion. Ne vedem aici.

Părea că e suficient de logic, deşi cu toţi aceşi oameni care se învârteau prin jur, Jaz se întreba cum o va mai găsi Carrie din nou. Singurul avantaj cu coada era că îi permitea să se calmeze puţin. A ales câteva sandviciuri, două cafele şi nişte biscuiţi cu ciocolată pentru călătorie.

Tocmai plătise când a văzut-o pe Carrie pe partea cealaltă. Cu geanta aruncată peste umăr şi tava echilibrată cu grijă, Jaz şi-a croit drum către ea. Carrie încă n-o depistase. Jaz era la circa doi metri de ea când s-a hotărât să-i facă semn cu mâna. Singurul lucru era că a uitat că ţine tava. Se putea întâmpla oricui. Nu numai avioanele zburau în acea după-amiază la Gatwick. Şi nu erau nici singurele lucruri care aterizau. Sandviciurile s-au împrăştiat pe jos. Una din cafele le-a urmat exemplul. Cealaltă s-a dus direct peste umărul unui bărbat care şedea la masă în faţa lui Jaz. A urlat când cafeaua caldă s-a vărsat pe el

Când acesta s-a întors şi s-a ridicat în picioare, sărmana victimă arăta teribil de înaltă. A început să se şteargă cu un şervetel ud.

– Îmi pare nespus de rău, a zis Jaz cu sfială. Bărbatul s-a uitat la ea, ochii lui verzi fulgerând de furie.

– De ce naiba ai făcut asta ? a întrebat el trecându-şi mâna cu exasperare prin părul blond închis.

– Îmi pare rău, n-am făcut-o cu intenție. Am uitat numai că țineam tava, a răspuns Jaz corect. Bărbatul s-a uitat apoi la ea. Avea fața roșie, accentuându-i bronzul ușor... Apoi într-un stil care se potrivea mai mult cuiva care avea șaptezeci de ani decât aproape treizeci, a spus :

– Ar trebui să fii mai atentă, fată proastă ce ești !

Jaz a decis că atacul era mijlocul cel mai bun de apărare.

– Am spus că îmi pare rău și într-adevăr așa este. Presupun că n-ați făcut niciodată nimic accidental, nu ?

Tânărul arăta total uluit – și cine putea să-l acuze ? Stătea acolo, văzându și de treburile lui, bând ceva, când din cer se varsă peste el o ceașcă de cafea. Și apoi, persoana care o aruncă are și tupeul de a-i da replica. El a început să zâmbească într-o consternare completă. S-a întors spre alt bărbat de la masă și a zis :

– Nu-mi vine să cred !

Tovarășul său a râs și a spus ceva într-o limbă străină, pe care Jaz nu a recunoscut-o imediat. Salvându-și sandviciurile, care în mod fericit erau împachetate în plastic, fetele și-au găsit o altă masă. Dar încă nu aveau nimic de băut !

– Stai aici. Mă duc să iau două Coca-Cola, a spus Carrie și a râs. Pe când ea a plecat,

Jaz s-a uitat în jur şi a putut să vadă că cei doi bărbaţi o priveau. Era sigură că vorbesc despre ea. Celălalt bărbat, nu victima, i-a prins privirea, dar Jaz s-a prefăcut că nu observă. Şi în secunda în care Carrie s-a întors cu mult aşteptatele băuturi, s-a anunţat zborul ei.

Carrie a condus-o pe Jaz la sala de plecare. Jaz nu era încântată de perspectiva neaşteptată de a rămâne singură şi avea ochii destul de plini de lacrimi când a îmbrăţişat-o de rămas bun pe Carrie.

– Dă-mi telefon diseară. Ai grijă şi aminteşte-ţi că lucrurile se pot îmbunătăţi, i-a spus Carrie cu optimism.

Jaz a surâs slab. Nu putea în ruptul capului să-şi închipuie de ce Carrie era atât de convinsă că lucrurile vor merge mai bine. Părea destul de posibil ca lucrurile să meargă cu mult mai rău. Pe când mergea vioi spre punctul de control i-a recunoscut pe cei doi de la cafenea păşind sprinten în faţa ei – foarte asemănători cu Butch Cassidy şi Sundance Kid. Ce era cu chestia că lucrurile vor merge mai bine ?

Avionul era un Boeing 707 – special pentru vacanţe – şi tovarăşii de călătorie erau în principal de la „brigada de turişti". Neapole era locul cel mai apropiat pentru insulele mediteraneene Ischia şi Capri. El deservea, de asemenea, staţiuni ca Amalfi şi Sorrento. Jaz avea loc lângă fereastră, pe aripă. Şi-a pus

geanta sub scaun şi şi-a îngropat nasul în instrucţiunile de siguranţă. În definitiv, după modul în care se desfăşurase ziua până atunci, nu puteau fi excluse noi calamităţi. Când s-a familiarizat cu ieşirile în caz de urgenţă, provizia de oxigen şi vestele de salvare, era pregătită să facă faţă altor crize imediate : Oamenii care ocupaseră locurile de lângă ea.

– Ne întâlnim din nou, a spus vesel tovarăşul bărbatului cu cafeaua, cu un uşor accent italian. A surâs cu un şir de dinţi strălucitori, ca de castor. Evident, se amuzase serios de incidentul de mai devreme. Din ochii lui căprui răutăcioşi, Jaz putea spune că avea simţul umorului. Una peste alta, a hotărât că avea într-adevăr o figură foarte plăcută de italian. Pielea bronzată, un păr negru minunat.

– O, bună, a spus Jaz, începând să se îmbujoreze.

Tânărul, simţind stinghereala ei, a încercat s-o liniştească.

– Sunt Giancarlo.

– O, eu sunt Jaz.

– Mergi la Neapole ? a întrebat el.

– Aşa sper, a zis Jaz. E avionul de Neapole, nu-i aşa ?

Amândoi au râs, genul de râs rezervat oamenilor care nu se mai întâlniseră niciodată înainte. Apoi au bâjbâit cu centurile de siguranţă, curelele cărora se încurcaseră. Giancarlo s-a întors spre tipul cu care Jaz avusese

schimbul de cuvinte mai înainte şi care se uita suspicios la ea. Jaz a repetat scuzele, dar era destul de ursuz.

N-a trecut mult până au fost în aer şi căpitanul le-a enumerat lista completă a locurilor pe care aveau să le survoleze. Paris, Geneva, Roma. Suna ca ocolul pământului în optzeci de minute pentru Jaz, însă ea nu era interesată cu adevărat. Se gândea la bunica şi se întreba cum e – poate dacă încă mai era. Te rog, Doamne, fă-o bine, se ruga ea în tăcere pe când frunzărea o revistă. Era agitată şi nu se putea concentra cum trebuie. Giancarlo, observând neastâmpărul ei, s-a întors spre ea.

– Mergi prima oară cu avionul ?

Jaz a părut surprinsă.

– Nu, am zburat de sute de ori înainte. Sunt puţin nervoasă, asta e tot.

A surâs prietenos.

– Şi eu sunt puţin nervos. Dacă Tatăl nostru ar fi vrut ca să zburăm, ne-ar fi dat aripi.

Jaz a zâmbit.

– A, dar ne-a dat British Airways, a remarcat ea.

– Şi Alitalia, a spus Giancarlo patriotic.

– O, vrei să spui Air Lasagne, a zis Jaz uşo nevrând să ofenseze.

– Air Lasagne – e un nume bun, nu, Paolo ? Alitalia – Air Lasagne !

Deci domnul Nenorocire se numea Paolo, a observat Jaz. Nici măcar nu şi-a ridicat privi-

rea. A spus pur şi simplu, întrucâtva cu falsitate, că era lucrul cel mai nostim pe care-l auzise în săptămâna aceea. Giancarlo a părut puţin jenat şi a explicat calm că Paolo îşi lăsase simţul umorului la Gatwick. Eventual chiar la gara Victoria.

Ceva o nedumerea pe Jaz. Nu putea înţelege de ce pe Paolo îl chema Paolo. Din scurta conversaţie începută pe care o avusese cu el, ar fi jurat că e englez. Nu era nici măcar un grăunte de piper de italiană în accentul lui. Şi arăta la fel de italian ca Robert Redford. Totuşi, după acelaşi criteriu, când ea îl auzise vorbind italieneşte cu Giancarlo, vorbea destul de fluent. Probabil că petrecuse mai mult timp la orele de limbă decât la cele de şarm. Jaz presupunea că ar putea să afle adevărul dacă discuta cu Giancarlo, însă acesta era într-o conversaţie aprinsă cu Paolo.

Deşi cunoştinţele de italină ale lui Jaz se întindeau de la Air Lasagne la *aqua minerale* trecând prin *grazie*, putea spune din tonul conversaţiei lor că lucrurile nu stăteau bine. Era clar că nu se înţelegeau în legătură cu ceva.

Între timp stewardesele veneau pe mijloc cu căruciorul cu băuturi. Jaz a apreciat că, în circumstanţele actuale, era îndreptăţită la un Martini sec. Era conştientă că băutura pe stomacul gol ar putea s-o zăpăcească puţin, dar a simţit că avea dreptul la orice frivolitate ac-

cesibilă. Era sigură că viitoarele câteva zile nu avea să fie un picnic în compensație.

Giancarlo și Paolo mai erau cufundați încă în discuția lor când stewardesa a întrebat-o pe Jaz ce ar vrea să bea. Jaz a comandat Martini. Pe când stewardesa s-a aplecat să-i dea paharul lui Jaz, Giancarlo, care discuta cu Paolo dând din mâini, a proiectat băutura pe Paolo. A doua udătură în ziua aia !

Jaz s-a întors spre fereastră pentru că a crezut că va exploda de râs. Paolo era livid și-i făceo zile fripte stewardesei pe când aceasta încerca să-l curețe.

– Nu cred, a bombănit la ea. E a doua oară astăzi, a doua oară în mai puțin de o oră când mi se toarnă băutură pe mine. Și se pare că mereu îi aparțin acelei tinere doamne.

Stewardesa a zâmbit cu compătimire și a încununat momentul zicând :

– Realmente ar trebui să fiți mai cu grijă, domnule. Nu e recomandabil să amestecați băuturile mai ales când zburați. Chiar și Paolo a râs la asta, ceea ce le-a oferit lui Jaz și Giancarlo senzația de care aveau nevoie ca să râdă și ei.

Diplomatic, stewardesa le-a dat la toți băuturi gratuite și cei doi tineri și-au reluat conversația în timp ce Jaz se uita pe fereastră.

E uimitor, se gândea ea, cum zboară timpul, cu excepția celui când zbori efectiv. Mergeau

numai de peste trei sferturi de oră și părea un secol.

După câte se părea, Paolo și Giancarlo își rezolvaseră neînțelegerile. Adică, conversația lăsa impresia că se sfârșise. Paolo se ridicase și se ducea probabil să se spele pe mâini sau așa ceva. Când s-a ridicat, Jaz a putut să vadă pata de cafea pe pantalonii lui crem. Se simțea categoric puțin vinovată și era sigură că dacă n-ar fi fost atât de respingător în privința a ceea ce s-a întâmplat, ar fi plină de remușcări. Pe când Paolo s-a dus spre partea din față a avionului, genialul Giancarlo a început să facă șuetă.

— Rămâi la Neapole, Jaz ?

— Nu, mă duc la Capri.

Înainte de a-i putea explica situația ei, Giancarlo a intervenit.

— Noi suntem din Capri.

— O, deci amândoi sunteți italieni ?

— Eu sunt complet italian. Dar Paolo, vărul meu, e jumătate englez. Tații noștri au fost frați.

— A, intriga se îngroașă. Eram curioasă pentru că amândoi vorbiți engleza și italiana atât de bine.

Giancarlo a râmjit.

— Știi, mama lui Paolo era din Yorkshire. Jaz și-a suprimat un chicotit. Și am învățat engleză când eram foarte mici.

— Și în care limbă gândiți ? a întrebat Jaz.

– Mâncarea ! a declarat el cu o strălucire în ochi. Şi Jaz a putut vedea stewardesa în partea din faţă a avionului distribuind mici cutii de plastic, fiecare conţinând o gustare. În acel moment s-a întors Paolo, aşa că Jaz n-a aflat în ce limbă gândea Giancarlo.

Paolo se uita încă urât. Jaz trebuia să recunoască faptul că proasta lui dispoziţie avea un anume şarm. S-a aşezat, şi Giancarlo a spus :

– Această tânără doamnă merge şi ea la Capri.

Informaţia a fost primită cu puţin entuziasm.

– Mulţumesc pentru avertisment, a zis Paolo. O să fac tot posibilul să nu-i stau în cale.

Jaz ardea să dea o replică inteligentă, dar s-a abţinut. După câteva clipe i-a venit o idee.

– Scuză-mă, Paolo, dar întrucât toţi vom fi la Capri, îmi vei permite poate să-ţi dau hainele la curăţat pe cheltuiala mea ?

– Mulţumesc, nu e nevoie, a răspuns Paolo laconic.

Bietul Giancarlo, prins între cei doi, s-a cufundat rapid într-o revistă pentru a evita conflictul. Jaz era puţin deprimată. Se întreba cum s-ar fi înţeles dacă n-ar fi fost treaba cu băuturile.

La jumătatea mesei, Giancarlo a întrebat-o pe Jaz dacă îi plăcea mâncarea. Adevărat, nu era exact mâncarea vieţii ei, însă Jaz ar fi mâncat fericită şi un cal. Trecuse prin salată şi sandvici ca şi cum n-ar mai fi văzut mâncare

înainte. Giancarlo i-a oferit brânza lui şi biscuiţii pentru că nu mânca brânză. Jaz a acceptat recunoscătoare. Potrivit căpitanului, a cărui voce pârâia la intercom, se aflau acum deasupra Italiei.

– *Ben venuto al' Italia*, a spus Giancarlo. Jaz i-a mulţumit. El s-a întors spre Paolo. Ei, suntem în Italia.

– Minunat, a răspuns el. Abia aşteptam !

Jaz, care aproape uitase scopul călătoriei ei, ştia exact cum se simţea el.

– Va fi cald la Capri ? a întrebat ea, dându-şi seama după ce a spus asta că era o întrebare prostească de pus în toiul verii.

Paolo a răspuns imediat.

– Nu, cred că ninge. Ninge adesea la mijlocul lui august.

În timp ce vorbea, s-a întors spre Jaz şi avea un surâs sarcastic. Brusc, expresia lui s-a schimbat când şi-a dat seama că s-a băgat cu cotul într-o bucată lipicioasă de prăjitură. A înjurat în şoaptă. Jaz n-a scos un cuvânt, însă expresia ei spunea totul – aşa îţi trebuie ! El a ignorat-o şi ea a continuat să mănânce în timp ce Paolo îşi ştergea mâneca.

Giancarlo a început iar să vorbească.

– N-ai fost niciodată la Capri ?

– Nu, dar am auzit totul despre oraş. Bunica mea merge de ani de zile acolo.

– O, vei avea o vacanţă frumoasă.

Jaz avea ocazia pe care o căuta de a-şi lua problema de pe suflet.

– De fapt nu merg în vacanţă, ştii... A început să explice întreaga poveste tristă. Ştia că Paolo ascultă, deşi se prefăcea că nu. Giancarlo a întrebat-o unde va sta.

– Nu ştiu. Voi încerca să stau la Rosa Inglese, unde stă şi bunica.

Pentru prima dată Paolo a ridicat privirea.

– Este un hotel foarte drăguţ. E locul... ştii. Dar e aglomerat în această perioadă a anului... A făcut o pauză. Îl cunosc pe domnul Rossini, proprietarul.

Giancarlo i-a spus ceva în italiană, dar Jaz n-a înţeles. Paolo i-a răspuns repede, apoi i s-a adresat ei în engleză :

– Trebuie să te mişti repede dacă vrei să ajungi la Capri în seara asta. Calea cea mai rapidă este să iei un taxi de la aeroport şi să te urci într-un vapor cu aripi subacvatice în port. Asta te va duce la insulă în patruzeci şi cinci de minute. Cred că ultima cursă pleacă la şapte şi un sfert. Altfel trebuie să iei un feribot, dar durează mai mult timp. Peste o oră. Îmi pare rău că nu vii la Capri cu o ocazie mai fericită.

Jaz era uimită. De ce se schimbase atât de radical atitudinea lui ? Poate că la urma urmei era o fiinţă umană. I-a zâmbit cu recunoştinţă.

Paolo s-a întors spre Giancarlo :

– Asta face ca problema mea să pară destul de stupidă, a spus el.

Pentru prima oară lui Jaz i-a părut rău de Paolo. Nu-i trecuse prin minte că alți oameni ar putea avea și ei probleme. Dar care erau problemele lui Paolo ? Înainte de a reflecta la **așa ceva, căpitanul a revenit la intercom și** a spus că datorită unor probleme de trafic aerian deasupra Neapolelui vor trebui să se învârtă **deasupra orașului timp de jumătate** de oră. Pe Jaz a apucat-o panica. În ritmul ăsta nu va ajunge la vapor sau la feribot la timp.

– Ce voi face ? a **întrebat nervoasă.**

– Cred că te putem ajuta, a zis Paolo.

– Da, cred că da, a adăugat Giancarlo. Cei doi bărbați și-au zâmbit unul altuia.

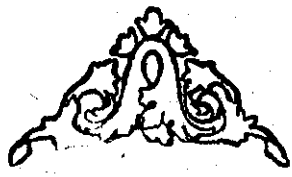

CAPITOLUL II

In timp ce avionul se rotea pentru a nu ştiu câta oară deasupra Golfului Neapole, Giancarlo i-a spus lui Jaz ce avea de gând. A fost de acord că şansele de a ajunge în timp la vapor sau feribot erau destul de slabe. Se gândea totuşi că merita să încerce şi s-a oferit să o însoţească. Dacă nu vor prinde vaporul vor putea traversa la Capri cu barca tatălui lui Paolo, care venea să-i întâmpine. Va fi ceva mai târziu, dar va fi mai confortabilă decât feribotul, mult mai rapidă şi gratis.

— Şi ce se întâmplă când ajungem acolo ? a întrebat ea.

— Mergem direct la funicular şi sus la spital.

Jaz arăta uimită.

— Mai bine îţi povestesc despre Capri, a început Giancarlo.

Giancarlo i-a explicat că insula Capri este în esenţă un deal imens cu trei nivele. Nivelul de jos îl reprezintă portul, cel de mijloc este Capriul propriu-zis, cu cea mai mare parte a

hotelurilor și magazinelor și nivelul superior se numește Anacapri, care este unică și mai puțin turistică. Deoarece insula este atât de abruptă și datorită faptului că nu sunt automobile, este un loc pietonal. Pentru a ajunge din port la nivelul mijlociu trebuie să iei un funicular care face cursa de la port la Capri și înapoi toată ziua.

Avionul a început coborârea finală și urechile lui Jaz pocneau. Deși era seara devreme, afară părea foarte luminos când au aterizat. Aveau douăzeci și opt de minute ca să prindă vaporul. Și nici măcar nu debarcaseră ! Giancarlo și-a lăsat geanta și jacheta la Paolo și i-a spus lui Jaz să se grăbească. Deși au coborât primii din avion, au trebuit să-i aștepte pe toți să se urce în autobuzul care ducea la clădirea aeroportului. S-au așezat lângă ușă astfel încât la oprire s-au dat jos primii. Au alergat la sectorul imigrări, au înfruntat cooda și au rezolvat cu vama în timp record. Au sărit într-un taxi galben și Giancarlo i-a explicat șoferului situația dificilă în care se găseau, iar acesta a ridicat mâinile în sus și a zis „Imposibile !" Giancarlo i-a spus că totuși să încerce, iar apoi s-a întors la Jaz și a sfătuit-o să se țină bine.

Numai un singur lucru e mai rău decât să te rotești la nesfârșit deasupra Neapolelui când te grăbești, a decis Jaz. Și anume să mergi cu mașina prin el într-o viteză amețitoare. Cea

mai mare parte a timpului a ținut ochii închiși. A pierdut șirul numărului mașinilor pe care erau să le ciocnească, numărului ciclișt-lor aproape să cadă. Șoferul stătea cu degetul pe claxon în cea mai mare parte a timpului și manevra cu măiestrie vehiculul prin trafic. Când Jaz a deschis ochii a observat că exis-tau îngrozitor de multe tunele în Neapole. Până aici toate bune. Apoi au dat peste o în-curcătură de circulație. Ignorând total semnul de sens unic, șoferul taxiului a intrat scrâșnind din roți pe o asemenea stradă și s-a angajat în alte tactici care sfidau moartea.

Giancarlo s-a uitat la ceas.

– *Due minuti*, i-a spus el șoferului.

– *Impossibile !* a zis șoferul din nou. Dar nu avea de gând să renunțe, și a accelerat și mai tare. După patru minute erau la chei pentru a vedea că vaporul își croia drum prin golful Neapole spre Capri.

Lui Jaz, care avea un sentiment neplăcut că aveau s-o sfârșească rău în timpul călătoriei, îi părea rău că pierduseră vaporul, dar încân-tată și uimită că supraviețuiseră. Ar fi fost o ironie a soartei dacă Jaz ar fi fost ucisă și bu-nica ar fi continuat să trăiască.

Șoferul taxiului și-a întins degetele și a spus

– *Mamma mia !* A lovit volanul cu iritare și s-a uitat la Giancarlo și la Jaz. Pierduse pa-riul. Cu toate acestea, amândoi i-au mulțumit și Giancarlo a luat-o de mână pe Jaz.

– Ei, trebuie să-i aşteptăm cam o jumătate de oră pe Paolo şi barca. Vrei să bei ceva ?

– Te rog, lasă-mă să le iau eu, a insistat Jaz şi pe când spunea asta şi-a adus subit aminte că nu avea nici o liră. Intenţionase să schimbe la banca din aeroport, dar s-au mişcat atât de repede că pierduse complet din vedere. Din fericire Giancarlo era la fel de insistent şi Jaz a acceptat oferta lui cu recunoştinţă. El a râs când ea i-a spus adevărul.

Au mers de-a lungul coastei. Judecând că era puţin mai mult decât o persoană complet străină, Jaz se simţea total în largul ei ţinându-l de mână pe Giancarlo. Parcă îl cunoştea de ani, nu de câteva ore. El o ţinea de mână cu putere şi încredere. Era patern şi protector. S-au oprit la o tejghea pentru două Coca-Cola, apoi au mers de-a lungul unuia din diguri. Apoi Giancarlo a arătat spre mare.

– Acolo e Rosa Inglese II.

– Aparţine celor care sunt proprietarii hotelului ? a întrebat Jaz.

– Da. E barca unchiului meu. Tatăl lui Paolo.

Lui Jaz nu-i trecuse prin minte că hotelul aparţinea familiei lui Paolo. Deci din cauza asta atitudinea lui s-a schimbat atât de repede. Devenise un businessman. Relaţii cu publicul pur şi simplu. Dar Giancarlo ? s-a întrebat ea. Era amabil pentru că era util ? Sau pentru că era

o domnișoară în suferință ? Nu, a decis ea, fusese amabil tot timpul. Iar apoi s-a gândit – ce dacă erau drăguți numai din motive de reclamă – a fi drăguț rămâne a fi drăguț.

Soarele strălucea pe apă. Cu toate bărcile mici ancorate arăta extrem de atractiv – diferit de aglomerația și supraopularea care afecta Neapolul. Din ce văzuse Jaz, îi era greu să creadă că era un loc atât de dens populat. Arăta într-adevăr relativ liniștit. E adevărat, era o seară de duminică, dar chiar și așa. Motorul bărcii se domolea și Jaz l-a văzut pe căpitan făcând manevre pentru a acosta. Barca însăși era incredibil de elegantă – în nici un caz la ce se așteptase Jaz. Giancarlo a prins frânghia pentru a o lega. Căpitanul a coborât pe țărm și Giancarlo i-a spus :

– Vino să faci cunoștință cu Luigi – el e la cârmă.

Luigi era scund dar robust. Părea să aibă în jur de cincizeci și ceva de ani și era bronzat bine, cu părul tuns scurt și o barbă căruntă. Cei doi bărbați s-au îmbrățișat. Giancarlo a prezentat-o pe Jaz și căpitanul i-a urat bun venit la bord și l-a rugat pe Giancarlo să-i spună lui Jaz că era cu mult mai frumoasă decât Paolo.

Giancarlo i-a explicat lui Luigi că îl aștepta pe Paolo să vină cu bagajele, însă nu credea că va întârzia prea mult.

– Altceva de băut? a întrebat Giancarlo deschizând un bufet de tek pentru cocktailuri.

– Mi-ar plăcea un Campari cu sifon, a răspuns Jaz.

– Două Campari atunci. Să mergem să stăm pe punte.

Au ieşit afară cu băuturile.

– Cât facem până la Capri cu asta? a întrebat Jaz.

– Aproximativ o oră, depinde de apă şi de Luigi. Totuşi trebuie să fii de acord că e mai plăcută decât un feribot!

Jaz a încuviinţat. Gândurile i se întorceau la bunica ei.

– Aş dori să ştiu cum e bunica, a spus.

Se simţea atât de aproape, dar atât de departe în acelaşi timp. Giancarlo i-a sugerat să folosească radio-telefonul bărcii. N-a luat mult să se facă legătura cu spitalul şi Giancarlo a reuşit s-o prindă pe doamna Dodds la telefon.

– Unde naiba eşti, Jasmine? a ţipat doamna Dodds.

Jaz a minţit şi a spus că era pe aeroportul din Neapole, bănuind că şi în această situaţie, dacă ar fi spus adevărul, s-ar fi putut alege cu o morală. Din fericire, starea bunicii era staţionară. Primele douăzeci şi patru de ore erau cruciale, însă opinia era că dacă va depăşi noaptea, se va însănătoşi probabil. Jaz i-a spus că va ajunge la Capri într-o oră şi ju-

mătate şi doamna Dodds a zis că o va întâmpina la capătul de sus al funicularului.

Discret, Giancarlo o lăsase singură pe Jaz cât a vorbit cu doamna Dodds şi după terminarea convorbirii ea a venit lângă el pe punte şi i-a spus noutăţile. El i-a dat paharul de Campari.

– În sănătatea bunicii tale! Şi în timp ce spunea acest lucru, un taxi a claxonat şi l-au văzut pe Paolo sosind la capătul digului.

De la distanţă Paolo arăta ca un pom de Crăciun uman. Un pom de Crăciun atletic, ca să fie corect. Era împodobit cu două valize, două pungi de la magazinul fără taxe vamale, două jachete şi ţinea un ziar vârît sub braţ. Chiar la o sută de metri nu te înşelai de nemulţumirea lui generală. După ce a plătit taxiul le-a făcut semn cu mâna şi a arătat spre bagaje pentru a sugera că cineva ar putea veni şi să împartă cu el povara. Luigi şi Giancarlo au coborât pe mal. Alături de Paolo, Giancarlo arăta destul de mic. Jaz nu-şi dăduse seama cât de înalt era Paolo. Trebuia să aibă bine peste şase picioare*, cu zece, doisprezece centimetri mai mult decât Giancarlo.

– N-aţi mai prins vaporul? a zis Paolo venind alături de ei pe punte cu o bere rece. Aţi dat telefon să vezi cum se simte bunica?

Jaz i-a spus noutăţile.

* 1 picior – 30,5 cm.

– Da, să ținem pumnii strânși.

Giancarlo a coborât să-l ajute pe Luigi să plece și apoi barca a dat cu spatele lent, s-a întors și a început să avanseze pe apele azurii ale Mediteranei.

Cei doi bărbați au început să vorbească italienește. Jaz nu știa ce discutau, cu excepția faptului că numele Luisa se tot repeta. Oricum, nu era treaba ei și știa asta, așa că s-a relaxat timp de aproape douăzeci de minute. Mintea îi era destul de goală, un vechi șiretlic de yoga, când Paolo s-a întors spre ea și i s-a adresat întrucâtva oficial.

– Domnișoară Weston, aș putea să vă cer o mică favoare ?... Nu voi fi cu dumneata și Giancarlo la Capri în seara asta. Oficial mai sunt încă la Londra. Deși nu văd de ce, dacă totuși se întâmplă, puteți evita să menționați că m-ați întâlnit și dacă ne întâlnim din nou, să pretindeți că e prima dată ?

Jaz nu a putut rezista să nu întrebe de ce. El a evitat răspunsul. Jaz a fost totuși de acord. După cât a observat, Giancarlo părea puțin jenat.

Țărmul se vedea încă și Jaz se întreba dacă vor ajunge vreodată la Capri. Soarele tocmai începea să apună colorând cerul într-un purpuriu delicat. Paolo stătea lângă balustradă, cu părul dat pe spate de vânt, ceea ce-i evidenția trăsăturile aristocratice ale feței. Avea aproape un profil grec și, din modul cum stă-

tea, Jaz ştia că el era conştient de asta. Probabil că ar fi fost mai bine pentru ei să pornească cunoştinţa lor de la zero.

Şi-au continuat călătoria în tăcere, Giancarlo zâmbindu-i din când în când. Barca tăia ritmic valurile. De regulă, Jaz nu era un bun marinar, dar a considerat că este prea preocupată ca să aibă rău de mare. Pe neaşteptate, Luigi a strigat :

– Capri ! Şi acolo, la distanţă, Jaz a putut să vadă conturul insulei verzi-cafenii înalte – o insulă care era cufundată în istorie şi dragoste. Stomacul îi tremura de panică acum, când de fapt mai avea puţin ca să ajungă.

Luigi a redus viteza în timp ce barca se strecura în portul cunoscut sub numele Marina Grande. Chiar în acel moment al serii, fremătata de activitate. Arăta exact ca toate vederile pe care bunica i le trimisese de-a lungul anilor. Umbrelele strălucitor colorate fluturau în faţa cafenelelor. Zidurile erau văruite cu alb ; clădirile aveau culoarea roz deschis, galbenă sau verde. Ar fi fost încântător, însă Jaz era preocupată. Giancarlo a ajutat-o să coboare pe ţărm şi luând-o din nou de mână, a condus-o la funicular.

Când au ajuns la funicular a sunat un clopoţel. Giancarlo a cumpărat repede două bilete şi au sărit în cea mai apropiată cabină. Funicularul era la bază un vagon de tren foarte îngust tras de cabluri. Din fericire nu se le-

găna şi era fixat solid de cabluri. Mergea direct în sus pe o parte a insulei şi Jaz era surprinsă să vadă cât de aproape trecea de case, de o parte şi alta a insulei. Putea chiar să vadă oameni bând şi mâncând. Au traversat porţiuni cu viţă de vie şi cu cât se ridicau mai sus, a putut să vadă luminile licărind pe continent. Cinci minute mai târziu erau sus de tot.

– Jasmine ! Jaz a recunoscut figura bronzată şi durdulie a doamnei Dodds ; ochii ei albaştri strălucitori i se bulbucaseră de emoţie.

– Slavă Cerului că ai venit. În fine e conştientă. Hai, e o distanţă scurtă până la spital.

Jaz l-a prezentat pe Giancarlo şi i-a explicat legătura cu Rosa Inglese.

– Da, desigur, m-am gândit că e cineva cunoscut. Îmi amintesc când erai mic. Nu l-am văzut pe Paolo în acest an. Trebuie să-l felicit pentru logodnă. Luisa este o tânără foarte norocoasă. Doamna Dodds şi-a continuat monologul. Am ajuns, a spus ea când au fost lângă spital. La etajul întâi, a trecut prin hol şi apoi sus pe scări. Jaz şi Giancarlo a urmau, Jaz îngrozită de ce ar putea găsi. Aceasta este nepoata doamnei Weston, a zis doamna Dodds tare şi tărăgănat sorei din faţa salonului. Evident, sora nu înţelegea engleza prea bine şi părea vag uimită, dar a spus *„Buona sera"* şi *„un momento"*. A intrat în cameră şi apoi a venit la uşă.

– *Prego*. I-a făcut semn cu capul lui Jaz să intre.

Doamna Weston senior zăcea complet imobilă. Fața îi era cenușie și avea o mulțime de tuburi și fire atârnându-i pentru a o face să arate total mecanică. Un aparat electrocardiograf pârâia lângă ea, liniile lui verzi mișcându-se ca un șarpe. Jaz s-a dus lângă bunica ei și i-a luat mâna firavă.

– Bunico, e Jaz.

– Jaz.

Jaz nu putea să se gândească să spună ceva.

– Bunico, ce faci ? Părea o întrebare atât de prostească.

Sora a spus din nou „*Prego*" sugerând că era destul.

– Aș vrea să vorbesc cu doctorul, dacă e posibil, i-a spus Jaz lui Giancarlo.

Giancarlo a vorbit cu sora și au mers cu toții la un birou mic de la parter.

– Acum, am vorbit cu tatăl tău și știe despre ce e vorba. Ar dori să-l suni mâine de dimineață, i-a spus doamna Dodds în timp ce așteptau în micul birou înghesuit. Jasmine, poți să stai în camera bunicii tale la Rosa Inglese Trebuie să-ți fie foarte foame – ai mâncat ?

Lui Jaz i se învârtea capul numai ascultând șuvoiul nesfârșit de vorbe al doamnei Dodds. dar din fericire a intrat doctorul în acel mo-

ment şi în cele din urmă doamna Dodds s-a oprit din trăncăneală.

Doctorul era foarte scund şi părea foarte bătrân. Avea o măturâ sănătoasă de păr cărunt şi ochelari mici rotunzi.

– *Buona sera* i-a spus el lui Jaz şi s-a înclinat. *Parla italiano?* a întrebat. Giancarlo i-a răspuns şi a spus că va traduce el. *Bene*, a zis doctorul.

În esenţă, el a explicat că doamna Weston a avut un accident coronarian major şi faptul că a supravieţuit până acum îi acorda o şansă bună pe mai departe. Totuşi mai avea nevoie de câteva zile, înainte de a fi complet în afara primejdiei şi după aceea va trebui să se odihnească timp de câteva săptămâni înainte de a putea să călătorească.

Câteva săptămâni, s-a gândit Jaz. Cum naiba să fac eu?

Doctorul şi-a luat rămas bun şi a spus că va vorbi cu Jaz mâine. Giancarlo i-a pus un braţ în jurul umerilor.

– Pare să fie bine.

Brusc, Jaz a simţit că-i e frig şi îi vin lacrimile. Era un amestec de milă pentru bunica şi pentru ea. Totul părea atât de dificil.

– O, Giancarlo, a zis ea şi a început să plângă. El a mângâiat-o pe cap în timp ce plângea pe umărul lui.

– Hai, hai, a început doamna Dodds, plânsul nu ajută la nimic.

Asta era ultima picătură.

– Doamnă Dodds, dacă vreau să plâng, plâng, a strâmbat din nas Jaz la ea. Şi pentru câteva secunde doamna Dodds a fost cu adevărat liniştită.

– Te văd la hotel, dragă... Îmi dau seama că eşti puţin surescitată. Doamna Dodds a plecat înfuriată şi îndată ce a ieşit afară din cameră, Jaz s-a simţit mai bine. Cămaşa lui Giancarlo era udă de lacrimi, dar părea că nu-i pasă. Jaz se simţea cu mult mai bine după un plâns bun. O uşurase. S-a uitat în ochii căprui, profunzi ai lui Giancarlo şi a surâs. El i-a surâs înapoi şi a spus :

– Eşti foarte frumoasă când plângi.

– Tu eşti un Romeo italian, l-a zis Jaz revenindu-şi, dar eşti foarte amabil.

S-a prefăcut şocat.

– Hai să mergem la hotel.

Jaz era complet epuizată. Ce zi ! Au ajuns curând în piaţa principală, Piazza Umberto. Jaz a fost uimită de ea. Era ca într-o operă italiană. Clădirile arătau de parcă toate ar fi fost pictate ca un decor. A ridicat privirea spre ceasul din turn când l-a auzit că bate ora opt. Cu cadranul albastru strălucitor şi galben şi cifre mari romane, era ca o jucărie imensă. Piaţa însăşi părea ocupată aproape în mod exclusiv de cafenele şi toate aveau mese afară aşa că era puţin loc ca să te plimbi prin jur. Lângă turnul cu ceas se găseau câteva trepte

abrupte unde grupuri de tineri şedeau şi discutau. Chelnerii zoreau servind şi băieţi cu mături de paie măturau în jurul meselor.

– E extraordinar, nu ? a zis Giancarlo radiind de mândrie.

El mai avea braţul în jurul umerilor ei şi Jaz a observat că oamenii se uitau la ei. Unii făceau semne cu mâna şi alţii veneau şi-i salutau. Era întrucâtva ca ieşind cu o celebritate. Capri era un loc mic, aşa că nu era nici o surpriză că toţi îl cunoşteau. Jaz n-a putut să nu descopere surpriză în expresiile diferitelor tinere, care în mod evident se întrebau cine e ea. Se simţea oribil de palidă în comparaţie cu toate aceste frumuseţi bronzate şi şi-a dat seama că dacă voia să fie competitivă cât de cât mai bine investea în bronz de la soare şi poate într-o carte cu expresii italieneşti.

În final, Giancarlo a reuşit să se smulgă de lângă clubul admiratoarelor şi au ajuns la hotel. De fapt, hotelul nu era la mai mult de şapte, opt minute pe jos, dar cu toate opririle le luase mai mult decât dublu. Jaz era serios extenuată, dar dispoziţia i-a revenit când a văzut hotelul Rosa Inglese. După cum sugera şi numele, locul era sufocat de trandafiri. Şi părea mai mult o vilă decât un hotel obişnuit.

– Giancarlo ! O tânără din spatele recepţiei a ţipat şi a alergat să-l salute. Aveau amândoi acelaşi ten bronzat şi ar fi putut uşor fi frate şi soră. Ea era mai înaltă şi cu bustul mai

mare decât Jaz şi avea un păr lung negru şi ondulat. Era în mod neîndoios atractivă şi elegantă în fusta ei bleumarin şi bluza albă.

— Aceasta este domnişoara Weston de la Londra. Ne-am întâlnit în avion, a spus Giancarlo.

— Sunt Luisa Perugina, bună ziua. Îmi pare rău că bunica dumneavoastră este bolnavă, a zis Luisa într-o engleză încântătoare, întrucâtva ezitantă. Am pregătit camera signorei Weston pentru dumneavoastră.

Jaz i-a mulţumit şi apoi Luisa i-a spus ceva lui Giancarlo despre Paolo. Era evident surprinsă şi supărată că el nu venise cu ei. Desigur, s-a gândit Jaz, trebuia să fie logodnica lui. Apoi ea s-a întors spre Jaz şi a zis :

— Vă conduc în camera dumneavoastră.

Jaz i-a mulţumit lui Giancarlo cu generozitate.

— Mă faci să roşesc, a spus el. Vin să te văd mâine.

Jaz a urmat-o pe Luisa spre camera bunicii. Spre surprinderea ei, era jos şi nu sus. Se părea că hotelul era aşezat pe o latură a dealului şi toate duceau în jos. Camera însăşi era foarte elegantă. Avea plafonul cu boltă şi un pat dublu imens, o baie drăguţă, câteva fotografii prietenoase şi caricaturi înrămate pe pereţi şi obiecte de artă atractive.

S-a prăbuşit pe pat şi după câteva minute, stând întinsă acolo cu ochii închişi, a decis să

se apuce de lucrurile care trebuiau făcute. In primul rând trebuia să-i sune pe Carrie şi Dong. Mai trebuia să schimbe şi ceva bani. N-ar fi fost rău să mănânce ceva.

Legătura cu Londra era atât de clară încât Jaz a uitat că era o convorbire internaţională. Şi abia când Carrie a spus că trebuia să coste o avere, şi-a amintit şi Jaz de asta.

Hamalul i-a adus geanta şi cum Jaz nu avea multe haine dintre care să aleagă, s-a gândit că cel puţin putea să fie curată. Reîmprospătată după duş, s-a dus la recepţie pentru a schimba nişte bani. Nu era nimeni la recepţie, dar a auzit gălăgie în spate — a recunoscut tonul plăcut al lui Giancarlo şi a presupus că tovarăşa mai isterică era Luisa. Jaz nu era sigură ce să facă, dacă să sune clopoţelul pentru atenţie şi decizându-se să n-o facă, s-a plimbat pe afară câteva minute pentru a admira piscina mică, delicat luminată. A privit cerul ca indigoul şi a inspirat adânc. Apoi a revenit şi a inspectat holul, când s-a trezit faţă în faţă cu o pictură în ulei a unei femei care semăna în mod deosebit cu Paolo. Era din profil şi tabloul era înconjurat de trandafiri. „Desigur, La Rosa Inglese" s-a gândit ea. Lui Jaz îi era acum suficient de foame pentru a solicita nişte lire, aşa că s-a dus la recepţie.

Luisa apăruse.

— *Buona sera*, domnişoară Weston.

– Bună, a zis Jaz. Aș putea să schimb douăzeci de lire sterline, vă rog ?

Luisa a bătut câteva cifre pe calculator și i-a prezentat lui Jaz ceva ce părea o mică avere în lire italienești. Apoi Jaz a făcut a doua greșeală din ziua aceea.

– M-am uitat prin jur. E foarte frumos aici. Luisa a zâmbit. Am văzut portretul din hol. E foarte frumos. La Rosa Inglese este mama lui Paolo ? a întrebat și când a spus asta știa că nu trebuia nici măcar să se cunoască că știe de existența lui Paolo.

Luisa a privit mirată.

– Îl cunoașteți pe Paolo Rossini ?

– Știți...

Și exact la timp, Giancarlo, care ascultase schimbul de vorbe, a ieșit din oficiul din spate și a zis :

– I-am spus domnișoarei Weston despre Paolo în avion și că vine mâine.

Jaz a priceput și a spus poticnindu-se întrucâtva despre cât era de nerăbdătoare să-l întâlnească pe Paolo. S-ar fi putut să se dea de gol. Ce îi se spusese exact să nu spună ? Și trosc ! Se dusese cu capul înainte și făcuse pocinogul.

– Mă duc să mănânc ceva, a zis în grabă și și-a luat la revedere, conștientă că se înroșea.

Ce straniu, s-a gândit ea luând-o pe același drum pe care venise mai devreme în sea-

ra aceea. Ce se întâmpla ? De ce se ascunde Paolo ? Pe neașteptate a bătut-o cineva pe umăr. Era aproape să cadă jos. Era Giancarlo.

– Era cât p-aci, a spus el.

– Îmi pare nespus de rău. Uitasem complet. Trebuie că eram atât de preocupată să nu spun nimic despre Paolo încât m-a luat gura pe dinainte.

Giancarlo a râs.

– Paolo se joacă cu focul. E greșeala lui numai, a zis el enigmatic. E ceva care trebuie să-ți explic. Pot să te invit la cină ?

Cum putea să refuze Jaz ? Oricum, îi stârnise curiozitatea.

Părea o afacere ciudată. El avea să-i spună ceva – dacă ea îi permitea să o invite la cină. Jaz se întreba dacă să accepte. Ei bine, fusese o zi ciudată care părea să devină și mai ciudată cu fiecare minut. Giancarlo i-a pus un braț în jurul umerilor și a dus-o la unul din ceea ce el descria drept restaurantele sale preferate. Era împodobit cu lumini multicolore și plante agățătoare. Jumătate din restaurant era plasat pe o latură a pavajului îngust și existau o serie de separeuri pe cealaltă parte. Lui Giancarlo i s-a făcut o primire caldă de către chelneri și s-au așezat într-unul din separeurile deschise. Era încântător, cu lumânarea pâlpâind pe masă și oamenii circulând în jur.

Meniul făcea să-ţi lase gura apă. L-a rugat pe Giancarlo să comande şi el a sugerat specialitatea casei pentru început, urmată de un filé delicios de vitel.

– Deci ce e Fettucine Gianguiliano ? a întrebat ea, după ce chelnerul luase comanda.

– Este un fel minunat de tăiţei cu frişcă şi bucăţi mici de somon afumat. Ochii lui Giancarlo s-au aprins în timp ce descria mâncarea.

– Ar trebui să conduci un restaurant ! a glumit Jaz.

– Ceea ce şi fac. A râs. În Chelsea.

– Cu Paolo ? a întrebat Jaz.

– Nu, nu. Paolo e artist. Face caricaturi pentru un studio din Londra, aşa că să nu fii surprinsă dacă vei vedea o caricatură cu tine vărsând cafea pe el. Are un simţ foarte răutăcios al umorului – da, e normal – însă are o mulţime de lucruri în cap pentru moment.

Jaz se gândea că tocmai era să afle ce se întâmpla, dar chiar atunci le-a sosit Fettucine şi nu părea deloc potrivit să urmărească în continuare problema. Oricum, avea o teorie precum că drumul cel mai bun ca să afle ce se petrecea era să nu întrebe. În felul acesta oamenii mureau să-şi deşerte desaga. Spera să aibă dreptate.

După cină, Giancarlo a sugerat să facă o *passegiatta*, plimbarea tradiţională de seară.

— Știi, afară de mâncot nu prea sunt multe de făcut aici. Așa că ne plimbăm în jur și iar ne plimbăm.

S-au plimbat tacticos, Jaz uitându-se la magazine și apreciind îmbrăcămintea superbă etalată în vitrine. Multe magazine mai erau încă deschise și într-un fel îi făcea plăcere că avea atât de puțini bani, pentru că după câteva carafe de vin ar putea însemna un dezastru să faci cumpărături. Au ajuns în piață și Giancarlo a sugerat să bea o cafea.

— E bine să fii acasă, a afirmat Giancarlo lăsându-se pe spate în scaun.

— Ai o familie mare aici ? a întrebat Jaz.

— Nu, nu prea. Numai pe unchiul Giorgio, tatăl lui Paolo. Ceilalți fie au murit fie s-au mutat în altă parte... Am o soră la Roma. Însă îl consider pe unchiul Giorgio ca tatăl meu. Paolo mi-e ca un frate. Știi, când părinții mei au murit, am venit să stau cu ei. În felul acesta am învățat englezește, pentru că mătușa Margaret a insistat să vorbim italienește și englezește.

Jaz asculta cu atenție.

— Și Luisa ?

— Da, este fata celui mai bun prieten al unchiului Giorgio. De ani, e îndrăgostită de Paolo și în cele din urmă de Paște s-au logodit.

— Atunci Paolo de ce nu e aici, la Capri ? a întrebat Jaz, hotărâtă să afle adevărul.

– Ei bine, nu este aici pentru că – da, pentru că trebuie să pună ceva la punct şi are nevoie de puţin timp.

Asta părea destul de firesc, însă Jaz avea sentimentul clar că Giancarlo se temea să fie indiscret, aşa că a schimbat subiectul.

Au stat la taifas în continuare timp de două espresso-uri, apoi Giancarlo a spus că o conduce înapoi la hotel. Nu puteau să fie la mai mult de o sută de metri de hotel când Giancarlo s-a oprit şi şi-a pus mâinile pe umerii lui Jaz.

– *Buona notte, Principessa Inglese.* Faţa lui era la câţiva centimetri de a ei. Putea să-i vadă ochii scânteind în lumina lunii. A luat-o în braţe şi strângând-o a sărutat-o cu delicateţe, pe buze. Jaz nu a protestat. Era lucrul cel mai drăguţ din toată ziua aia. Apoi au mers în tăcere la hotel.

– *Buona notte,* i-a spus el şi i-a sărutat mâna. Te văd mâine.

A doua zi dimineaţa s-a trezit fără să-şi dea seama unde se afla. Camera era complet în întuneric, pentru că jaluzelele erau lăsate şi nu avea nici o idee de timp. A fost îngrozită când a văzut că era trecut bine de zece şi nici măcar nu sunase la spital. A luat telefonul de lângă ea şi a sunat la recepţie.

– Bună. Sunt domnişoara Weston de la camera numărul 17. Puteţi să-mi faceţi legătura cu spitalul, vă rog ?

– Bineînţeles. Un moment, a zis o voce de bărbat cu un accent ciudat, amestec de Yorkshire şi italiană.

– Întrucât nu vorbesc italiana, vă rog să întrebaţi în numele meu despre bunica mea.

– Desigur, domnişoară Weston. Vă sun imediat.

Evident, nimic groaznic nu s-a putut întâmpla în cursul nopţii, altfel ar fi fost chemată.

Telefonul a sunat.

– Bună, domnişoară Weston. Am vorbit la spital şi au spus că bunica dumneavoastră a avut o noapte bună. Doriţi micul dejun ?

Jaz tânjea după o ceaşcă de cafea şi a acceptat recunoscătoare.

S-a dus la jaluzele şi le-a ridicat. Era sigur cald ! Cerul era albastru strălucitor şi soarele se revărsa în camera ei cu aer condiţionat. Era încântată de perspectiva de a putea să se relaxeze dacă bunica se simţea bine.

A sosit chelnerul cu micul deiun şi după ce s-a instalat în unul din capoatele bunicii s-a dus pe balcon, unde a fost salutată de doamna Dodds care se afla în camera alăturată.

– Ce faci, dragă ? Mai bine ? Ai fost la spital ? Eu da. Am înţeles că a avut o noapte bună. Când le telefonezi părinţilor ? Îţi recomand produsele daneze de patiserie.

Jaz, niciodată în cea mai bună formă la prima oră dimineața, era pusă complet în dificultate de barajul continuu al conversației și întrebărilor care curgeau neîncetat de pe buzele doamnei Dodds.

– Bună dimineața, doamnă Dodds, i-a spus Jaz îndată ce a putut să plaseze un cuvânt.

– Da, e o dimineață mai bună decât ieri... Doamna Dodds reîncepuse.

Jaz și-a închis urechile cu excepția unor „o-uri", „a-uri" și „da-uri" automate în timp ce mânca micul dejun. L-a terminat cât a putut de repede, tocmai ca să se poată retrage grabnic.

După o jumătate de oră, în timp ce mergea la spital singură, mintea lui Jaz s-a întors la seara precedentă. Ce sfârșit special la o zi specială ! a decis ea. Și cât de serios era totuși Giancarlo ? Era el numai un Romeo italian care încearcă să exploateze o domnișoară în suferință ? Și ce se întâmpla cu Paolo ? Se simțea de parcă devenise steaua unei opere bufe TV destul de vulgare – dar ăsta era adevărul.

Din fericire, bunica arăta puțin mai bine. N-a vorbit mult, fiind conectată la tot felul de infiltrații. și cardiograme, însă în general părea mai vioaie. Jaz s-a întrebat dacă să stea la spital, însă sora a spus că nu avea rost, așa că a fost de acord să vină mai târziu. Se pu-

tea duce la hotel să le telefoneze părinților cu unele vești bune.

Afară era arșiță și Jaz s-a decis că trebuie să investească ceva lire într-un costum bikini și să facă o baie la piscina hotelului. A ales unul în două părți verde cu alb și a considerat că poate face baie cu conștiința curată. Era foarte nerăbdătoare să se răcorească. Când a ieșit din magazin a simțit brusc că-i e și mai cald, în timp ce a auzit pe cineva – putea fi o singură persoană – șoptindu-i la ureche.

– *Buon giorno, principessa.* S-a uitat în jur și Giancarlo i-a sărutat mâna galant. Arăta de parcă se ducea pe plajă. Purta pantaloni scurți albi și un tricou.

– Ce planuri ai ? a întrebat.

Jaz i-a înșirat prioritățile : telefon la Hong Kong. ceva de băut, baie.

– Ei bine, de ce nu vii să înotăm împreună ? Te duc unde merg localnicii !

Jaz a acceptat cu recunoștință – nu numai pentru că i se părea amuzant, dar și pentru că știa că doamna Dodds va fi prin preajma piscinei, la hotel.

Deși tatăl ei vorbise deja la spital, a fost încântat să o audă și s-a liniștit când a aflat că-i telegrafiase deja niște bani la una din băncile din Capri. I-a spus că doctorul nu credea să fie cazul ca ei să-și întrerupă călătoria, așa că Jaz va avea controlul situației.

Îndată ce şi-a pus costumul de baie a venit după Giancarlo în hol, unde acesta vorbea cu Luisa. Părea că sunt pe punctul de a se ciondăni iar. Din fericire, sosirea ei se pare că a prevenit acest lucru. Indiferent de ce spunea Giancarlo, el simţea că a spus suficient şi Luisa s-a dus înapoi la recepţie. I-a surâs lui Jaz ca şi când nu se întâmplase nimic.

– Să mergem !

CAPITOLUL III

De fapt, coborând spre plajă, se dovedi mai uşor de spus decât de făcut. Plaja era, firește, la nivelul mării. Iar ei nu erau. Pentru a ajunge acolo, Jaz a văzut că urmau să meargă în zigzag în josul unei poteci abrupte. Era aproape verticală. Din vârf putea vedea două stânci masive ieşind afară din apă. Erau ca două picioare din stâncă aparţinând unui gigant al cărui tors dispăruse. Jaz a descoperit o mulţime de bărci în jurul lor şi a fost uimită de numărul de nuanţe pe care le avea marea. Existau toate, de la smarald la albastru-marin.

– Asta e Foraglioni – acesta este numele stâncilor, a arătat Giancarlo. În dreapta şi în direcţia opusă lui Foraglioni l-a arătat lui Jaz Marina Piccola.

– Acolo mergem, a spus Giancarlo.

– Dar e la distanţă de mile, a protestat Jaz. Şi sunt toate stâncile alea.

– Nu-ţi face grijă. Şi luându-i mâna, Giancarlo a dus-o pe poteca întortocheată. Era atât de abruptă încât era destul de dificil să cobori.

Jaz se îngrozea la perspectiva urcării ei. Totuşi era o plimbare pitorească, a observat ea, admirând nu numai frumuseţea mării dar şi frunzişul care înconjura şi umbrea poteca. Şi pe când coborau povârnişul mână în mână, lui Jaz i-a trecut prin minte că era o scuză potrivită să se ţină de mână. Nu pentru că întotdeauna aveai nevoie de o scuză, a decis ea.

Când în cele din urmă au ajuns la nivelul mării, Jaz a căutat cu ochii după plajă. Şi aceasta a fost obiectul unei mici surprize. E adevărat că ea era ceva cam mare pentru a se juca cu castele de nisip, dar tot îi mai plăcea să deseneze inimi şi săgeţi pe nisip şi să se uite cum le spăla apa. Dar tot ce a văzut erau stânci cu ceva spaţiu între ele. Atmosfera era însă aceeaşi. Existau şezlonguri şi copii care ţipau şi un restaurant minunat numit „Da Luigi".

Când Giancarlo a arătat spre Marina Piccola la distanţă, Jaz a crezut că ar trebui să fie o cătărătoare pe stânci pentru a ajunge acolo. Tot ce-i trebuia era să-şi sucească glezna – mai ales acum ! Simţind că-i e frică, Giancarlo i-a explicat că o barcă mică îi putea transporta şi îi ducea prin Fariglioni şi tot drumul până acolo.

– Veneam mereu la Luigi când eram copii, i-a spus el. E încă cel mai bun loc să întâlneşti fete frumoase, a continuat, deşi Jaz nu era sigură că voia să ştie – îndeosebi simţin-

du-se hidos de albă alături de toate frumusețile aurii din jurul lor.

— E de asemenea un loc în care întâlnești și băieți frumoși, a spus ea, pentru că șezând la barul restaurantului într-o pereche de pantaloni scurți roșii strălucitori, sorbind bere dintr-o cană răcită, nu era altul decât Paolo.

— Cred că vrea să ne facă cinste cu o băutură, a zis Giancarlo și s-au dus spre el să-l ia prin surprindere. Paolo a fost aproape încântat să-l vadă pe Giancarlo, dar părea încă puțin rece cu Jaz. Cu toate acestea s-a interesat generos despre bunică.

— Nimeni nu știe că sunt aici, nu ? Nu i-ai spus lui papa, nu ? l-a întrebat Paolo pe Giancarlo.

— Luisa a simțit categoric ceva ! a spus el. Dar i-am spus că vii azi mai târziu.

— Da, ei bine, mă voi urca la vilă devreme diseară.

Jaz încă nu știa de ce se ascunde Paolo. Presupusese că el plănuia să-i facă o surpriză plăcută logodnicei sale. Dar Paolo nu părea să aibă acest gen de intenție. Poate că se vedea cu altă femeie. Dar dacă o făcea, de ce nu era cu ea ? Jaz nu prea credea că totul are vreo noimă. Oricum, Paolo le-a comandat două beri — care nu era băutura obișnuită a lui Jaz — și apoi s-a întors pentru a-i vorbi despre insulă și cum să se ferească de soare. Jaz mai mult îl observa decât îl asculta. Era fascinată

de gropița lui din bărbie, era aproape incremenită de genele lui lungi fluturânde. Simțind fără îndoială acest lucru, Giancarlo a decis că a sosit momentul să plece.

– E timpul să-i zicem la revedere omului invizibil, a glumit el. În ceea ce o privea pe Jaz, probabil că el dorea ca vărul său să fie invizibil.

Și așa au pornit spre Marina Piccola într-o barcă mică cu motor, ticsită de vilegiaturiști. A trecut remarcabil pe lângă una din stâncile Faraglioni într-un fel de grotă ca indigoul, în care motorul și toată sporovăiala pasagerilor au făcut un ecou ciudat. În largul mării Jaz a depistat doi surfiști cu papucii lor strălucitor colorați săltând la distanță. Umbrelele colorate de pe plaja mică fluturau în briza ușoară.

Giancarlo a luat o umbrelă și lăsându-și prosoapele în urmă au intrat în apă. Era aproape ca în vacanță.

Marea era delicios de caldă, dar înotând au dat din întâmplare de un petec de apă mai rece, înviorătoare. În unele părți era atât de limpede încât vedeau fundul. S-au întors la umbrelă și s-au uscat la soare. Giancarlo a dispărut să aducă niște băuturi și sandviciuri și ceva loțiune de bronzat, pe care a întins-o generos și senzual pe spatele lui Jaz.

– Nu-ți scoți partea de sus ? a întrebat.

Jaz, care observase sâni descoperiţi la întâmplare şi care iluminau plaja, a fost puţin zăpăcită. Nu mersese niciodată la plajă cu sânii goi şi nu avea să înceapă acum.

— Nu, n-am sâni de acest gen, a răspuns ea, conştientă că deşi atractivă, nu era exact Raquel Welch, nici chiar Luisa.

Giancarlo, după cum se aşteptase prea bine, a protestat viguros.

— Dar eşti frumoasă !

— Şi tu eşti curios pur şi simplu, a răspuns ea şi s-a întins pe spate, cu sutienul la locul lui, în soare.

După-amiaza a trecut într-o abundenţă de soare şi mici glume. Jaz se distra atât de bine încât se simţea vinovată. Ştia că a venit vremea să se întoarcă să vadă cum e bunica Spre bucuria ei, n-a mai trebuit să urce. Au luat un autobuz care aluneca atât de tare la numeroasele curbe în ac de păr, încât Jaz începuse să regrete că n-au mers pe jos ! Autobuzul i-a lăsat foarte aproape de funicular şi piaţă şi au parcurs drumul înapoi la Rosa Inglese mulţumiţi şi epuizaţi. Era atât de obositor să nu faci nimic !

După un duş rapid, Jaz a mers la spital. În drum a cumpărat nişte gladiole imense. Bunica era categoric într-o stare îmbunătăţită. Era conectată încă la diferite aparate, dar părea mult mai lucidă şi deşi nu era în măsură să se ridice şi să danseze can-can, începuse să bom-

bâne, ceea ce Jaz a considerat a fi un semn bun. Bunica începuse de asemenea să-şi facă griji de cum se va pune ea pe picioare ca să meargă acasă deoarece există puţine lucruri mai rele decât de a fi bolnav în străinătate. Apoi bunica a închis ochii şi Jaz şi-a dat seama că obosise în mai puţin de cinci minute de conversaţie. Avea să treacă desigur mult timp înainte de a fi suficient de restabilită ca să călătorească.

Era ceva pe care chinuitoarea doamnă Dodds i l-a menţionat lui Jaz mai târziu, în acea seară, la hotel.

– Unde o să stai după marţea viitoare ? Ştii că sunt complet ocupaţi de la un capăt al sezonului la celălalt. Adică presupun că ai putea găsi ceva undeva, dar nu va fi uşor, Jasmine.

Jaz îi era recunoscătoare doamnei Dodds pentru încrederea ei. Dar, desigur, doamna Dodds avea probabil dreptate – dacă urma să rămână două sau trei săptămâni, atunci problema cazării îşi va arăta partea ei urâtă. Deci pe deasupra problemei sănătăţii, problema banilor, pentru a nu menţiona problema romantică pe care Jaz o simţea că e categoric în curs – va fi o problemă a cazării. Deşi ştia că nu putea să facă prea mult în privinţa celorlalte, ştia că putea să înceapă să se intereseze de cazare.

S-a decis să se ducă la recepție și să explice situația grea în care se afla. Din fericire, Luisa nu era de serviciu. O versiune mai în vârstă, mai grasă decât Giancarlo, cu părul cărunt, era acolo. Jaz s-a prezentat și domnul i-a spus că se numea Signor Rossini, tatăl lui Paolo. A recunoscut-o ca fiind vocea de la telefon din dimineața aceea. El era foarte îngrijorat de bunica pe care o cunoștea de nenumărați ani, de când venea la Capri. I-a spus lui Jaz să nu-și facă probleme de cazare pentru că el va fi întotdeauna în măsură să găsească un loc undeva — chiar dacă era la vila lui.

— Așa că relaxați-vă, domnișoară Weston. Și dacă doriți ceva, cereți numai. Engleza lui era fără greșeală, dar cu cât îl asculta mai mult era tot mai convinsă că avea un accent de Yorkshire. Părea atât-de distonant.

In timp ce vorbeau, Luisa a venit lângă Signor Rossini la recepție. A zâmbit și i-a dat bună ziua lui Jaz. Vorbeau, când brusc, Luisa a strigat :

— Paolo !

Jaz s-a intors. Acolo, arătând neîngrijit în îmbrăcămintea de călătorie de ieri, se afla Paolo. Luisa îi gângurea în italiană ; Jaz nu putea spune dacă îi făcea plăcere sau nu că-l vede. Apoi l-a măsurat. Signor Rossini, explicându-i pe scurt lui Jaz că Paolo era fiul lui care venea din Anglia, s-a dus la el și l-a îmbrățișat. Jaz s-a gândit că e oportun să dispa-

ră. A schimbat un bună ziua introductiv cu Paolo, care s-a manifestat clar ca şi cum n-ar fi văzut-o în viaţa lui. Chiar în momentul când voia să plece, Signor Rossini i-a zis lui Paolo :

– Dacă ai fi venit cu Giancarlo ieri, ai fi întâlnit-o pe domnişoara Weston în avion.

– Noroc că nu aţi venit, a început Jaz, pentru că stewardesa mi-a vărsat băutura peste tipul care stătea lângă Giancarlo.

Paolo a înţeles mica lor glumă particulară.

– Dacă e ceva ce-mi displace, e să mi se verse băuturile pe mine. Ştiţi, e nostim că aţi spus asta, pentru că pe când luam o cafea la Gatwick o fată proastă a făcut semn prietenei ei şi a aruncat o ceaşcă de cafea pe mine.

– Sunt sigură că a fost un accident, a spus Jaz.

– Ei bine, nu m-am supărat prea mult pentru că avea o foarte frumoasă... A făcut o pauză de o secundă... prietenă.

– Paolo ! a ţipat Luisa. Eşti aproape un bărbat însurat.

Jaz nu s-a amuzat de această replică spirituală. Poate că era vina ei. Ea începuse gluma lor particulară şi la început îi plăcuse că Paolo o dusese până la capăt. O făcuse să simtă că împărtăşeau ceva în comun. Era ca şi cum ei erau singurii care ştiau secretul. Dar el stricase această legătură insultând-o într-un mod extrem de arogant şi încrezător în el. Dădea impresia că e convins că ea nu va face

vreo gafă. Jaz ura să fie luată drept ceva sigur, în orice fel. O enerva. Părea ea atât de total lipsită de maliție, încât el să fie cât dorea de grosolan ? Bineînțeles, Jaz știa că nu va lăsa deliberat să o ia gura pe dinainte, dar i-a trecut prin minte că ar putea să-i dea un mic motiv de îngrijorare...

În momentele când nu făcea nimic, diferite lucruri o nedumereau pe Jaz. Tot nu descoperise încă de ce se ascunsese Paolo în prima zi. De asemenea, nu-și putea da seama de ce era continuu dezagreabil cu ea. În definitiv, accidentul inițial cu cafeaua, cu siguranță nu putea să-l mai supere. Trebuia să fie ceva mai mult decât atâta. Avea teoriile ei : era posibil ca el să fie pur și simplu un individ nenorocit. Pe de altă parte ar putea fi un misogin, pentru că observase că nu-i răspundea cu mult mai entuziast Luisei decât ei. O altă teorie era că își închipuia că mojicia lui era o apărare. Asta era posibil, dar improbabil – deși ar fi putut să-i facă față !

Ocazia ei de a-l face să se simtă puțin jenat s-a ivit a doua zi după conversația de la hotel. Jaz avea nevoie de pașaport pentru că trebuia să se ducă la bancă pentru a pune în ordine fondurile pe care tatăl ei i le trimisese. Potrivit reglementărilor, hotelul îi reținuse pașaportul pentru înregistrare și Jaz fusese prea ocupată ca să-l mai ia.

Luisa era de serviciu şi Jaz l-a observat pe Paolo discutând cu cineva la recepţie. S-a decis să-i ceară Luisei paşaportul şi apoi s-o angajeze într-o conversaţie anodină. Jaz era sigură că vederea logodnicei lui vorbind fetei care ştia cel puţin o parte din secretul lui vinovat trebuia să-l preocupe puţin. Spre amuzamentul ei Paolo a venit lângă ele şi a părut uşor neliniştit. Natura cererii lui Jaz de a primi paşaportul a dus în mod firesc la discuţie despre călătorie şi Jaz ştia că acesta era subiectul care nu l-ar face plăcere lui Paolo să-l audă. Era suficient de nevinovat şi zâmbindu-le la amândoi, Jaz a plecat la bancă. Pe când ieşea i-a prins ochii lui Paolo şi el a ridicat ironic o sprânceană. Ea l-a ignorat şi a chicotit în sinea ei. Cincisprezece egal. Egalase scorul !

Jaz îşi organizase programul zilnic în jurul vizitelor la spital, dar incluzând şi plajă, cumpărături şi mese. Doctorii erau satisfăcuţi de progresul bunicii ; o mutaseră de la camera de reanimare într-un salon obişnuit, dar au spus că va sta la spital încă două săptămâni şi că apoi are nevoie de încă o săptămână de repaos înainte de a face călătoria înapoi la Londra. Între timp, Jaz a aranjat să se mute în vila familiei Rossini la începutul săptămânii viitoare când, în condiţii normale, bunica ar fi plecat. Lui Jaz îi făcea plăcere să scape de doamna

Dodds. „Ești sigură că nu vrei să rămân ?" o întrebase pe Jaz. Jaz era foarte sigură !

Într-o privință, mutatul la vilă îi convenea perfect lui Jaz. Singurul inconvenient era că și Paolo locuia acolo. Jaz petrecuse o mulțime de vreme cu Giancarlo care fusese încântător și o companie la locul ei. În rarele ocazii când Jaz s-a întâlnit cu Paolo se salutau politicos, dacă nu cu o rezervă reciprocă. Între timp, Jaz se simțea mai încrezătoare pe măsură ce sănătatea bunicii devenea mai bună și cu cât bronzul ei se accentua. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni era frumos bronzată și din necesitate, pentru a nu menționa înclinația, cumpărase câteva lucruri de îmbrăcăminte foarte șic. Una peste alta un milion de lire, cel puțin. De asemenea părul ei cafeniu deschis se vărgase natural la soare și într-un fel sau altul arăta uluitor de atrăgătoare. Era un aspect pe care Giancarlo nu pierdea din vedere să-l remarce și pe care Jaz îl auzea fără să o deranjeze la început.

În ceea ce privește vila familiei Rossini, ei da, era și mai frumoasă decât hotelul. Plină de trandafiri și înconjurată de chiparoși dar trăsătura cea mai măreață era seria de coloane dorice de la fațadă. Proprietatea avea ceva nobil și un stil pe care Jaz îl găsea încântător. Vila era plină de lucruri și piese aduse din călătoriile familiei Rossini prin lume. Și pereții, de-

sigur, erau impodobiți cu multe din caricaturile lui Paolo.

Jaz se simțea ca acasă. Signor Rossini o trata ca pe o prietenă a familiei și căldura pe care i-o arăta îi făcea plăcere. Aceasta compensa într-o oarecare măsură răceala fiului lui. Putea să fie foarte cald dar uneori, când Paolo intra în cameră, lui Jaz i se făceo pielea ca de găină. Ceva îl preocupa în mod evident, dar teoria ei că fără să întrebe, totul va ieși la iveală, nu funcționase. A depistat, de asemenea, și unele neînțelegeri între tată și fiu pe care nu fusese în stare să le înțeleagă. Abia când Giancarlo și Paolo au invitat-o la c petrecere pe barcă, a reușit Jaz să le dea de cap.

Era într-o duminică și un grup întreg a luat funicularul spre Marina Grande. Luisa arăta fermecătoare și îl ținea pe Paolo de mână în funicular și făcea în general mult caz de el. Paolo accepta această atenție cu ceva mai mult decât indiferență. Era îmbrăcat complet în alb – pantaloni scurți puțin deasupra genunchilor și o cămașă albă. Jaz purta jeanși și o bluză adecvată și era curtată de Giancarlo.

Ceilalți erau toți italieni, dar cei mai mulți vorbeau ceva engleză, așa că ziua petrecută pe barcă a fost amuzantă. Luigi era din nou la cârma lui Rosa Inglese II ; l-a dus departe în larg pe Mediterana și a ancorat barca pentru

ca să se poată înota şi să se usuce în soarele arzător.

Luisa juca rolul gazdei graţioase cu aplomb. Jaz nu-şi dădea seama dacă fusese rugată sau nu. Dar nu era nici o îndoială că Luisa era mereu la comandă, ceea ce convenea probabil tuturor, pentru că cine avea nevoie de toate sâcâielile organizării şi meselor la 90° F ? Fiecare a primit câte un coş de nuiele de picnic plin cu bunătăţi italieneşti – pepene, şuncă de Parma, salam, brânză şi struguri. O sticlă de vin rosé era înfăşurată într-un şervet în fiecare coş.

Giancarlo se dedicase lui Jaz şi după ce toţi băuseră o mulţime de vin, limbile au început să se dezlege. Şi nu pentru că cineva s-ar fi îmbătat ci fiindcă începuseră să se distreze. Paolo, care se dezbrăcase într-o pereche de chiloţi albi de baie, discuta cu ceilalţi şi din ce putea să-şi dea seama Jaz, cu cât Luisa făcea mai mult caz de el, cu atât el le acorda mai multă atenţie celorlalte fete.

Ca un copil disperat care vrea atenţie, Luisa făcea tot ce putea pentru a se include în conversaţia şi orizontul lui Paolo. Şi ca şi când ar fi fost complet invizibilă, Paolo se uita drept prin ea. În cele din urmă ea a sărit în apă împreună cu încă alte două persoane, părăsindu-i pe Paolo, Giancarlo, Jaz şi o altă fată singuri pe punte. Instinctiv Giancarlo a pus un braţ după umerii lui Jaz de parcă şi-ar fi re-

vendicat-o pentru el. Observând acest lucru, Paolo a zâmbit aproape imperceptibil. Însă l-a văzut. Şi toţi au rămas pe punte discutând chestiuni nesemnificative. Cealaltă fată putea probabil să spună că Giancarlo o voia pe Jaz. Jaz îl voia pe Paolo. Şi tot ce voia Paolo era... un alt pahar de vin.

Numai când Luisa şi unul dintre bărbaţi au revenit la bord s-a decis şi Paolo să intre în apă. A aşteptat până ce Luisa s-a uscat de tot înainte de a intra în apă. Nu s-a mulţumit să sară de pe punte : s-a urcat pe balustradă şi s-a legănat ca un şoim pe o stinghie, pregătit să se arunce. A ridicat braţele. Din spate arăta ca o sculptură de Michelangelo, cu muşchii bronzaţi mişcându-i-se în soare. Totul a fost în regulă până ce Luisa i-a stricat poza îmbrâncindu-l în apă. Pe Paolo nu l-a amuzat, deşi ceilalţi s-au distrat. În timp ce se suia din nou pe punte, Jaz a interceptat schimbul de priviri dintre ei. Şi nu a fost politicos.

Giancarlo i-a spus confidenţial lui Jaz :

– Dacă m-ai întreba pe mine, a meritat-o din plin. E atât de arogant şi mojic cu ea uneori, încât nu ştiu de ce este atât de hotărâtă să se mărite cu el. Eu n-aş fi, dacă aş fi în locul ei. Fii atentă, s-a planificat de la naşterea ei. Giancarlo nu ştia că Paolo ascultă.

Ştiind că Giancarlo vorbise despre el, Paolo a repetat „planificată de ani de zile". Şi din modul indiferent în care a spus asta, Jaz nu

putea discerne dacă era fericit sau trist. Când a vorbit, ea l-a simțit că se uită la ea și la Giancarlo cu o privire pătrunzătoare care s-a transformat într-un amuzament blând.

Luisa îi evitase mereu pe Jaz și pe Giancarlo toată ziua. Nu pentru că era nepoliticoasă față de Jaz, ci din cauză că era conștientă de concurența potențială și pentru că și ea observase că Paolo, în felul lui batjocoritor, de sus, se uitase din când în când apreciativ în direcția ei. Și Jaz putea înțelege că Luisa trebuie să se simtă tot atât de sigură în relația ei cu Paolo precum se simțea un acrobat pe sârmă deasupra Niagarei pe timp de uragan.

Citindu-i gândurile, Giancarlo a spus :

— Uneori Paolo e foarte ciudat.

Spre stânjeneala lui Jaz, el a sărutat-o cu gentilețe pe obraz. Nu pentru că pe Jaz o deranja sărutul lui Giancarlo, însă protecția lui extremă și afecțiunea creșteau aproape cu fiecare minut. Nu constituia nici un ajutor faptul că el locuia la vilă. Totuși, până atunci, se comportase cu deplină decență. Fusese realmente foarte amabil : făcuse totul pentru ca perioada care ar fi trebuit să fie nefericită și dificilă, să fie cât de plăcută posibil. Până acum nu devenise o povară. Cu toate acestea, Jaz simțea că Giancarlo se îndrăgostea de ea.

Poate că era orgolioasă, și-a spus ea, dar era ceva în ochii lui căprui, profunzi, care păreau să înregistreze fiecare emoție. Uneori, cu

coada ochiului, putea să-l vadă pe Giancarlo uitându-se cu dor la ea, cu speranță – sperând, fără îndoială, că Jaz îl dorea și ținea la el cum ținea el la ea. Dar, deși îi plăcea mult, știa bine că nu-l iubea. Și se întreba, când au acostat înapoi la Capri, dacă va avea bunul simț să nu împingă lucrurile mai mult și să-i producă și ei jenă și el să sufere inevitabil. Apoi și-a spus că tinerii italieni au sângele fierbinte și probabil că se îndrăgosteau în fiecare săptămână fără speranță, de tinere pe care le uitau după o săptămână. Cu excepția că în sufletul ei nu credea cu adevărat acest lucru.

Când au ajuns la Marina Grande, grupul s-a împrăștiat. Giancarlo și Jaz au luat funicularul până la vilă cu Luisa. Era puțin deconcertată pentru că Paolo insistase să-l ajute pe Luigi să facă ceva la barcă și îi spusese în mod expres să meargă înainte. Jaz a făcut un duș rapid și după ce s-a dat abundent cu loțiune pentru plajă, s-a dus la spital să o viziteze pe bunica.

– Te văd la Campannina la nouă, i-a strigat Giancarlo de la balcon.

Era o seară călduroasă și soarele începea să apună. Jaz era complet epuizată. Tot acest nimic de făcut care era mai rău decât o zi de muncă! A luat un ziar *Daily Telegraph*, un roman și o ciocolată pentru bunica, dar s-a tre-

zit pierzând vremea pe drum. Tocmai ajunsese la piață când l-a zărit pe Paolo. Părea mai relaxat decât în cursul întregii zile și a venit spre ea.

— Jaz, arăți minunat, a spus el spre uimirea ei. Albastrul te prinde bine. Îți pune în evidență culoarea ochilor. Te face... Jaz.

O lua peste picior ? Părea atât de necaracteristic pentru el. Ea a început să râdă și el a părut surprins. Pentru a-și acoperi jena, a adăugat :

— Nu-ți face griji, mă interesează numai corpul tău.

Și Jaz a răspuns cu abilitate.

— Mă bucură atât de mult — am crezut un moment că voiai rochia ! Trebuie să fug. Ciao deocamdată. S-a rotit și a plecat lăsându-l pe Paolo puțin uluit și privind-o cu un amestec de confuzie și amuzament.

Acest mic episod al întâlnirii cu Paolo i-a dat lui Jaz un spor de energie și a ajuns la spital cu adevărat înfierbântată. Bunica ședea în capul oaselor, simțindu-se considerabil mai bine. Era de asemenea destul de vorbăreață și, pentru prima oară, era mai puțin preocupată de sine și lua parte activă la ce i se întâmpla lui Jaz. După ce Jaz i-a explicat complexitatea tuturor relațiilor, bunica a fost epuizată.

— Vezi, totdeauna am spus că e un motiv pentru orice — și dacă n-aș fi fost bolnavă tu

n-ai fi venit niciodată la Capri, a conchis ea, ca şi când ar fi fost personal responsabilă pentru cei care se îndrăgosteau de nepoata ei.

Jaz i-a dat un sărut de la revedere şi s-a îndepărtat spre Campannina cu un săltat hotărât în pasul ei.

A trebuit să facă faţă unei surprize când a ajuns. Acolo se aflau Giancarlo cu Luisa şi Paolo. Jaz bănuise că va fi o cină în doi. Fără să fie rea, Jaz a considerat că Luisa era în general cam prea elegantă pentru ocazie. Toate în privinţa ei păreau să indice că încerca din greu să impresioneze. Ceva cam prea mult, poate! Rochia ei era neagră, o rochie de cocktail, cu dantelă.

Paolo s-a uitat din nou la Jaz şi a surâs. Jaz ştia că el zâmbise ca amintire la întâlnirea lor din acea seară. Din nou Jaz a simţit o legătură între ei şi spera ca el să n-o distrugă aşa cum făcuse ultima oară. Desigur, căldura neobişnuită a surâsului lui era suficientă pentru a o convinge să nu fie răutăcioasă şi să facă aluzii la călătoria cu avionul la Capri. Nu i-a trecut prin cap că această bruscă schimbare în atitudinea lui faţă de ea, nu era numai din acest motiv. Însă întrucât era într-adevăr o fată frumoasă, ea a decis că poate el era drăguţ fără vreun motiv ascuns. Îi va acorda beneficiul îndoielii.

Aveau o masă în grădină, care era de fapt o seră imensă cu plante care atârnau, aglome-

rată de mese roz așezate atrăgător. A lor se afla într-un colț și trebuia să fie o seară plăcută din toate punctele de vedere. Însă Paolo, care își schimba dispoziția precum își schimbau oamenii cecurile la purtător, și-a pierdut afabilitatea și buna dispoziție cu care o salutase mai devreme pe Jaz și a părut ușor abătut.

Din considerație pentru Jaz, Paolo a decis să vorbească toți englezește. În sinea ei, Jaz nu putea să nu se întrebe dacă era pentru că engleza Luisei nu era la fel de bună ca a celorlalți. Chiar așa fiind, tânăra doamnă era hotărâtă să nu se lase călcată în picioare. Deși Paolo a insistat în a-și dedica atenția spre Jaz, Luisa s-a impus și a început să vorbească despre căsnicie. Paolo nu a reacționat agresiv, pur și simplu s-a sustras de la discuție. După cum se temuse Jaz destul de mult, de fiecare dată când Paolo manifesta vreun interes față de ea, natura protectoare a lui Giancarlo se contrapunea. Știa că e numai o chestiune de timp până ce Giancarlo își va revendica pretențiile lui emoționale.

Au terminat masa cu mare ușurare, au făcut o *passegiata* aproape în tăcere și s-au întors la vilă. Jaz dorea să termine o scrisoare către Carrie și s-a așezat în pat.

Luisa, confuză și fără îndoială puțin rănită în ciuda faptului că adoptase o figură bravă, se reîntorsese acasă lăsându-i pe Paolo și Gian-

carlo în hol. Lui Jaz îi făcea plăcere să fie singură. Destul de amuzant, ea îi descrisese în linii mari situaţia lui Carrie şi era pe punctul de a stinge lumina când a auzit un ciocănit la uşă. Jaz şi-a dres glasul şi a întrebat puţin nervoasă cine era.

– Pot intra ? a întrebat Giancarlo.

Ce putea să-i spună ? Aşa că a intrat arătând neîncrezător, ochii lui căprui închişi radiind de speranţă. Pentru că ea era în pat, într-un neglijé uşor, Jaz s-a simţit categoric dezavantajată. Nu-i trecuse prin cap că el va încerca ceva fizic serios, dar când el s-a aşezat la capul patului, un fior nervos de teamă i-a trecut pe şira spinării. El şi-a pus mâna pe cearşaful care-i acoperea genunchiul.

– Nu ştiu cum să-ţi spun, Jaz, a început el.

Dacă ar fi putut numai să spună că ea ştia precis ce dorea el să spună şi că el dorea cu disperare să nu spună.

– Jaz... din momentul în care te-am cunoscut, din secunda în care te-am văzut vărsând cafea pe Paolo, m-am îndrăgostit de tine ! Jaz, nu-ţi spun asta ca să te stingheresc, nu sunt un prost. Am douăzeci şi şapte de ani şi îmi cunosc sentimentele şi ştiu că te iubesc mai mult decât orice şi mă rog să spui că şi tu simţi la fel...

Lui Jaz îi curgeau lacrimi din ochi şi avea un nod în gât.

Giancarlo a continuat :

– Chiar dacă mă iubeşti numai pe jumătate cât mine. Chiar dacă mă iubeşti numai... O, Jaz! Se uita cu ochi melancolici la ea şi s-a aruncat peste ea, sărutând-o cu forţa pe buze, presându-se peste ea. Era atât de greu. Braţele lui o strângeau tare, corpurile lor fiind acum separate numai de cearşaful subţire de bumbac. Şi nu se putea gândi să spună decât :

– Nu, Giancarlo, nu, nu!

Dar protestele ei au fost înăbuşite de sărutări nebuneşti. El refuza s-o creadă şi s-o audă până ce lipsa ei de reacţie a evidenţiat adevărul trist, rece. Apoi, îngrozit de propria lui purtare, roşu sub bronzul obişnuit, a bolborosit o scuză şi a părăsit camera.

Spre surprinderea ei, Jaz s-a trezit că plânge. Nu pentru că îi produsese un rău fizic, dar pentru că ştia prea bine că relaţia lor şi prietenia nu vor mai fi niciodată aceleaşi.

Puţin mai târziu, când încerca să adoarmă, a auzit voci ridicate jos. Nu părea ca fiind Giancarlo. Nu, era sigur Paolo, care se certa cu tatăl său. Vorbea în italiană pentru ca Jaz să nu poată înţelege ce se spunea. Suficient de spus că nu părea ceva amabil. În mod clar vila era plină de probleme emoţionale.

Surprinzător, a dormit incredibil de bine. Încordarea zilei precedente trebuie să o fi epuizat. A deschis jaluzelele şi a dat drumul soarelui înăuntru. Părea aproape criminal, s-a gân-

dit ea, să nu fii fericită într-o zi atât de frumoasă şi s-a decis să nu se lase deprimată Pentru început, dacă toate mergeau potrivit planului, va fi acasă în Anglia în trei săptămâni sau aproape. Odată ce se va întoarce la rutina obişnuită, totul va fi numai amintire. Aşa că nu avea rost să fie necăjită. Cât despre Giancarlo – ei bine, va merge mai departe ca şi când nu se întâmplase absolut nimic Era singura opţiune potrivită. Nu se putea muta din vilă şi trebuia să-l vadă în fiecare zi, aşa că trebuia să continue ca mai înainte. Desigur, e posibil ca el să hotărască să petreacă cu mult mai puţin timp cu ea decât înainte, dar, sincer, avea şi ea nevoie de puţin mai multă singurătate. Cât despre Paolo – ei da, o avea pe Luisa. Deşi Jaz îl găsea nemaipomenit de atrăgător, el era într-adevăr genul de stres de care putea să se lipsească. Va continua să-l trateze ca şi înainte. Dacă voia să flirteze era minunat. Dacă nu voia, era dificil. Şi ce importanţă avea !?

Signor Rossini era în bucătărie. Normal, ar fi trebuit să fie la hotel la această oră. Şedea cu o cafea aburindă în faţă uitându-se la ea ca un ţigan într-un bulgăre de cristal. Aceasta nu părea să aibă vreun răspuns. S-a ridicat când Jaz a intrat în bucătărie.

– Bună, iubito, a spus el şi amândoi au început să râdă. Era un lucru atât de nepotrivit din partea lui.

– O făceam mereu şi pe soţia mea să râdă când ziceam aşa. I-a turnat şi ei o cafea. Nu te-ai dus cu băieţii.

Jaz nici nu ştia măcar că se duseseră undeva.

– Unde s-au dus ?

– Până la Anacapri.

Jaz s-a simţit iar deprimată. Nu numai pentru că nu o întrebaseră – deşi putea înţelege acest lucru – ci pur şi simplu pentru că îi amintea că aceasta era prima zi când era lăsată de capul ei. Cam atât în ce priveşte singurătatea !

– Aşa că ce faci azi ? a întrebat Signor Rossini şi Jaz i-a făcut itinerarul în timp ce răspundea.

– Primul stop la spital, apoi cobor la Marina Piccola şi voi avea o zi de lenevie cu mâncare din fructe de mare la prânz şi tone de îngheţată. Părea minunat, s-a gândit ea, când îi spunea. Dar cât de minunat ar fi fost dacă ar fi avut puţină companie !

Signor Rossini putea spune că nu era atât de satisfăcută pe cât voia să pară.

– Da, dacă vrei să ieşi cu barca, trebuie să mă duc la Neapole cu Luigi în dimineaţa asta şi eşti mai mult decât binevenită.

Lui Jaz i-au trebuit aproximativ cinci secunde ca să se hotărască.

– Pot să mă duc mai întâi la spital ?

– Desigur, a răspuns el. Plec la unsprezece și jumătate. O, și am tone de înghețată la bord.

Jaz s-a hotărât să nu-i spună bunicii ce se întâmplase în noaptea trecută. Nu voia ca ea să știe că era puțin nefericită, pentru că nu va fi decât un stres și tocmai de asta nu avea ea nevoie. Și oricum, se simțea cu atât mai bine la gândul unei zile pe mare cu Signor Rossini, încât dispoziția bună i-a revenit.

Funicularul aluneca încet în jos spre port și când a coborât la capătul celălalt, l-a salutat radiind pe Luigi, care venise s-o întâmpine. Însă el era departe de felul lui jovial obișnuit. Expresia lui era întunecată.

– Signorina Weston, nu e posibil de mers la Neapole. Giancarlo a avut un *accidente*, a spus Signor Rossini.

– Accident – Giancarlo ? a repetat ea, nevenindu-i să creadă. S-a gândit imediat la lucrul cel mai rău. Cum putea fi un accident după ce se întâmpase în noaptea trecută ? Trebuie că a făcut ceva stupid pentru că era atât de zăpăcit.

– Ce s-a întâmplat ? a întrebat Jaz, dar Luigi nu știa. A menționat ceva despre o motoretă și Jaz a avut viziunea lui Giancarlo oribil schilodit.

– Vă duc la vilă, a zis Luigi și luând-o pe după umeri a escortat-o la funicular. Acesta era plin de turiști și toți râdeau și țipau, ară-

tându-şi diferite lucruri unul altuia. Pentru Jaz, acesta nu era decât zgomotul de fundal al unui coşmar pe care începuse deja să-l trăiască. Curând va afla ce-i mai rău.

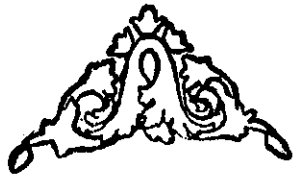

CAPITOLUL IV

– La vilă ? a spus Luigi după ce s-au dat jos din funicular.

– Nu, trebuie să merg la spital, a zis Jaz. Avea nevoie să ştie exact ce se întâmplase şi nu voia să stea ore întregi în îndoială, rozându-şi unghiile.

A mers în tăcere cu Luigi la spital. Şi era prea cufundată în gândurile ei pentru a spune ceva. Nu se aştepta să i se permită să-l vadă pe Giancarlo – indiferent în ce situaţie era – dar voia pur şi simplu să fie acolo. I-a trecut prin minte că dacă el ştia că ea e acolo ar putea să interpreteze greşit prezenţa ei şi să tragă concluzia că totuşi îl iubea. Cu toate acestea, prefera să facă asta decât să stea deoparte.

După cum presupusese, Signor Rossini şi Paolo erau la spital. În timp ce Signor Rossini era sincer încântat să o vadă, a descoperit mai puţin entuziasm din partea lui Paolo. Ochii lui verzi transmiteau o răceală clară şi era prudentă când se uita în direcţia lui. Se pare

că fusese un accident foarte scârbos. Giancarlo şi Paolo urcaseră la Anacapri pe două scutere. Curbele pe drum erau tot atât de înspăimântătoare ca cele de pe drumul care cobora la Marina Piccola. Giancarlo a făcut o mişcare laterală în timp ce un camion care cobora de la Anacapri a luat-o pe partea lui de drum, lăsându-i două posibilităţi : fie să se zdrobească de camion, fie s-o ia înspre deal. A ales cea de-a doua soluţie, cu rezultatul că s-a rănit grav la cap, îşi rupsese un picior şi probabil îşi fracturase nişte coaste. Până acum nu erau siguri în ce stare se afla capul.

Chiar dacă ar fi condus camionul criminal şi Jaz n-ar fi putut fi consumată de mai multă vinovăţie. Amestecul de spaimă şi remuşcări i se vedea pe faţă şi Signor Rossini a luat-o de umeri pentru a o consola. Arăta aproape ca un copil, trasă la faţă şi înspăimântată. Paolo, care se plimba în sus şi în jos, a ignorat-o în cea mai mare parte a timpului. Totuşi, din când în când, se uita aspru la ea, cu o combinaţie de furie şi dispreţ. Orice ar fi fost, nu era plăcut deloc.

Unul dintre doctori, care o tratase pe bunica, a venit spre ei. Din fericire, capul lui Gioncarlo nu prezenta fracturi, dar oricum el avea contuzii serioase, era rănit şi zdruncinat. Se pare că trebuia să rămână în spital timp de câteva zile cel puţin. Era puternic sedat,

așa că realmente nu avea rost ca ei să stea pe culoare pentru a-l vedea. Paolo, care ascultase intens, l-a întrebat pe doctor câteva chestiuni în italiană, dar Jaz nu a putut să le înțeleagă. Apoi s-a scuzat și a spus că-i va vedea pe tatăl lui și pe Jaz mai târziu.

Jaz și Signor Rossini au trecut s-o vadă pe bunica și apoi au mers încet înapoi la vilă. Signor Rossini era preocupat de haosul general produs de sosirea băieților. Era extrem de deprimat.

– Niciodată n-a mai fost așa, a zis el slab. Însă atitudinile lor s-au schimbat foarte mult de când au stat atâta timp în Anglia. Abia îi recunosc. Și acum Paolo este atât de țâfnos și agresiv !

Pentru că nu părea potrivit ca ea să zică ceva, Jaz răspundea numai dând din cap compătimitor. Dar nu putea să nu se întrebe cum fuseseră Paolo și Giancarlo înainte. Destul de nostim, ea nu considera că Paolo este de felul lui agresiv. Adevărat, fusese fără îndoială un copil răsfățat, dar în profunzime putea să perceapă o anumită blândețe.

Luisa era de serviciu când ei au ajuns la hotel. A întrebat de Giancarlo și după ce Signor Rossini i-a explicat situația, a vrut să știe pe unde e Paolo. Când nu i-au putut spune unde e, Luisa s-a uitat la Jaz cu o privire rece, aproape acuzatoare, ca și cum Jaz plănuia în

secret să-l întâlnească pe logodnicul ei. Jenată, Jaz se întreba dacă ar trebui să găsească să locuiască altundeva. Dacă fiecare zi urma să fie o traumă mai mare decât cea dinainte, nu avea sens să mai piardă timpul acolo. Dar unde putea să se ducă ?

Avea nevoie de timp să fie singură, așa că s-a retras în grabă și s-a dus la vilă. Jumătate din ea îi spunea că nu era cazul să coboare la Marina Piccola în după-amiaza aceea și cealaltă jumătate îi spunea să nu fie proastă. Întrucât prostia nu ducea pe nimeni prea departe și-a pus costumul de baie și a luat drumul pe care i-l arătase Giancarlo, în jos spre „Da Luigi" unde avea de gând să ia barca. Desigur, nu era atât de ușor cum s-ar crede.

Îndată ce a făcut drumul în zigzag până la „Da Luigi" și a început să se relaxeze, pe cine vede, dacă nu pe Paolo. Era el fără îndoială. L-a recunoscut din spate, după fizic. Evident n-o văzuse și era mai mult decât dornică să n-o vadă. Dacă mai devreme în acea zi regretase că e singură, acum saluta cu bucurie solitudinea. Cel puțin aceasta nu va produce probleme altcuiva. Paolo se uita în zare pe mare și Jaz a luat-o deliberat pe altă parte, astfel încât dacă ar fi văzut-o, inițiativa să vină de la el. Se ruga ca el s-o ignore. Avea norocul de partea ei.

Feribotul sosise și oamenii se grăbeau să se suie la bord. A alergat și li s-a alăturat. După

câteva minute au plecat. Era în siguranţă – atât de în siguranţă de fapt încât s-a uitat înapoi înspre golf, scoţând un oftat de uşurare. Dar deşi erau la mai bine de două sute de metri în larg, ochii ei l-au depistat imediat pe Paolo. Era aproape ca un magnet. Deşi n-ar fi jurat, era nouăzeci şi nouă la sută sigură că o văzuse. Dar în timp ce barca se apropia de stâncile Faraglioni, şi-a spus că îşi imaginează numai că el a fluturat din mână ca şi când ar fi spus : „Te-am văzut". Iritată la maximum, Jaz s-a întors cu spatele şi gândurile i s-au risipit în timp ce au trecut printre Faraglioni.

Prânzul savuros cu preparate din fructe de mare, pe care-l plănuise mai devreme în acea dimineaţă, nu s-a materializat defel. Pur şi simplu nu-i era foame şi era mulţumită că şi-a găsit un metru pătrat de plajă ca să se destindă, deşi gândurile i se tot întorceau la Giancarlo. Îl vedea schilodit pe viaţă şi pe ea torturată de vinovăţie pentru totdeauna. Într-un mod ciudat, vinovăţia a făcut-o să se simtă mai bine pentru un timp, până ce a reflectat în mintea ei şi a decis că totul era inutil. Se va aranja de la sine.

Mai târziu după-amiază a reuşit să uite cu totul aceste probleme. Stătea la soare, cu mintea complet goală. Fusese copleşitor de cald toată după-amiaza şi deodată un nor trebuie să fi trecut peste soare. A deschis ochii. Nu

era chiar un nor. A recunoscut aiura arogantă, brațele încrucișate peste pieptul cafeniu.

– *Buon giorno*, Jaz, a zis Paolo, cu o expresie ceva mai prietenoasă decât fusese toată ziua.

– O, buon giorno, Paolo. Crezi că poți să te dai într-o parte puțin, nu ? Îmi blochezi soarele.

Se pare că nu se aștepta la un asemenea bun-venit. Surprins pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore ! Și s-a dat din soare și a îngenuncheat lângă ea.

– Îmi dai voie să stau lângă tine ?

Ce putea să spună Jaz ? S-a întins alături de ea. În afară de a vorbi despre vreme, Jaz nu se putea gândi la altceva. A decis că întrucât venise el la ea, trebuie să conducă conversația sau poate se va îmbiba de soare într-o tovărășie tăcută care i-ar conveni de minune. Timp de un minut sau două, n-a spus nimic, apoi...

– Să știi că a avut noroc. Adică, eu trecusem deja de curbă și știam ce vine. Ca să fiu sincer, când l-am văzut după ce a căzut de pe scuter, am crezut că a murit. Zăcea acolo întins, sângerând și absolut nemișcat...

A făcut o pauză, și Jaz a profitat ca să spună :

– Paolo, te supără... nu sunt sigură că vreau să aud despre asta.

– Nu îmi lăsi impresia a fi o persoană ușor impresionabilă, Jaz, a zis el batjocoritor.

– Ei bine, te înșeli. Sunt foarte sensibilă, îndeosebi când e vorba de oameni care îmi plac mult.

– O, da, atunci pot să-ți vorbesc despre un accident scârbos pe care l-am avut acum un an, pentru că pe mine nu mă placi mult, nu te va ofensa.

Jaz simțea cum începe să-i clocotească sângele. Omul ăsta era imposibil, dar nu se va lăsa păcălită.

– Te rog nu te necăji. Aș putea să încep să-mi pară rău de tine și compasiunea poate duce la tot felul de probleme.

Nici unul nu s-a uitat la celălalt când a avut loc această conversație. Stăteau amândoi lungiți la soare, cu ochii închiși.

– Vrei să spui că nu te interesează cum era aproape să mor ?

– Nu în detaliu. Mă bucur că ești bine, dar nu vreau să știu cum a fost.

El tăcea, clar dezamăgit că nu putea să-i spună toate detaliile îngrozitoare. Pentru a spune adevărul, Jaz era acum sincer curioasă, dar să fie ea a naibii dacă-i dădea satisfacția să întrebe.

– N-a fost săptămâna lui, cu adevărat, a spus Paolo, referindu-se probabil la Giancarlo. Jaz n-a zis nimic. Adică nu era entuziasmat la culme înainte de accident. Jaz se hotărâse

să nu spună nimic despre relația ei cu Giancarlo. Presupune că uneori ai perioade proaste. Și eu am din când în când. Ca răcelile... și tu răcești, Jaz ?

– Sigur că răcesc. Cine nu răcește ?

– Nu sunt surprins – e sângele tău rece, știi. Jaz se controla. Nu ai destulă pasiune. Nu mănânci suficient usturoi, Jaz. Usturoiul are asemenea efecte.

Ea a râs disprețuitoare.

– E ridicol, dacă toți ar mânca usturoi, pasiunea ar înceta pentru că nimeni n-ar mai putea suporta mirosul.

– Prostii. Dar n-a explicat de ce și s-au cufundat din nou în tăcere.

– Mă simt cu adevărat rău stând aici la soare, în timp ce el e la spital, a început iar Paolo.

Ocazia era mult prea bună pentru ca Jaz s-o piardă.

– Atunci de ce nu pleci ? l-a întrebat ea cu blândețe.

– La ce-ar ajuta ?

– Te-ai simți mai bine, a răspuns ea.

– O, vrei să plec ? Ei bine, mă duc atunci. Dacă nu vrei compania mea... Ești o femeie dură, Jaz, știi asta. Încerc numai să fiu plăcut. S-a ridicat în capul oaselor, pregătindu-se să plece. Prostia era că ea voia ca el să stea, dar nu să-i dea satisfacția de a l-o cere. S-a gândit că e o altă cale.

– Cel puțin hai să înotăm înainte de a pleca, i-a oferit ea cu generozitate.

– Da, dacă insiști...

Au înotat până la una din stâncile mici. Era abruptă, verde și alunecoasă și foarte incomodă să te așezi pe ea. Paolo s-a ridicat în picioare și profilându-se deasupra lui Jaz, a întrebat dacă părea un zeu al mării. Ea a trebuit să-i spună adevărul. În primul rând nu avea barbă.

– Ce !? a strigat și a căzut brusc de pe stâncă în mare. După modul în care a căzut nu părea ceva pus la cale. S-a uitat în apă, dar nu l-a putut vedea. A cuprins-o frica. Secunde, minute. Nici un Paolo. Nici bășici de oxigen. Oricât de puțin efect ar fi avut, a început să-l strige pe nume, vocea devenindu-i tot mai îngrijorată.

– A, deci îți pasă !

S-a uitat în spatele ei. Capul îi sălta din apă.

– Ești bine ?

– O, în regulă, a zis el calm. Și a știut că o păcălise în mod deliberat, ca să-și arate un sentiment față de el.

– Nu e deloc amuzant, Paolo. Știi de copilul care striga că vine lupul, nu ? Era ușurată dar supărată.

El a rânjit prostește, călcând încă apa.

– E frumos să știu că totuși îți pasă.

Era prea lividă ca să spună ceva, așa că și-a dat drumul înapoi în apă, ignorându-l total și a înotat până la plajă.

I se tăiase respirația de iritare. A ajuns la mal și era încă nervoasă în timp ce se usca. Paolo a plecat brusc și s-a reîntors cu oferta lui de pace – Coca Cola cu gheață.

– Pace ? a întrebat, încercând să nu râdă.

Ea s-a uitat urât la el, dar văzând băutura s-a gândit subit la o modalitate de a i-o plăti cu vârf și îndesat. A luat Coca Cola dar n-a spus nimic. S-a întors și, pescuind două cuburi de gheață, s-a întors din nou spre el și a țipat :

– Paolo, stai nemișcat, ai o viespe. El a înlemnit în timp ce ea s-a dus repede direct în spatele lui. Nu te mișca ! A început să îndepărteze o viespe imaginară cu mâna. Și apoi, cu o satisfacție imensă, i-a băgat cuburile de gheață la spate, în chiloții de baie. El a urlat de groază.

– Pace, a zis ea cu un rânjet mare. O, da ! Și treizeci egal !

Mai târziu în acea după-amiază, pe când stăteau întinși la soare vorbind, Paolo a întrebat-o pe Jaz ce dorință nestăpânită o făcea să-i toarne băuturi pe el. Nici unul din ei n-a putut ajunge la un rezultat. El a sugerat că poate ar trebui să se întâlnească în viitor numai în deșert.

– O, nu știu, a spus Jaz. Cred că începi să le savurezi. Și întrucât nu a răspuns nimic, o presupus că are dreptate.

Restul zilei a trecut cu căldura ei caniculară și la cinci și-au strâns lucrurile ca să ia minibusul până sus. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Paolo, Jaz se simțea la largul ei cu el.

S-au înghesuit în minibus și, inevitabil, s-a trezit presată de el. Fără să-și dea seama măcar de asta, s-a cuibărit în el mai relaxată și mai mulțumită decât se simțise oricând. Ceea ce în general era o călătorie care-ți ridica părul măciucă, a căpătat un anumit șarm numai pentru că se găsea lângă el, și ceea ce era și mai frumos era modul în care el îi mângâia părul, cu o afecțiune simplă, curată. Și sporovăiala nevinovată a celorlalți călători era, cel puțin pentru urechile lui Jaz, aproape la fel ca sunetul viorilor. Dar a fost numai un concert de cinci minute. Curând au ajuns la stație.

Jaz voia să se ducă înapoi la vilă să se schimbe înainte de a merge s-o vadă pe bunica Spre iritarea ei, Paolo a spus că n-o va însoțărăși ; voia să se ducă direct să-l vadă pe Giancarlo. După călătoria lor intimă plăcută în minibus, dispoziția lui se schimbase subit. Nu că n-ar fi fost amabil, ea avea pur și simplu impresia că el se jena să fie văzut cu ea Jaz a crezut că înțelege adevărul, când i-a spus la revedere la stație. Timp de cinci minute el

uitase că era logodit cu Luisa. Şi ea uitase. Dar totul a revenit înapoi, în timp ce ea s-a târât spre vilă, singură.

În ciuda faptului că era înconjurată de sute de oameni, Jaz se considera pe de-a-ntregul singură şi perspectiva de a-şi petrece toată seara în acest mod nu o încânta. După ce şi-a spălat părul a fost ceva mai liniştită, însă s-a urnit cu inima relativ grea să se ducă la bunica. A cumpărat nişte flori în drum şi a hotărât să-i ducă câteva şi lui Giancarlo. Era modalitatea ei de a oferi pacea. Dacă dorea să le rupă, n-avea decât ! Se simţea ca o santinelă care poartă două puşti şi pentru a se amuza a început să mărşăluiască spre spital. Oricine o vedea ar fi putut crede că s-a scrântit la cap, însă aceasta l-a ridicat moralul până ce a ajuns la spital. Când tocmai a intrat, Paolo pleca.

El i-a zâmbit cu o afecţiune melancolică iar ea a evitat să se uite direct la el, deşi inima o îmboldea să o facă. Pur şi simplu nu voia să vadă dacă el o dorea – nu dacă era promis Luisei. El a informat-o că Giancarlo era conştient, dar destul de necăjit şi îndurerat.

– Oricum, consideră că picioarele rupte îţi pot lua gândurile de la inimile sfâşiate, a adăugat Paolo lipsit de tact. Vinovăţia a revenit copleşitoare.

– Crezi că i-ar face plăcere să mă vadă ? a întrebat ea uşor.

– Nu cred că dorește să vadă pe cineva.

Paolo l-a arătat cum să ajungă la camera lui Giancarlo, care era la două uși de a bunicii și ea i-a spus la revedere. A ciocănit delicat la ușă. Giancarlo a mormăit ceea ce ea a luat drept „Intră". Arăta ca pe onajul tipic de pe o vedere cu urarea fă-te b..e. Capul îi era bandajat, avea plasturi pe față, piciorul îi era în aer, legănându-se de niște fire, iar Jaz a rămas complet mută.

– Bună, Jaz, a cârâit el.

Ea a încercat să spună ceva, dar cuvintele nu voiau să iasă. S-a dus pe o parte a patului și i-a dat unul din buchetele de flori.

El a surâs.

– Nu pot face nimic cu ele.

Jaz a râs nervos.

– Îmi pare rău. Ce proastă sunt ! Le pun într-o vază dacă fac rost de una de la soră. Cum te simți ?

Deloc surprinzător, Giancarlo era destul de încordat. Dar a rânjit cu bravură în nenorocirea lui.

– Îmi pare așa de rău de chestia de ieri, Jaz, n-ar fi trebuit să-spun nimic.

– Nu te mai gândi. Eu am uitat-o deja. Vorbea în grabă.

– Deci suntem prieteni ? a întrebat cu anxietate.

– Suntem prieteni.

Ochii i s-au luminat.

– Când ai un picior rupt, coaste strivite şi braţe fracturate, ai mai multă nevoie de prieteni decât de iubire ! a comentat el filozofic.

– Cred că da. Şi acum, am două motive foarte bune să vin aici în fiecare zi.

El a închis ochii.

– *Grazie*, Jaz.

Când s-a dus s-o vadă pe bunica, după circa zece minute, a găsit că avea o ascultătoare foarte interesată pentru povestea ei din ultimele douăzeci şi patru de ore. Tot ce a spus bunica la sfârşit, a fost :

– Să fii cu grijă, fata mea, sau dacă nu, o să ai de suferit.

Jaz, a cărei încredere crescuse pe măsură ce relata evenimentele, s-a văzut ca un fel de femeie fatală. Era o imagine care, categoric, o atrăgea.

– Ei bine, bunico, nu mă pot feri chiar de toate.

Şi bunica s-a arătat indiscutabil mulţumită. Şi în această notă de fericire, Jaz a părăsit spitalul. Acum se gândea cu nerăbdare la o seară complet singură. Avea nevoie de timp pentru a-şi reîncărca bateriile emoţionale şi voia să-i relateze toate lucrurile din urmă lui Carrie, care urmărea cu religiozitate isprăvile celei mai bune prietene. Dar dacă această zi păruse în mod special traumatizantă până atunci, Jaz era totuşi în pragul unei alte experienţe.

După ce s-a întors la vilă, s-a dus în bucătărie pentru a pregăti ceva ușor de mâncat pentru seară. Își va face niște lazane cu smântână și ciuperci și va bea un pahar de vin. Spre surprinderea ei, tocmai când a început să fiarbă apa pentru paste, a apărut Paolo.

– Lazane pentru doi ? a întrebat.

– Ei, nu garantez că le voi face ca un localnic, dar îmi dau toată silința. A făcut o pauză. N-o vezi pe Luisa în seara asta ?

– Nu. Prea mult soare.

– Ești sigur că ești bine ? a întrebat Jaz cu îngrijorare.

– O, mă voi simți mai bine după ceva lazane. Fac foarte bine la prea mult soare.

Instinctul lui Jaz îi spunea că se pregătea ceva. Întrebarea era – avea Paolo un excedent diplomatic de soare pentru că pur și simplu nu voia să fie cu Luisa, sau era din cauză că voia în mod expres să fie cu Jaz ? Plănuia o ultimă escapadă înainte de a se căsători ? Oricare ar fi fost răspunsul, Jaz mirosea ceva necazuri.

– Nu vine Luisa să te vadă cum te simți ? a întrebat ea cu înțelepciune.

– Mă îndoiesc. I-am spus să nu vină.

Jaz s-a hotărât să ia taurul de coarne.

– Dacă nu vrei să-ți petreci timpul cu ea acum, de ce te căsătorești cu ea ?

Lui i-a căzut furculița, uimit că îi pusese o întrebare atât de directă.

– O iau de nevastă pentru că mă iubește – și oricum – pentru că *am spus* că mă voi căsători cu ea. A făcut o pasiune pentru mine de ani de zile. Știi, părinții noștri sunt prieteni foarte apropiați. A fost cu adevărat mai mult decât o soră mică. Știi cum e. Într-o zi e o fetiță, mereu pe lângă tine și nu o bagi deloc în seamă – apoi se transformă într-o femeie frumoasă și *presto!* – nu-ți faci probleme că ești urmărit. Oricum, m-am gândit că a sosit timpul să fiu la casa mea și ea este foarte bună pentru însurătoare. Evident, la un anumit moment voi prelua Rosa Inglese și ea știe cel puțin despre ce-i vorba.

Jaz a fost uimită de abordarea lui rece, aproape calculată, în privința căsătoriei.

– Și dragostea ?

Paolo a râs.

– Dragostea. Vorbești ca Giancarlo. Dragostea ? O iubesc pe Luisa. E ca din familie.

Și Jaz a murmurat numai „O !" pentru că nu considera că era un subiect pe care voia să-l discute mai adânc cu Paolo.

În mod fericit, el a schimbat subiectul.

– O, am făcut o caricatură cu noi doi pe plajă, cu cuburile de gheață. Îmi place. O aduc după masă.

Au mâncat delicioasele lazane. Ca desert au avut înghețată cu ciocolată Tartuffo, din abundență, asortată cu vanilie și aromată cu puțin rom. Apoi Paolo a urcat scările să aducă

caricatura. Îl arăta pe el întorcându-se tocmai în momentul când ea îi băga gheață în chiloți. O realizase minunat pe Jaz. Ea se îngrijorase că el ar putea fi ușor malițios cu creionul. Dacă era ceva, atunci era faptul că o înzestrase cu un corp aproape perfect. Era flatată și înfiorată de emoție. Pe el se făcuse puțin cam fraier, dar era evident conștient de trăsăturile sale. Își exagerase puțin nasul și își făcuse picioarele foarte lungi, ca ale unei paiațe.

— Paolo, e fabulos.

A radiat când i-a auzit laudele.

— Jaz, te rog primește-o ca pe un cadou, o amintire de la Capri.

— O, mă bucur mult. Era atât de emoționată încât și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui și l-a îmbrățișat. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc, *grazie !*

L-a sărutat pe obraz și el a tras-o spre el cu forță și a sărutat-o profund. Poate că amândoi fuseseră întrucâtva prea preocupați cu arta pentru a mai auzi ușa deschizându-se. Era Luisa și pe când s-au întors, Jaz a avut sentimentul neutru că Luisa nu va înțelege.

Jaz era recunoscătoare soartei că nu vorbea italiana, pentru că era sigură că limbajul care zbura în jurul ei nu era în mod deosebit politicos. Ușor de înțeles, Luisa și-a ieșit din pepeni : l-a lovit pe Paolo. Deși nu era o scenă plăcută, n-a mai fost nevoie de spălatul va-

selor – pentru că farfuriile au zburat prin aer. Din fericire, Luisa nu o considera pe Jaz responsabilă pentru incident. Nu. Mâna ei se îndrepta numai asupra lui Paolo, pe care-l încolţise într-un colţ şi-i arunca vorbe grele şi câte o farfurie la întâmplare. De fiecare dată când voia să sublinieze ceva, arunca câte un obiect nevinovat de veselă pe jos.

Deşi nu înţelegea nici un cuvânt din ce se întâmpla, Jaz putea să urmărească esenţa. Dacă n-ar fi fost atât de grav, ar fi putut uşor începe să râdă, dar după cum se prezenta situaţia, a rămas încremenită. Nu trecuseră mai mult de cinci minute când Luisa epuizase provizia de veselă şi Paolo era ţintuit la zid. Jaz avea impresia că el îşi stăpânea râsul, evident pentru că ştia că situaţia era literalmente mult mai gravă şi că atârna în cumpănă mai mult decât viaţa lui. Ca sfârşitul unui uragan, mânia Luisei a început să se domolească. Vocea începuse să-i sune spart şi n-a mai avut cine ştie ce să spună, aşa că s-a întors spre Jaz şi a şuierat ceva ce lui Jaz i-a fost dificil să traducă. Cu aceasta, ea a părăsit bucătăria trântind uşa la ieşire.

Jaz şi Paolo s-au uitat unul la altul, dar n-au spus nimic. Jaz nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Îmi pare foarte rău, a început Paolo să se scuze. E foarte nervoasă şi presupun că are de ce.

Jaz şi-a dat seama că va fi extrem de jenată faţă de Luisa, ca şi de Giancarlo. I-a trecut prin minte că poate ea era cea stângace. Nu era pentru prima oară a şederii sale la Capri când Jaz simţea că ar fi dorit să fie acasă. Casa veche şi plictisitoare, cea bună! Paolo a început să adune fragmentele de veselă şi Jaz a adus o mătură.

Au făcut curăţenie în tăcere până ce Paolo a început să vorbească.

– Nu-ţi face griji. Îi va trece până mâine. E o chestiune etnică... acest mod de a reacţiona.

Jaz era uimită.

– Mă bucur că eşti atât de calm după ceea ce s-a întâmplat, Paolo. E cu adevărat jenant. Şi nici măcar nu e greşeala mea.

Paolo s-a uitat la ea zâmbind mânzeşte.

– Nu. E greşeala mea şi am să îndrept lucrurile, a spus el cu încrederea unui magician pe punctul de a reface femeia pe care o tăiase în două. Un buchet de flori, o cutie de bomboane de ciocolată, şi un dineu drăguţ şi va fi bine. A rânjit.

– Paolo, va trebui să te comporţi mai bine. Nu poţi s-o tratezi pur şi simplu ca pe un copil mic. N-o s-o cumperi cu jucării. Nu vrea flori, ciocolată sau un supeu. Te vrea pe tine. Tu eşti singurul lucru pe care-l vrea.

Pentru că Paolo nu a răspuns imediat, Jaz ştia că îi înregistrase părerea.

Terminaseră de fapt de curăţat şi Jaz stătea lângă chiuvetă, pe punctul de a spăla tigaia, când a simţit că Paolo a venit în spatele ei. A luat-o cu mâinile pe după mijloc şi şi-a cuibărit capul pe umerii ei. Încerca s-o sărute, dar Jaz nu avea chef. S-a luptat să se elibereze din strânsoarea lui şi s-a întors cu faţa la el.

– Nu, Paolo. Nu mă săruta. Nu mă atinge. Joacă-te cu altcineva. Mie mi-ajunge.

. A început s-o gâdile. Atunci ea s-a răsucit, spre surprinderea ei, şi cu siguranţă şi a lui, şi l-a plesnit hotărât peste faţă. Ceea ce fusese o scenă afectuoasă s-a schimbat brusc. Ochii lui s-au deschis mari şi ea a crezut că ar putea chiar s-o lovească, dar el s-a uitat numai şi, spre deosebire de Luisa, a zbughit-o afară.

Adăugată la toată emoţia, agresiunea, accidentul lui Giancarlo, această scenă a fost pentru Jaz ultima picătură şi lacrimile au început să i se rostogolească pe faţă. Nu pentru că merita să plângi pentru vreunul din incidente, ci era pur şi simplu efectul cumulativ. N-a plâns mult timp pentru că a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi a intrat Signor Rossini. A descoperit imediat fărâşul de gunoi cu fragmentele de ceramică. Ochiul lui ager a remarcat rapid că Jaz plânsese : faţa ei era umflată şi ochii injectaţi. Nu fără raţiune, a adunat doi cu doi şi i-a dat cinci.

– A, Jaz, nu te necăji dacă sparai ceva, nu e important. Nu merită să plângi.

Părea sincer preocupat că ea era într-o asemenea stare. Signor Rossini s-a aplecat să golească fărașul în lada de gunoi. S-a mirat să vadă resturi sparte de alte farfurii și farfurioare acolo înăuntru.

– Ți-a căzut o tavă plină ?

Jaz a dat din cap, mulțumită să recunoască o vină pentru ceva de care nu era responsabilă, pentru că în acel moment aparte era mai ușor decât să vorbească.

– Știi, am văzut-o pe Luisa și e și ea într-o stare groaznică.

Și pe când a zis aceste cuvinte, adevărul probabil al situației l-a frapat. În definitiv, nu-ți trebuia prea multă imaginație să-ți dai seama de ceea ce ar fi putut precipita o ceartă între Luisa și Jaz.

– Paolo e acasă ? a întrebat Signor Rossini.

Jaz, care încă nu era capabilă să vorbească, a dat din cap din nou. Signor Rossini a ieșit cu pași apăsați din bucătărie și Jaz l-a auzit urcând scările. Pentru o clipă sau două totul a fost destul de liniștit, apoi au început strigătele.

Sunt puține locuri mai jenante în care să te găsești, decât casa altcuiva, în momente de criză familială. Jaz era într-un impas. Simțea că nu putea rămâne în casă pentru că ar fi părut că trage cu urechea la ceartă.

Din fericire era o seară caldă, așa că n-a mai fost nevoie să alerge sus în cameră să-și

a un pulovăr. După zece minute s-a trezit la Piață, unde toată lumea părea atât de exuberantă, încât a uitat că era singură.

Și-a curățat o porțiune de scară și s-a așezat în timp ce toată lumea trăncănea în jurul ei. Nu mai era tristă. Era numai obosită. După o jumătate de oră și-a cumpărat o înghețată de ciocolată. A calculat că era probabil în siguranță să se întoarcă la vilă. Până acum, Signor Rossini și Paolo mai mult ca sigur epuizaseră cearta lor, și cu puțin noroc putea să se strecoare în pat. Când a ajuns la vilă era la capătul conului crocant, zaharos al înghețatei și destul de bine dispusă.

Nu se auzea nici un sunet de altercație dinăuntru, așa că a considerat că poate intra în siguranță. Ideal ar fi fost să se strecoare discret până sus în camera ei, fără să întâlnească nici un Rossini. Tocmai băgase cheia la ușa din față și era pe punctul de a o deschide, când a fost deschisă dinăuntru.

– Nu poți să nu-mi mai stai în cale ? a urlat Paolo la ea și nedându-i timp nici să răspundă, nici să se miște, a trecut pe lângă ea și a dispărut în noapte.

Acel sentiment plăcut de relaxare pe care îl dobândise Jaz, s-a evaporat o dată cu ultima mușcătură din conul de înghețată. Acum era din nou nervoasă. „Fir-ai să fii, Paolo Rossini !" a murmurat în surdină și cu lacrimi

curgându-i pentru a nu ştiu câta oară în ziua aceea, a intrat în vilă.

Jaz voia să se ducă direct să se culce, dar l-a întâlnit pe Signor Rossini pe când urca scările. Era roşu de iritare şi Jaz a văzut că se afla într-o stare mai rea decât a ei.

— Sunteţi bine, Signor Rossini ? a întrebat îngrijorată.

El a oftat adânc şi Jaz a decis că cel mai mic lucru pe care-l putea face era să se ofere să-i facă o ceaşcă de cafea. A refuzat, zicându-i că putea să ia un coniac.

S-au dus în hol unde tocmai se aştepta ca el să-şi descarce inima despre ceartă. Dar n-a făcut-o. De fapt pentru o jumătate bună de oră a vorbit despre orice altceva. A pomenit-o pe Luisa de câteva ori şi stomacul lui Jaz s-a încordat. Avea de gând să pună întrebări de sondare ? Spera sincer să n-o facă. Şi-a simţit pulsul zvâcnind când Signor Rossini a început să vorbească despre căsătoria Luisei şi a lui Paolo, planificată, se pare, pentru luna mai. Apoi a schimbat subiectul trecând la Jaz.

Întrebările pe care i le-a pus erau destul de personale. Voia să ştie dacă Jaz avea un prieten. A avut, dar nu avea pentru moment. Ea se întreba dacă nu cumva el o analiza ca o potenţială perturbare a unei legături de dragoste şi s-a gândit să ticluiască răspunsuri pe măsură ce se desfăşura conversaţia. Însă nu era o mincinoasă desăvârşită şi nu dorea să

intre la apă. A spus adevărul curat și a tras concluzia că Signor Rossini o întrebase mai mult din curiozitate decât din alt motiv. A reușit chiar să se destindă. Apoi el a inceput să vorbească despre Paolo.

Signor Rossini a confirmat despre Paolo tot ce gândise Jaz. Nu era nici o îndoială că tatăl său îl iubea mult, dar Jaz a văzut că era conștient de lipsurile lui. Acestea se datorau, presupunea Jaz, unei copilării mult prea răsfățate.

– E o problemă să ai numai un copil, a spus Signor Rossini și aducându-și aminte brusc că Jaz nu avea frați sau surori, a adăugat diplomatic : Sigur, nu e întotdeauna așa.

Jaz a încercat să nu râdă și el i-a făcut cu ochiul, recunoscându-și pasul greșit. Dacă Jaz ar fi trebuit să-l rezume pe Paolo, ar fi spus că este un băiat răsfățat. Gândindu-se cu obiectivitate la el aproape a uitat că arăta ca din Michelangelo. A uitat că atunci când o atingea o umplea de nervozitate și de o dorință arzătoare despre care citise numai în cărți. În acea seară, pe când stătea în pat, chiar înainte de a se culca, trecea în revistă ziua și și-a amintit tot – și cele bune și cele rele – despre el. De asemenea, a mai luat și două decizii.

Primul lucru pe lista de priorități era să pună treburile la punct cu Luisa. În definitiv, nu fusese greșeala lui Jaz că Paolo îi făcuse avansuri atât de pasionate. Și într-un fel sau altul,

Luisa putea uşor să-i creeze dificultăţi şi cu certitudine nu voia să înceapă să se certe cu Signor Rossini. În al doilea rând, avea să discute clar cu Paolo. Indiferent cât de mult nu-i plăcea să spună aşa ceva, avea să-i ceară s-o ocolească cât mai mult posibil. Va trebui pur şi simplu să accepte. Şi aşa va face şi ea. În două săptămâni se va întoarce acasă şi probabil că nu se vor mai vedea niciodată. Nu voia să fie folosită ca un truc temporar pentru a-i face pe alţii, de exemplu pe Luisa, geloşi.

CAPITOLUL V

Firește, a doua zi dimineață când s-a trezit, hotărâtă să atace cele două probleme, și-a dat seama că a avea o conversație imaginară cu cineva era departe de a o avea cu adevărat.

Când Jaz a trecut pe la hotel mai târziu, a avut o surpriză. Luisa era la recepție arătând foarte bine, într-o fustă plisată de culoare albastru marin și o bluză albastră cu alb. Cum câțiva turiști erau pe punctul de a plăti camerele, Jaz a zăbovit în hol până ce au terminat și apoi s-a dus la recepție.

— Bună dimineața, domnișoară Weston. Cu ce vă pot fi de folos ? a zis Luisa glacial.

— M-ai putea lăsa să-ți explic despre seara trecută ?

— Nu-i nimic de explicat, *buon giorno*. Și cu asta a închis registrul de oaspeți și i-a întors spatele lui Jaz, ducându-se în oficiu.

Ajunge cu gesturile nobile, s-a gândit Jaz, supărată de reacția Luisei. Ei, dacă italianca nu vrea să asculte, atunci va trebui să-i scrie o scrisoare. În timp ce Jaz era foarte sigură că

era destul de ușor să întorci spatele cuiva, s-a gândit că era aproape imposibil să nu citești o scrisoare care ți-a fost scrisă. Însă exista un inconvenient : să compună acest gen de scrisoare nu era latura forte a lui Jaz. În orice caz, spera să fie în stare să redacteze ceva adecvat de împăcare și de scuză. Iritată, pentru a spune numai atât, s-a reîntors la vilă, întrebându-se dacă va avea mai mult succes cu Paolo.

Nu era nicăieri la vedere, așa că a crezut că ar putea fi încă în dormitor. A ascultat cu urechea la ușă, sperând să-l audă dormind sau mișcându-se. Tăcere. Se ghemuia acolo trăgând cu urechea când Signor Rossini a ieșit dintr-o altă cameră. Jaz s-a înroșit imediat pentru că și-a dat seama cât de stupidă trebuia să pară.

– Mă întrebam dacă Paolo e înăuntru, a zis ea corect.

Signor Rossini a informat-o că de fapt Paolo nu se întorsese acasă în noaptea aceea. Nu părea îngrijorat – în definitiv la douăzeci și șapte de ani Paolo era destul de mare să-și poarte de grijă, Brusc Jaz s-a gândit la Giancarlo. Și el era destul de mare să aibă grijă de sine și uite ce i s-a întâmplat ! Încercând să-și ascundă neliniștea, a întrebat cum se simțea Giancarlo și s-a liniștit auzind că avusese o noapte bună.

– Da, cred că mă duc la spital, a zis ea.

Era o zi toridă insuportabilă şi Jaz s-a târât până la piaţetă cu inima grea. Când a ajuns în fine la spital, a descoperit că bunica dormea. Decât să facă tot drumul înapoi şi apoi să se întoarcă pe caniculă, Jaz s-a decis să intre să-l vadă pe Giancarlo. După cum spusese Signor Rossini, era ceva mai bine decât cu o zi înainte, dar nu prea avea chef de vorbă. Bunăvoinţa lui se evaporase.

Jaz nu era sigură dacă să atribuie răspunsurile sale monosilabice stării sănătăţii sale sau proastei dispoziţii. Indiferent cum, încerca să facă conversaţie, şi s-a trezit monologând. În cele din urmă, Jaz s-a lăsat păgubaşă şi s-a dus din nou să vadă dacă bunica s-a trezit.

De ce se schimbase atitudinea lui Giancarlo ? Fusese mai plăcut ieri pentru că era într-o stare de şoc ? Jaz nu credea că acesta e motivul. Se afla în faţa camerei bunicii când doctorul Morelli a trecut pe acolo.

— A, o altă fată frumoasă pentru Giancarlo Rossini !

Jaz a surâs. O altă fată ! Deci cine mai fusese ? Trebuie să fi fost Luisa, ca să stârnească lucrurile. Jaz începea să se enerveze. Auzi ce chestie, să te duci să-i spui unui tip în condiţia lui Giancarlo că fata care il refuzase flirtează cu cel mai bun prieten al lui, în special când asta nu-i nici măcar adevărat ! Colac peste pupăză, bunica mai dormea încă, aşa că

Jaz s-a mobilizat pentru o reîntoarcere obositoare pe căldură.

Tot drumul s-a gândit ce să-i spună Luisei. S-a oprit la o papetărie şi a ales un cartonaş cu un iepure pe el. Înapoi la vilă, s-a decis în cele din urmă să-şi ceară scuze spunând exact ce voise să-i zică în faţă.

Dragă Luisa, a scris ea.

Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat în seara trecută. Vreau să ştii că, în mod sincer, nu e nimic între Paolo şi mine. Îi mulţumeam numai pentru că mi-a dat caricatura. Vreau de asemenea să ştii că sunt deplin conştientă că eşti logodită şi nici prin vis nu mi-ar trece să mă interpun între voi. Te rog să mă crezi. Îţi mulţumesc pentru toată amabilitatea pe care mi-ai dovedit-o.

A ta sinceră,
Jaz Weston

A citit din nou scrisoarea. Deşi spunea totul, i se părea că nu e suficient pentru Luisa. Ştia de asemenea că în ciuda tuturor neînţelegerilor şi resentimentelor, era o atracţie clară între Paolo şi ea. S-a întrebat în mod serios dacă va fi capabilă să-şi ţină în şah sentimentele pentru Paolo mai mult de două, trei săptămâni. Însă era hotărâtă să fie cât mai rezervată, indiferent cât o va costa.

Jaz a potrivit cartonaşul într-un plic, a scris adresa şi l-a închis. Şi-a pus costumul de baie

și a trecut pe la hotel pentru a transmite scrisoarea și a face o baie. Luisa era încă de serviciu. S-a uitat direct peste Jaz când a intrat. Era pe punctul de a intra în micul oficiu din spate când Jaz a strigat-o și i-a spus :

– Înainte de a pleca...

Luisa s-a oprit din drum.

– Da, domnișoară Weston ?

– Te rog să primești scuzele mele. Jaz i-a dat scrisoarea.

Luisa a luat-o, n-a spus nimic și a dat zor în oficiu. Jaz s-a aruncat în piscină, fericită că a făcut tot ce putea pentru a îndrepta lucrurile. Nimeni nu va putea spune că n-a încercat !

Apa era rece și te înviora. Avea toată piscina în formă de harpă pentru ea singură. A înotat de câteva ori piscina în lungime, apoi s-a uscat la soare într-unul din șezlongurile confortabile. N-a observat că Luisa venea spre ea.

– Scuzați-mă un moment, domnișoară Weston, a spus Luisa. Totul e în regulă.

– O, mă bucur atât de mult, i-a zis Jaz, încântată că cel puțin una din relațiile încordate se aplanase.

Cât mai grațioasă posibil, Luisa a dispărut în hotel și Jaz s-a dus s-o viziteze pe bunica ei. Bunica era acum trează, dar nu era chiar în apele ei, a apreciat Jaz.

Când a ieşit pe uşa spitalului, Paolo intra. Era îmbrăcat în aceleaşi haine de cu o seară înainte. Privindu-l, îţi lăsa impresia că-şi petrecuse noaptea pe plajă. Părul i se răvăşise. Nu se bărbierise şi ţepii bărbii străluceau în soarele după-amiezii. Ochii li s-au întâlnit întâmplător — altfel spus, Jaz a făcut tot posibilul să nu se uite la el. Nu părea deloc supărat. Într-o oarecare măsură, părea chiar conciliant.

— Bună, a spus.

— Bună.

Au tăcut amândoi. Apoi Jaz a zis :

— Plec.

— La revedere atunci.

— La revedere, a spus ea. Dar nu s-a mişcat. De ce nu putea să plece ?

— Cum se simte bunica ta ? a întrebat Paolo.

— Aşa şi aşa, a răspuns vag Jaz.

— O, nu-ţi face griji. Sunt sigur că e bine.

— L-ai văzut pe Giancarlo ? a întrebat Jaz. Era puţin deprimat de dimineaţă. Nu cred că i-a făcut prea mare plăcere să mă vadă. Am senzaţia că Luisa i-a spus despre scena noastră de aseară.

Paolo a închis ochii un moment ca şi cum îl durea să se gândească la asta.

— O, fir-ar să fie, a spus aproape în şoaptă. Ce porcărie !

Cu un nod în gât, Jaz a fost de acord pe tăcute.

– Greşeala mea, a zis el uşor.

Jaz a încuviinţat din nou.

– Presupun că mă va blestema şi el. E ridicol. Adică, tot ce am făcut a fost să ne sărutăm. Sau mai corect, tot ce am făcut a fost să te sărut. Vreau să spun că n-a fost nimic !

Lui Jaz îi bătea puternic inima. Cum putea descrie el cele întâmplate ca nimic ? Fusese unul din cele mai dramatice şi pasionate săruturi din câte ştia ea din experienţă. Şi pentru el era totuşi nimic !

– Da, a fost numai un sărut, a spus ea cu răceală şi a adăugat : Ai dreptate, n-a fost nimic.

Ochii li s-au întâlnit şi ea ştia că el era la fel de insultat de modul cum trata ea acel sărut după cum şi ea fusese jignită de felul lui de a vorbi despre el.

– Jaz, nu înţelegi.

– O, Paolo, ba da.

El s-a dus către ea şi i-a luat faţa, care-i tremura, în mâini. Ochii lui o rugau şi apoi a sărutat-o. Ea a închis ochii supunându-se pasiunii lui puternice. A tremurat când el i-a trecut cu mâinile prin păr. Îmbrăţişarea lor s-a domolit brusc. Nu şi-au spus nimic. Pur şi simplu se uitau unul altul uimiţi.

Când s-au întors, tatăl lui Paolo se afla acolo.

Jaz a încercat să se destindă. Ştia că tremură. A sosit timpul să plece, s-a gândit ea, aşa că şi-a luat la revedere fără să se uite direct la nici unul dintre Rossini şi a plecat.

De ce nu putea bunica să se facă bine mai repede ? s-a întrebat ea. De ce, o, de ce ? Jaz s-a decis că era cazul să petreacă o zi singură la plajă şi spera realmente ca nimeni să n-o deranjeze. Nu era sigură că va mai putea face faţă altor scene. O, dacă ar fi fost acasă ! Ar fi fost mai mult decât fericită să fie din nou la serviciu. Dar mai mult ca orice voia să aibă pe cineva cu care să vorbească. Pe cineva căruia să-şi descarce inima şi care să nu zică mai mult decât „o" şi „a". Cineva care să o asculte.

Spre uşurarea ei deplină, ziua pe care şi-a petrecut-o pe plajă a fost fără vreo încurcătură. N-a vorbit cu nimeni. Se aştepta întrucâtva şi dorea pe jumătate să apară Paolo. Din când în când vedea pe cineva care pentru o fracţiune de secundă semăna cu el. Atunci o apucau brusc bătăile de inimă, apoi se calma când constata că se înşelase.

Statul la plajă i s-a părut destul de extenuant şi aştepta cu nerăbdare ca noaptea să vină repede. Nu-i era foame cine ştie ce. Bănuia că stomacul avea să-i facă figura. Întreprinsese tot ce putuse pentru a o ignora, însă îi era puţină greaţă. S-a gândit la neplăcerea el, hotărând că cel puţin nu-şi va face griji

în privința mâncării și va cumpăra câteva sticle de apă minerală pentru următoarele două zile. Când a făcut baie la vilă, se simțea vizibil mai rău.

A doua zi de dimineață avea temperatură, o dureau ochii și nu voia decât să se ghemuiască și să moară, numai că o durea când se ghemuia. Signor Rossini a jucat superb rolul de soră medicală. I-a șters transpirația de pe frunte și a forțat-o să bea ca să nu se deshidrateze. Ziua a trecut într-o moțăială. Nici măcar nu se gândise la bunica. Când a început să-i bolborosească despre ea lui Signor Rossini, acesta a spus că telefonase la spital și era bine.

Jaz a adormit ușor. Când s-a trezit după aceea, a zărit o persoană la capul patului. Era Paolo, s-a gândit ea. A închis ochii și i-a pronunțat slab numele. El i-a atins mâna. Delira într-atât încât nu și-a dat seama că vorbea cu Signor Rossini. La un anumit moment și-a amintit de cineva, probabil un doctor care i-a făcut o injecție și a făcut-o să tresară înainte de a se cufunda în somn.

Nu s-a mai sculat decât a doua zi după-amiază. Se simțea slăbită, dar remarcabil mai bine, până ce s-a dat jos din pat și aproape că au lăsat-o picioarele. S-a privit în oglindă. Chipul ei frumos bronzat arăta supt și palid.

Auzind mișcare, Signor Rossini a venit sus s-o vadă. I-a spus că arăta cu mult mai bine.

Jaz a fost surprinsă ; o apuca groaza să se gândească cum trebuie să fi arătat înainte. S-a hotărât să facă un duş. Jetul puternic de apă a înviorat-o şi şi-a pus halatul de baie, simţindu-se mai bine. Să se ducă la spital şi să vadă pacienţii, s-a gândit ea. Nu mai fusese acolo de mult timp ! S-a îmbrăcat, dar şi-a dat seama că puterile îi slăbiseră. Ştia că în nici un fel nu va reuşi să facă drumul. A coborât scările şi l-a găsit pe verandă pe Signor Rossini.

— Ştiţi cum e bunica astăzi ? a întrebat.

— O, e bine. Probabil că se simte mai bine decât tine. Poate că vei reuşi s-o vezi mâine.

După câte se părea, lui Giancarlo urma să i se dea drumul a doua zi, a informat-o Signor Rossini pe Jaz. Va umbla în cârje timp de câteva săptămâni, dar se aşteptau să se restabilească complet. Jaz n-a îndrăznit să întrebe de Paolo ; voia să-l vadă, nu pentru că avea să-i spună ceva, ci pentru că dacă-l va vedea se va simţi mai bine. Curiozitatea ei a fost curând satisfăcută când Signor Rossini a menţionat întâmplător că Paolo era la Neapole timp de două zile pentru a pune la punct nişte treburi.

Inima i s-a strâns. Nu-l va vedea atâta timp. Dar apoi şi-a reamintit că nu ar trebui să se bucure dacă-l va vedea din nou, pentru că îi producea numai dureri de inimă.

Nu avea de unde să știe că Signor Rossini îl trimisese deliberat pe Paolo la Neapole, să nu-i stea în cale lui Jaz. El simțea că nu e ceva în regulă și dorea să evite orice diferend între Paolo și Luisa.

A doua zi dimineață Jaz a reușit să mănânce puțin la micul dejun – un iaurt și puțin ceai cu lămâie. Signor Rossini s-a oferit s-o ducă la spital în ceva care se apropia de o mașină și putea să ți se ofere în zonă, numai pentru pietonii insulei. La bază era un cărucio electric mic și albastru pentru căratul bagajelor turiștilor de la funicular, dar în momente de criză putea fi adaptat să transporte și oameni. Ideea lui era să o ducă la spital pe Jaz și să se întoarcă cu Giancarlo.

Mai târziu în acea dimineață, ea s-a urcat în mijlocul de locomoție neobișnuit pentru a ajunge la spital. Era ca și cum ai călători pe o plută la un carnaval, s-a gândit Jaz în timp ce Signor Rossini își croia drum prin mulțimea care se preumbla. Au ajuns la spital și Giancarlo, care arăta ca un veteran de război, stătea aplecat în cârje, așteptându-l pe unchiul său.

Jaz a sărit din cărucior și Giancarlo s-a deplasat în cârje spre cărucior. Au întrebat unul de altul politicos, fiecare spunând că este bine cu indiferență. Ea l-a ajutat să se urce, i-a

strâns cârjele și Signor Rossini a pornit-o înapoi.

Spre surprinderea lui Jaz, bunica era de fapt în picioare când a intrat ea în cameră. În ciuda căldurii, era îmbrăcată bine într-un halat destul de gros. Nu o surprindea, după câte suferise, că era teribil de firavă. Și figura părea să i se fi sfrijit și ridat întrucâtva. Își arăta vârsta firește. Cu toate acestea mai avea o mică licărire în ochi și dorea mult să audă ultimele evenimente din saga emoțională a lui Jaz. Giancarlo se plimbase în cârje cu o zi înainte, a informat-o bunica pe Jaz, așa că s-au întreținut amândoi.

– E mare păcat că nu vrei să te îndrăgostești de el. E foarte drăguț, a spus bunica.

– Știu, a fost de acord Jaz. Poate că e prea drăguț, dacă înțelegi ce vreau să spun. Adică e de zece ori mai plăcut decât Paolo. Însă mi se înmoaie picioarele pur și simplu când îl văd pe Paolo, deși știu că n-am nici o șansă cu el. Probabil crede că sunt o femeiușcă cu care te poți amuza.

Bunica a surâs cu înțelegere.

– Draga mea, nu poți fi o femeiușcă cu care să te amuzi ; nu există așa ceva în Italia. Poate crede despre tine că ești ceva mai aproape de genul italian – poate o vampă, a adăugat ea gânditoare.

Vorbind cu bunica i s-a ridicat moralul, a remarcat Jaz în drum spre vilă. Nu se simțea

suficient de bine pentru a face plajă sau ceva activ, dar ar putea eventual reuşi să-şi petreacă după-amiaza la umbră cu o carte bună.

Giancarlo era pe verandă în şort, cu piciorul pe un scăunel de piele.

— Trebuie să te semnezi pe el I i-a zis lui Jaz şi a bătut cu mâna în ghips. Când s-a aplecat a ciupit-o de fund. Nu poţi lovi un om când e la pământ I a făcut el un spirit.

— Mă bucur că simţul umorului nu-ţi e în ghips.

— Nu te duci la plajă Jaz, nu ?

— Nu m-am gândit să mă duc. Vreau să mă feresc de soare pentru că stomacul mi-e încă în pioneze.

— Atunci mai bine stai aici şi îmi ţii tovărăşie.

Intenţionase oricum să stea acolo, deci n-avea rost să protesteze. Şi-a luat o carte de sus şi s-a instalat la umbră în spatele lui Giancarlo. Când ridica uneori privirea ca să întoarcă pagina, îl zărea uitându-se pe furiş peste umăr. Atunci îi zâmbea cu mărinimie. S-a dus înăuntru şi şi-a făcut o cafea rece, considerând că stomacul ei o va suporta şi au început să vorbească la întâmplare. Era o conversaţie atât de anodină, aproape stupidă, încât Jaz suspecta nemărturisit că el vrea să ajungă undeva.

— Ştiu tot despre tine şi Paolo. Idila, a zis el neglijent parcă ar fi vorbit mai degrabă despre vreme. Jaz a vărsat din cafea.

– Idilă ! Paolo m-a sărutat o dată, când i-am mulţumit pentru o caricatură şi Luisa o văzut.

Giancarlo a ignorat-o şi a continuat să vorbească.

– Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama că el te interesa tot timpul. Bănuiesc că ai crezut că eu eram o cale de a ajunge la el.

– Nu vorbi prostii ! Jaz, care se simţea destul de slăbită, a constatat că supărarea îi readucea forţele cu mare promptitudine.

– E adevărat. Mereu a fost adevărat. De câţi ani îl cunosc pe Paolo ? De douăzeci şi şapte de ani şi totdeauna e la fel. Obţine mereu ceea ce vrea, a replicat Giancarlo.

– Ei bine, pe mine nu m-a obţinut, dacă la asta te gândeşti. Şi nu mă va obţine. Poate că ai uitat că e logodit, urmând să se însoare cu Luisa.

Giancarlo a râs cu amărăciune.

– Nu s-a uitat la ea până ce n-am curtat-o eu.

– Da, îmi pare rău de ce aud. Oricum, nu vreau să mă mărit cu nimeni. Şi tot ce vreau este să plec din acest loc şi să mă duc acasă şi dacă n-am să mai văd niciodată vreo farfurie de spaghete sau vreo îngheţată, nu-i nici o pierdere.

Giancarlo a hohotit de râs şi a bătut din palme înveselit.

– *Magnifico.* Pasiune englezească. Nu credeam că există așa ceva. *Magnifico.* Ești minunată, Jaz.

Jaz, care fusese ea însăși mirată de elocvența ei, și-a dat seama că el reușise s-o întărâte. Giancarlo mai zâmbea încă cu superioritate și Jaz i-ar fi rupt și celălalt picior, atât era de înnebunită.

Restul după-amiezii a trecut foarte lent. A observat că Giancarlo tot se mai întorcea ca să se uite la ea, dar n-a reacționat. La șase au avut surpriza unui vizitator, Luisa. Era elegantă ca de obicei și perfect cordială, aproape plăcută, a gândit Jaz. Au stat toți trei pe verandă și au băut. Parcă Luisa exulta sigură că îl câștigase înapoi pe Paolo. Orice ar fi fost, lui Jaz îi plăcea că era cordială. Făcea viața mai ușoară. Luisa a spus că va pregăti cina și apoi s-a reîntors Signor Rossini. Jaz s-a oferit s-o ajute pe Luisa la pregătiri. Poate să fi fost imaginația ei, dar chiar și după standardurile italienești Luisa dădea prea mult din mâini. S-a dovedit că își arăta inelul de logodnă cu diamante. În cele din urmă, Jaz a apreciat inelul magnific. Luisa s-a simțit brusc jenată și din acel moment Jaz a observat că Luisa încerca să facă inelul și pe sine cât mai puțin remarcate.

Dineul s-a desfășurat într-un mod perfect amical. Numele lui Paolo nu a fost menționat niciodată. Era un subiect evident tabu. Luisa

și Jaz au spălat vasele. Fusese o zi lungă, s-a gândit Jaz și îi părea rău că Luisa insistase să spele vasele. Ar fi fost mult mai ușor să le fi făcut bucăți.

Următoarele câteva zile Jaz le-a petrecut în principal la vilă, cu Giancarlo. O vizita, firește, pe bunica în fiecare zi și din fericire progresele ei îi satisfăceau pe doctori. Jaz a vorbit cu părinții ei, care se întorseseră la Londra săptămâna trecută. S-au oferit să vină, dar bunica a insistat că nu e necesar, întrucât Jaz putea face față singură. Cu certitudine, bunica devenise cea mai mică dintre problemele ei. Din fericire, de la izbucnirea pe care o avusese acolo pe verandă, Giancarlo devenise cu mult mai docil.

Paolo s-a întors în cele din urmă joi și Giancarlo, în ciuda murmurelor și cârtelilor, a fost sincer încântat să-l vadă. Paolo a fost perfect politicos cu Jaz. Nu-i găsea deloc vreo greșeală în maniere. Însă nici urmă de pasiunea etalată de el în bucătărie sau la spital. Cu cât Jaz se gândea mai mult la asta, cu atât credea că fusese absolut cinstită cu Luisa privind relația ei cu Paolo. Nu era nimic între ei. Se sărutaseră o dată. Un sărut de mulțumire. În mod înțelept, Jaz omisese s-o onoreze cu episodul de la spital. **Un singur lucru o îngrijora. Dacă ar fi fost numai un sărut de mulțumire, de ce îl simțise ca și când însemnase mult mai mult?**

Totul fusese foarte diferit de la accidentul lui Giancarlo, a constatat Jaz sâmbătă după-amiază. Dacă înainte avuseseră multe ieşiri, acum mâncau invariabil acasă. Nu se plimbau şi Jaz abia se ducea la plajă. Se plictisea. Îşi tot amintea că nu venise acolo în vacanţă şi ca atare să nu se aştepte să se distreze tot timpul. Cu toate acestea, număra zilele până când urma să se întoarcă în Anglia. Bunica ar fi trebuit să iasă din spital în circa zece zile. Dacă toate merg bine vor zbura spre casă la o săptămână după aceea.

A doua zi dimineaţă, Jaz s-a decis să-şi petreacă ziua la Rosa Inglese. Giancarlo îşi petrecea ziua cu prietenii, iar ei i-a venit să se ducă să-şi piardă vremea la piscină. Sosise o pereche din Yorkshire şi îl aduseseră şi pe fiul lor cu ei. Numele lui era Tony şi lui Jaz i-au plăcut de la început două lucruri la el. Primul era francheţea obraznică. Avea o abilitate încântătoare să spună lucrurilor pe nume. Şi cel de-al doilea lucru era că îi plăcea să stea la taclale cu ea, fără s-o plictisească.

Tony arăta foarte anglo-saxon ; foarte blond ; foarte palid. Şi după două zile la soare devenise roşu ca racul. Un alt punct în favoarea lui era că nu arăta ca şi cum ar descinde dintr-o reclamă TV ca Paolo şi Giancarlo.

Lui Jaz îi plăceau, de asemenea, şi părinţii lui. Domnul Cooke era contabil şi doamna

Cooke lucra la un butic. Familia Cooke n-a fost decât încântată s-o ia pe Jaz sub aripa ei.

N-a trecut mult timp până ce Jaz şi-a descărcat inima lui Tony. N-a fost câtuşi de puţin plin de înţelegere. Dar s-a amuzat de istorisirea lui Jaz.

– Şi Luisa asta – are clasă.

Mai târziu, după-amiază, pe când erau la piscină, a trecut Paolo pe acolo. Jaz nu-l mai văzuse de zile întregi. A salutat curtenitor în direcţia ei.

Era prima oară când Tony îl vedea pe Paolo. N-a fost impresionat.

– Cam snob, nu ?

Jucau scrabble lângă piscină mai târziu, când Paolo a reapărut. A trecut pe la diverse persoane şi s-a oprit să-i zică bună ziua lui Jaz. Ea l-a prezentat lui Tony şi Paolo i-a strâns ferm mâna.

– Plec la Neapole într-o oră, a spus Paolo.

– Pentru mult timp ? a întrebat Jaz.

– Sper să mă întorc mâlne. Posibil mai devreme.

Şi-a luat rămas bun şi a plecat fără să se uite înapoi şi Jaz se ura pentru că se simţea deprimată că îl vedea plecând.

După joc, Tony a spus :

– O ştii pe Luisa. Pariez o mie de lire sterline că va ieşi cu mine în oraş.

Jaz, care în mod normal nu avea o fire de jucătoare, a acceptat pariul.

– Dă-mi două zile, a spus Tony încrezător.

Chiar înainte de a pleca să mănânce în oraș Jaz l-a văzut pe Tony într-o conversație animată cu Luisa, care îi desena ceva ca o hartă. Tony făcea pe prostul într-un mod foarte ademenitor, gen „micuțul care s-a pierdut". Punea categoric ceva la cale. În acea seară, pe când Jaz bea o băutură înainte de dineu cu familia Cooke, Tony s-a scuzat pe neașteptate și a dispărut în direcția hotelului Rosa Inglese.

– Ce nu face flăcăul ăsta pentru o mie de lire, a zis surâzând domnul Cooke.

Jaz și-a reamintit de pariu. Diavolul ăsta tânăr a convins-o pe Luisa să iasă cu el. După zece minute Luisa și Tony au trecut prin preajmă. El avea brațul în jurul ei. Cum naiba reușise ? Pur și simplu nu-i venea să creadă. Nu putea să nu se întrebe dacă Paolo va crede.

CAPITOLUL VI

Jaz şi-a zis că Tony nu putuse s-o ducă departe pe Luisa, pentru că realmente nu erau multe locuri unde să te duci. După ce au terminat cina, familia Cooke a condus-o pe Jaz până la Piazza unde se aştepta să-i vadă pe Tony şi pe Luisa. Dar n-a avut noroc.

Domnul şi doamna Cooke şedeau în faţă la Grand Café discutând, când a apărut Paolo. Jaz îl ştia la Neapole, dar evident s-a întors mai devreme. I-a salutat pe toţi oficial, jucând rolul hotelierului, aducându-şi aminte de numele celor doi Cooke şi întrebându-i dacă sunt satisfăcuţi de şedere. Apoi a întrebat-o pe Jaz dacă o văzuse pe Luisa.

– Nu recent, a zis ea onest.

– Când ai văzut-o ultima oară ? a întrebat el nerăbdător.

– Acum patruzeci şi cinci de minute. Jaz ştia că el avea s-o întrebe dacă cunoştea unde se afla Luisa şi a avut dreptate.

– Nu ştiu, Paolo. Pe cuvânt că nu ştiu.

Ceea ce ar fi fost în regulă dacă domnul Cooke n-ar fi intervenit şi spus :

– Ar dori şi ea să ştie.

Jaz a simţit cum i se agită stomacul. Ştia că Paolo urma să întrebe inevitabilul.

– De ce te interesează atât de mult, Jaz ? a întrebat-o Paolo foarte rezonabil.

– Da, pentru că... Jaz a început şi apoi, adoptând o atitudine foarte italienească, a adăugat simplu : De-aia.

– Ce vrei să spui cu de-aia ?

– Vreau să spun de-aia. Adică n-am nici un motiv, Paolo, crede-mă.

Domnul Cooke, dându-şi seama că făcuse o gafă, a considerat oportun să schimbe subiectul şi l-a întrebat pe Paolo dacă vine şi el la o cafea. El a ezitat un moment şi apoi a spus că vine cu plăcere. Pe Jaz a mirat-o cum s-a evaporat preocuparea lui pentru Luisa cu viteza alcoolului arzând pe o budincă de Crăciun.

N-a trecut mult timp până ce familia Cooke a descoperit originea lui Paolo şi au început rapid să schimbe impresii despre Yorkshire. După ce au băut câte un espresso, Paolo a comandat nişte coniacuri şi au continuat să vorbească. După trei rânduri de coniacuri Paolo a întrebat jovial unde era Tony.

Doamna Cooke, puţin afumată, a spus :

– A ieşit cu fata de la hotel. Ştii, Luisa

Slavă Domnului, Paolo nu s-a uitat la Jaz. Tot ce a spus, a fost :

– Drăguţ din partea ei. Mă întreb ce va spune logodnicul ei.

– O, este logodită ? a întrebat doamna Cooke.

– Da. Azi dimineaţă era. Paolo a făcut o pauză.

– Cu cine e logodită ? a întrebat doamna Cooke.

Rece şi cu un zâmbet mânzesc, Paolo a zis :

– Cu mine.

– O, minunat, felicitări, a spus domnul Cooke, convins că Paolo îi păcăleşte.

Jaz se simţea înfierbântată şi jenată. Situaţia era foarte bizară. Ţinând seama că soţii Cooke erau oaspeţi la hotel, Paolo nu putea fi nepoliticos cu ei. A comandat prompt încă un rând de coniacuri şi Jaz a îndepărtat cu tact conversaţia spre Yorkshire.

Abia când doamna Cooke a adormit s-au decis să plece. Jaz l-a luat la braţ pe Paolo când s-au deplasat clătinându-se în josul dealului spre Rosa Inglese. Paolo i-a condus pe soţii Cooke la hotel şi apoi ţinând-o pe Jaz de mână a dus-o până la vilă.

– Deci unde e ? a întrebat el.

– Cinstit, nu ştiu. Decât că a ieşit cu Tony Cooke. Dumnezeu ştie unde s-au dus.

– De ce a ieşit cu Tony ? E un student plin de coşuri.

Jaz se amuza de gelozia lui Paolo.

– Nu e plin de coşuri, l-a apărat ea. Şi a invitat-o numai pentru că am făcut pariu pe o mie de lire că ea nu va merge !

Paolo a chicotit.

– Ei, Paolo, aşa a fost, nu credeam că va merge. Mă bucur că n-am mizat mai mult.

– Să-i arunc cu nişte farfurii în ea când o văd ? a întrebat cu răutate.

– Mmm. Cred că merită ! a spus Jaz.

– Da, dar rămânem fără farfurii. Paolo a deschis uşa vilei. Noapte bună, Jaz.

– Noapte bună, Paolo. Nici un fel de sărut de noapte bună. Numai zâmbete. Însă Jaz s-a dus la culcare foarte mulţumită.

În mod misterios, Tony n-a apărut a doua zi dimineaţă până abia după unsprezece. Jaz se instalase lângă piscină, la aproximativ nouă şi jumătate. Nu o văzuse nici pe Luisa, ceea ce însemna că trăgea tot felul de concluzii.

Primele cuvinte ale lui Tony au fost :

– Mia de lire, te rog !

Jaz şi-a luat geanta şi a scos o bancnotă. Tony era radios ca pisica la smântână.

– Asta e mia care am obţinut-o cel mai uşor ! A chicotit, băgându-şi banii în chiloţii de baie.

– Ce vreau să ştiu este cum ai reuşit ? a spus Jaz.

Tony s-a uitat în jos la picioarele sale cu cvasitimiditate.

– Da, a început el, un gentleman nu vorbește despre asemenea lucruri. Adică Jaz, dacă te-aș fi invitat pe tine să ieși cu mine seara trecută, n-ai fi vrut să vorbesc despre asta cu Luisa, nu ?

Jaz s-a decis să adopte o altă cale : adică să mintă.

– Te întreb pentru că, după cum arată azi, nu pare să se fi distrat cine știe ce aseară.

– A ! a zis Tony. Ai văzut-o azi dimineață ?

Jaz a dat din cap știind că „scornitul de povești" era pe punctul de a-i înroși incontestabil obrazul. Tony a prins-o cu garda jos.

– Te-ai sculat de mult, Jaz ?

– De la nouă.

– O, înțeleg, pentru că Luisa a plecat la Neapole la șase și jumătate, așa că înțeleg. Frumoasă încercare.

Jaz s-a îmbujorat.

– O, termină, Tony. Spune-mi, unde v-ați dus ?

– Ne-am dus în pat, a zis el afabil.

Deși acest gând îi trecuse și lui Jaz prin cap, a fost uimită de ce a auzit. Tony a râs cu răutate când a văzut că i-a căzut fața.

– Hai, hai acum, n-am spus că am fost împreună. E suficient de spus că ne-am dus fiecare în patul lui pe la miezul nopții. Ședea pe

marginea piscinei, bălăbănindu-şi picioarele în apă.

Exasperată, Jaz stătea deasupra lui cu mâinile în şold.

– Ei bine, oricum nu vreau să ştiu. Paolo este singurul care poate că ţine să ştie pentru că a venit şi a stat la un pahar cu noi seara trecută şi o căuta.

– Credeam că e la Neapole. Tony părea uşor îngrijorat. Jaz a îngenuncheat alături de el. Cred că nu mă face spaghete, nu ? a întrebat Tony nervos.

– Numai după ce te fac eu tortellini * cu supă, a spus Jaz dându-i una prietenească dar deliberat zdravănă, pe spate. Tony a sărit în apă. Părul lui blond i-a căzut pe faţă făcându-l să arate ca un câine ciobănesc englezesc bătrân, corcit cu un rac. A ieşit afară din apă. Jaz se mutase deja la şezlongul ei pentru că ştia că el avea să se răzbune. Şi s-a răzbunat. A luat-o în braţe în timp ce urla isteric. Mai urla când a atins apa.

– Nu-ţi place să pierzi, Jaz. A chicotit şi apoi a sărit în piscină după ea. Şi ştii că cele o mie de lire sunt ude complet. Au înotat de câteva ori în latul bazinului, s-au băgat cu capul la fund şi au înotat până la porţiunea cu apă mai mică tot râzând.

---

* tortellini (italiană) — tăiţei, paste.

Dacă-i priveai, puteai fi iertat dacă te gândeai că sunt îndrăgostiți. Jaz nu era sigură ce gândea Paolo când a ridicat ochii și l-a văzut stând în picioare la capătul celălalt al piscinei. A zâmbit mai mult de politețe decât din afecțiune și apoi s-a uitat drept peste ei, ca și când încerca să găsească pe cineva.

– Știe într-adevăr că am ieșit cu Luisa ?

– Da !

– E nebun ?

Jaz s-a hotărât să-l facă să transpire și n-a spus nimic. Oricum nu era sigură.

Mai târziu după-amiază, după ce a fost la spital, Jaz s-a întors la vilă. Giancarlo citea o carte pe verandă. Părea relativ bine dispus.

– Ai pierdut ce-a fost mai amuzant, Jaz. Jaz l-a privit mirată și l-a întrebat despre ce era vorba. Luisa și Paolo s-au certat serios când el s-a întors de la Neapole. Jaz a încercat să pară surprinsă. Flăcăul ăla englez, Tony și nu știu cum, a ieșit în oraș cu Luisa aseară.

Se pare că Paolo adaptase o atitudine cu totul ipocrită față de logodnica lui. Povestea relatată de ea era lucrul care-l irita cel mai mult, a informat-o Giancarlo pe Jaz. Acum, dacă Jaz nu l-ar fi văzut de fapt pe Tony Cooke vorbind cu Luisa la recepție, și ei l-ar fi fost greu să creadă.

Potrivit celor spuse de Luisa, Tony dorise să meargă la un bar unde se cânta muzică napolitană tradițională. Acesta se afla pe undeva pe străzile din spatele pieței. Luisa începuse să-i explice și Tony s-a prefăcut atât de zăpăcit încât singurul lucru logic pentru Luisa a fost să-i arate personal drumul. Și când ea i-a spus că termină serviciul la recepție la nouă și jumătate, el a sugerat să meargă atunci la bar. Luisa intenționase numai să-i arate drumul, însă el a reușit s-o convingă să stea să bea ceva, ca recompensă pentru că-l ajutase — și apoi a urmat altă băutură — și în cele din urmă a stat o oră, două sau trei. În definitiv, se presupunea că Paolo este la Neapole, așa că n-avea importanță cu adevărat. Astfel, această escapadă a fost total nevinovată. Numai că Paolo n-a văzut-o astfel. Sau a vrut să n-o vadă. Ceea ce a făcut ca Luisa să se opună insinuărilor lui. De aici — scântei.

Deși Jaz putea fi plină de compasiune față de Luisa și să înțeleagă foarte ușor cum Tony Cooke „a dus-o" cu vorba ca să meargă cu el până la bar, putea la fel de bine să înțeleagă cât de stupid putea să i se pară lui Paolo. Afară numai dacă nu-i căuta greșelile cu lumânarea. Jumătate din ea îi spunea să-i zică lui Paolo că Luisa spunea adevărul și cealaltă jumătate îi zicea să-și vadă de treaba ei. De această dată s-a decis să aleagă a doua va-

riantă, ceea ce retrospectiv era posibil o decizie greşită.

Jaz se mai afla pe verandă, vorbind cu Giancarlo, când a apărut Luisa.

– De când aţi venit la Capri, domnişoară Weston, îmi aduceţi numai nefericiri, a început Luisa.

În mod curios, Jaz s-a considerat categoric dezavantajată primind acest comentariu îmbrăcată numai în bikini. Era ca şi cum cuvintele Luisei erau îngheţate şi lui Jaz i s-a făcut pielea ca de găină în ciuda celor patruzeci de grade şi ceva. Convingerea Luisei – şi nu una iraţională – era că Jaz îl pusese în mod deliberat pe Tony Cooke să o invite în oraş pentru a-l face gelos pe Paolo. Jaz era într-o dilemă. Dacă ea ar fi acceptat ce zicea Luisa, ar fi însemnat scandal, şi dacă n-ar fi fost de acord, iar scandal.

– Ştiu că îl vreţi pe Paolo. Este al meu. Înţelegeţi. Nu puteţi face nimic. Aşa spuneţi dumneavoastră mulţumesc. Domnişoară Weston, vă rog plecaţi ! Duceţi-vă.

Şi înainte ca Jaz să poată rosti ceva, Luisa a plecat lăsând-o pe Jaz complet fără cuvinte. Avea Luisa puterea să-i comande ei să plece din vilă ? Jaz nu ştia. Însă era sigură că de acum îi va fi mult mai incomod să stea acolo decât înainte.

Giancarlo care se topise, a venit înapoi rânjind de la o ureche la alta.

– Nu-i de râs, Giancarlo, i-a spus Jaz. O să plec. Îmi împachetez lucrurile şi caut să stau în altă parte.

El a încetat să mai zâmbească.

– De ce ?

– Pentru că Luisa crede că trebuie. Pentru că simt că îi fac pe toţi nefericiţi. Pentru că... A început să se înece cu cuvintele şi a fugit înăuntru. Şi-a aruncat cele câteva lucruri în geantă şi a împachetat totul în zece minute pline de lacrimi. A scris o scrisoare rapidă lui Signor Rossini mulţumindu-i pentru toate şi explicându-i că pleca la cererea Luisei şi că va veni să-l vadă înainte de a părăsi Capri. Jaz a semnat cu o înfloriturâ melodramatică şi ducându-şi lucrurile ca o refugiată, a coborât scările. Giancarlo era vădit alarmat când a văzut-o cu geanta de voiaj.

– Nu pleci cu *adevărat* ?

Jaz a înghiţit.

– Ba da. Găsesc eu o cameră undeva. E cel mai bun lucru. Vin să vă văd înainte de a pleca din Capri. A vorbit pe un ton oficial : Vrei să-i dai asta unchiului tău ? I-a dat scrisoarea.

– Jaz, poţi să stai. Vrem să rămâi.

Jaz s-a gândit că ar putea începe din nou să plângă. Însă se hotărâse – pleca.

Aşa se simţea oare Dick Whittington ? s-a întrebat Jaz. Şi de ce nu avea o pisică ? Avea neapărată nevoie de un noroc, cel puţin. A

ajuns la piață și s-a așezat pe trepte. Capul îi zvâcnea. A decis să se ducă la o mică pensiune pe care o văzuse lângă spital și să întrebe dacă o puteau caza. Pensiunea era extrem de sumbră, ca și proprietăreasa. Îmbrăcată în negru, s-a uitat atent la ea de-a lungul nasului, aproape ca și cum ar fi fost convinsă că Jaz era o deținută fugită de la închisoare sau, și mai rău, o femeie de noapte. Plata se făcea înainte. Camera era la fel de mohorâtă, dar avea totuși un pat, o fereastră mică cu jaluzea și o chiuvetă, așa că Jaz nu avea de ce să se plângă. S-a spălat pe față, a încercat să-și zâmbească în oglindă și a plecat la spital.

– Ei ? a întrebat bunica. Care-i ultima noutate ?

Jaz i-a explicat necazul zilei și a convins-o că pensiunea era foarte drăguță. De s-ar fi putut convinge și pe ea însăși !

Bunica nu era deosebit de amuzată.

– O, ai o perioadă nenorocită. O să ajungem curând acasă.

– De fapt, mă bucură că am plecat de acolo. Singura persoană relativ normală este Signor Rossini.

Încă nu-i spusese lui Tony ce se întâmplase. Cu toată onestitatea, nu era în întregime greșeala lui. Nu voise să-l vadă la hotel, așa că a așteptat până seara când luau masa. Domnul și doamna Cooke s-au îngrozit de evenimentele

zilei. Jaz nu era sigură de Tony. Poate că se înroşise, dar pe de altă parte putea fi bronzul de la soare.

Spre surpriza ei a dormit remarcabil, mai bine decât la vilă. Şi partea plăcută a fost că atunci când s-a trezit n-a trebuit să-şi facă griji de nici o scenă, cu nimeni. Nu, era foarte fericită drept persoana anonimă de la camera nr. 5. Micul dejun a înviorat-o în mod plăcut şi Jaz s-a decis să rezerve camera încă pentru câteva zile.

Deşi se gândea că la urma urmei se simţea confortabil în noul loc, latura romantică a imaginaţiei lui Jaz îşi închipuia că Paolo, Giancarlo şi chiar Signor Rossini o vor depista şi o vor implora să se întoarcă la vilă. Ca pe o nebunie, şi-l imagina pe Paolo năvălind în cameră, spunându-i că o exilase pe Luisa la Ischia pentru totdeauna şi că o iubea pe Jaz, că o voia şi avea nevoie de ea şi numai de ea. Dar nici asta nu s-a întâmplat. S-a ţinut la distanţă de hotel, s-a întâlnit cu Tony altundeva şi au petrecut următoarele zile pe plajă.

Jaz s-a trezit întrebându-l din întâmplare pe Tony dacă-l văzuse pe Paolo pe la hotel, dar acesta nu-l văzuse. Dacă a avut un accident! Poate că era bolnav! Imaginaţia lui Jaz lucra din plin. După trei zile, doamna Cooke i-a dezvăluit că Paolo era la Neapole, lucru pe care-l aflase de la tatăl lui. Neapole nu era departe şi Jaz încă se aştepta întrucâtva ca el să vină şi

s-o salveze. Dar el totuşi n-a venit. Logic, nu-şi putea da seama de ce ar face-o, însă dragostea nu era ceva foarte logic.

Instinctul îi spunea să stea departe de hotel şi învăţase că instinctul era un lucru pe care nu trebuie să-l ignori niciodată. Simţea că Luisa ar putea să-i facă vreun rău. În realitate, era atât de preocupată încât s-a gândit serios dacă nu era vreo modalitate să aranjeze ca ea şi bunica să nu trebuiască să meargă înapoi şi să stea la Rosa Inglese.

– Nu fi ridicolă, dragă, i-a spus bunica. Nu avem unde altundeva să mergem.

– Ştiu. Ai absolută dreptate, bunico. Însă nu pot să nu simt că Roza Inglese nu e locul potrivit pentru mine în acest moment, a zis Jaz.

Jaz îşi pusese în gând să petreacă ziua următoare cu Tony. Era penultima lui zi şi îi părea rău că pleacă. Părea că este cel mai cu cap din jur şi îi va lipsi privirea lui ironică şi umorul lui obraznic. Tony îi promisese să o ducă la Grota Albastră. Putea să-şi imagineze oameni mai romantici cu care să meargă, însă nu se oferiseră, pe când Tony o făcuse.

Îşi lua micul dejun la pensiune când a fost chemată la telefon. Era bunica. Era o problemă cu factura pe care trebuiau s-o plătească, întrucât administratorul hotelului se ducea la Neapole pentru câteva zile şi bunica o ruga

pe Jaz să vină dacă era posibil și să regleze lucrurile.

– Uite, trebuia să merg la Grota Albastră cu Tony în dimineața asta. Trebuie să-i dau un telefon să vedem dacă putem amâna pentru după-amiază.

Într-un fel, lui Jaz nu-i păsa că nu va putea să meargă la grotă. Va fi prea aglomerat mai târziu în cursul zilei. Se presupunea că are o anumită măreție mistică și nu era sigură că Tony avea subtilitatea cerută de un asemenea gen de excursie.

A sunat la hotel. Telefonul a sunat și iar a sunat, însă n-a răspuns nimeni. Foarte ciudat, s-a gândit Jaz. Totdeauna se afla cineva acolo. Era marți. Schimbul Luisei, și-a reamintit ea. Evident, domnișoara eficientă se încurcase pe undeva. Jaz s-a întors la micul ei dejun. Dacă nu-l suna curând pe Tony acesta își va face griji că ea nu a apărut să-l întâlnească la capul funicularului. Din nou nici un răspuns. Jaz s-a uitat la ceas. Tony trebuie să fi plecat. Se va prezenta la întâlnire pentru a-i spune că nu putea merge.

Așa cum stabiliseră, ea a fost acolo la nouă și jumătate. Tony nu venise. Primele zece minute care le-a așteptat nu și-a făcut probleme. După un sfert de oră era mai mult iritată decât îngrijorată. Nu credea că lui Tony putea să i se întâmple ceva de la Rosa Inalese până acolo. Nu putea nici să-l fi călcat ceva !

La zece a bănuit că situaţia nu e în regulă. A telefonat la hotel de la un telefon public.

– Bună, Signor Rossini, sunt Jaz. Ce faceţi ? Ce s-a întâmplat... Când... O, Doamne... Desigur. Nu ştiu... Ce are a face cu Tony ? A fost o glumă... Vrea poliţia să mă vadă ? Trebuie să mă duc la spital, dar trec mai târziu...

Jaz tremura când a pus receptorul în furcă. Nu-i venea să creadă. Luisa dispăruse şi poliţia se gândea la o posibilă răpire sau omor. Îl interogau pe Tony pentru că ieşise cu ea în oraş săptămâna trecută.

Se pare că Luisa era o persoană ce putea fi răpită. Tatăl ei era un om de afaceri bogat şi avea proprietăţi mari în insula învecinată, Ischia. Jaz îşi amintea că Giancarlo îi menţionase aceste lucruri.

– S-a întâmplat ceva, Jaz ? a întrebat-o bunica.

Jaz l-a relatat ultimul eveniment.

– A dispărut. Pur şi simplu nu s-a prezentat la serviciu şi n-a spus nimănui că pleacă. Pare ciudat, nu ?

– Sper să nu fi făcut vreo prostie. Dumnezeu ştie cum a tratat-o Paolo. Poate că Luisa nu e persoana cea mai simpatică ştii, Jaz, dar n-a dus-o uşor.

– Dar, bunico, nimeni n-o duce uşor, a protestat Jaz. A fost însă întreruptă de sosirea administratorului spitalului.

Au reuşit să regleze chestiunile financiare faţă de compania de asigurare unde era asigurată bunica. Jaz adusese proiectul contractului de asigurare pe care tatăl ei îl trimisese. Totul era acum în ordine pentru ieşirea din spital a bunicii în câteva zile.

– Vom ajunge curând acasă, dragă ; nu mai e mult. Şi mă simt deja mai bine când mă gândesc.

Pe când Jaz se îndrepta spre hotel, se simţea foarte veselă. Ştia că nici măcar n-ar trebui să se gândească la Paolo, dar a socotit că are o şansă bună să-l vadă. Bineînţeles, este primul suspect ca şi Tony. Imaginaţia ei lucra din plin şi abia dacă putea să se gândească la altceva decât la Agatha Christie. Dacă ar fi fost film, Hercule Poirot ar trebui să fie unul din oaspeţii hotelului şi ar rezolva prompt totul.

Signor Rossini şi Giancarlo se aflau în hol. Erau trei poliţişti în uniformă şi un gentleman înalt, apatic, care părea un detectiv de rang înalt. Domnul şi doamna Cooke şedeau în hol fără Tony.

– Aveţi noutăţi ? a întrebat Jaz.

– Nu, a spus domnul Cooke sinistru.

– De când e Tony cu poliţiştii ? a întrebat Jaz.

– De aproximativ o jumătate de oră. E stupid, băiatul nu ştie nimic, a zis doamna Cooke. Părea că plânsese.

Jaz nu-l descoperise pe Paolo. Giancarlo îi evita privirea. Părea stingher, s-a gândit Jaz, că Paolo nu era acolo. Ca logodnic al victimei ea considera că locul lui era acolo.

Detectivul cel înalt s-a apropiat de Jaz cu Signor Rossini. O văzuse pe Luisa în ultimele zile ? Avea idee de ce plecase Luisa ? Desigur, Jaz avea mai multe teorii. Era înclinată acum să creadă că Luisa își înscenase dispariția, însă nu-i venea să sugereze așa ceva. Va duce la întrebarea inevitabilă : „De ce ?" Și asta rămânea fără răspuns.

Detectivul era curtenitor și l-a rugat pe Signor Rossini să-i spună lui Jaz să mai rămână pentru continuarea interogatoriului. Deja Jaz se simțea ca o criminală deși nu făcuse nimic rău. Apoi a apărut Tony. Era foarte roșu la față și își pierduse obrăznicia caracteristică. Fuseseră evident foarte duri cu el. Detectivul i-a spus că era liber să plece, însă cu toate acestea i-a oprit pașaportul.

— E absolut scandalos ! a spus domnul Cooke. Cer returnarea pașaportului fiului meu !.

Signor Rossini arăta extrem de jenat și a tradus cererea domnului Cooke. Detectivul s-a sustras acestei probleme, înclinându-se oficial și retrăgându-se cu colegii săi în camera pe care o folosiseră să-l interogheze pe Tony.

Tony nu scosese nici un cuvânt de la salvarul său. Părea adâncinat însă mai puțin su-

părat decât atunci când îl eliberaseră de la interogatoriu. A venit la Jaz surâzând nervos.

– Îţi spun, nu cred că merita o mie de lire... îmi doresc să n-o fi văzut niciodată... Ei cred că am omorât-o. Ar trebui să-l întrebe pe Paolo, mai mult ca probabil că ştie.

Omor. Jaz abia putea să-şi creadă urechilor. Paolo era iritabil, ştia, dar nu îl considera un maniac care omoară oameni. Nu că ar fi avut vreo experienţă cu asemenea tipi.

– Oricum, unde e Paolo ? l-a întrebat Jaz pe Tony.

– Se pare că e la Neapole. Dar e pe drum înapoi.

Signor Rossini a apărut cu cafea pentru toată lumea. Era încă foarte agitat. Jaz a făcut onorurile şi a distribuit cafeaua. Domnul Cooke mai era încă supărat şi pufnea despre paşaportul lui Tony şi soţia lui încerca să-l calmeze. Giancarlo a venit şonticăind la Jaz.

– Bună. Ce faci ? a întrebat.

– Foarte bine, mulţumesc, dar tu ?

– Zăpăcit. Aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

Jaz a ridicat ochii.

– O, uite-l pe Paolo.

Afară de faptul că era însoţit de doi poliţişti, Paolo nu arăta vinovat. Însă părea categoric perplex. S-a dus direct la tatăl său şi Signor Rossini l-a prezentat detectivului care l-a introdus în camera de interogare.

Lui Jaz i se făcea rău la gândul ce i se în-

tâmpla lui Paolo. Ţinând seama de relaţiile sale cu Luisa, cu siguranţă că va fi interogat şi mai serios decât Tony. Se aştepta întrucâtva să audă ţipete de durere emanând din acea cameră.

Mai degrabă decât ţipete de durere, a auzit strigăte. După sunetul lor era un interogatoriu înfierbântat. A recunoscut vocea lui Paolo. Mâna cuiva s-a lovit de masă. Uşa s-a deschis şi detectivul apatic a năvălit afară. I-a îndrugat ceva lui Signor Rossini, care a dat din mâini şi a spus „Mamma Mia !"

Mărturisise Paolo ? Giancarlo l-a întrebat ce se petrecea. Au vorbit cu furie în italiană. Jaz s-a uitat la Tony, care părea uşurat pentru că oricare ar fi fost evoluţia evenimentelor, nu părea să-l privească. Apoi celălalt poliţist a ieşit din cameră de interogare. Paolo îl urma roşu la faţă. Tatăl lui s-a dus la el.

— Cred că e improbabil ca Luisa să fi fost răpită sau omorâtă, a început Paolo. Noaptea trecută am rupt logodna şi, ca să spunem aşa, nu i-a căzut bine.

Detectivul apatic i-a făcut semn unuia dintre colegi care, politicos, i-a dat paşaportul lui Tony. Şi-a cerut multe scuze.

Signor Rossini a vorbit cu detectivii şi a explicat că familia Cooke era liberă să plece.

— Jaz, vrei să iei masa cu noi ? a întrebat domnul Cooke.

— Mi-ar face plăcere.

CAPITOLUL VII

Jaz şi-a petrecut după-amiaza cu Tony jos la Marina Piccola. Aproape îşi revenise şi începuse să glumească despre toată problema.

Ea era încă îngrijorată de soarta Luisei, din două motive. Primul, putea să fie, sau putea să nu fie în viaţă. Dacă era în viaţă, Jaz ştia prea bine că nimic nu e mai furios decât o femeie dispreţuită. Jaz îşi amintea perfect scena pe care o făcuse Luisa după sărutul nevinovat pe care-l văzuse în vila familiei Rossini. Acum că îşi pierduse în cele din urmă bărbatul, putea să nutrească orice dorinţe de răzbunare. Jaz spera că Paolo nu o implicase şi pe ea în nici un fel. Nu exista un motiv logic ca s-o facă. În definitiv, simţea că era o dragoste unilaterală, din partea ei.

Tony şi Jaz au lâncezit până ce soarele a început să apună şi Jaz şi-a dat seama că sosise timpul să-şi împacheteze lucrurile. Brusc a devenit neliniştită. Era imaginaţia ei : avea viziunea că va intra la ea în camera întunecată

și Luisa va sări din dulap și o va zgâria ca o pisică dușmănoasă.

Călătoria cu autobuzul până la jumătatea înălțimii insulei Capri n-a fost aidoma celei cu Paolo, din după-amiaza accidentului lui Giancarlo. Jaz știa că Tony era foarte nostim, însă nu avea farmecul pe care-l găsea companiei lui Paolo. Când au ajuns la stația de autobuz, Jaz l-a întrebat pe Tony dacă i-ar face plăcere să o întâlnească pe bunica.

Bunica ședea în pat și era într-o dispoziție bună. Părea că se bucură mult de viață, s-a gândit Jaz.

– Bunico, acesta e Tony Cooke, a făcut Jaz prezentările.

– O, am auzit multe despre tine. Bună ziua.

– Bună ziua. Și eu am auzit multe despre dumneavoastră, a spus Tony. Vă simțiți mai bine ?

– Da, mă simt minunat. A trecut specialistul pe aici după-amiază și a spus că pot ieși din spital în două zile.

– E *minunat* ! a zis Jaz văzând la orizont un sfârșit al acestui coșmar italian.

– Și alte noutăți bune, a continuat bunica. Am telefonat la hotel și Luisa este bine. Se pare că și-a pierdut cumpătul și s-a dus la părinții ei la Ischia.

– Slavă Domnului... eram foarte îngrijorată a recunoscut Jaz.

– Şi nu mai e nevoie să-ţi faci griji că vei da peste ea. Stă acolo cel puţin două săptămâni şi noi vom fi acasă până atunci.

Lui Jaz i s-a ridicat o povară de pe umeri. Se simţea mai fericită decât fusese toată ziua.

– De asemenea, Signor Rossini speră că vei sta cu mine la Rosa Inglese când ies din spital.

– Da, dacă Luisa este la Ischia, nu mă deranjează deloc.

– Ştii, totul o să iasă bine, a spus Tony. Toată ziua ţi-ai făcut griji inutile.

A doua zi dimineaţa a înotat cu Tony, apoi l-a ajutat să-şi facă bagajul. După un prânz uşor la hotel, familia Cooke a pornit la drum. Jaz a coborât în port cu ei şi le-a făcut cu mâna în semn de rămas bun când s-au urcat pe feribot.

A doua zi dimineaţa, Jaz s-a trezit veselă şi devreme. Şi-a strâns lucrurile în geanta ei şi era gata să se mute înapoi la Rosa Inglese. A reglat conturile la pensiune şi apoi s-a dus la spital pentru a o ajuta pe bunica să-şi facă ieşirea. Era foarte mirată de cantitatea de nimicuri pe care bunica le strânsese în timpul şederii ei la spital. Li s-a dat o provizie serioasă de tablete pentru ca bunica să facă faţă oricărei situaţii. Şi apoi, Signor Rossini a sosit cu căruciorul lui electric. În cele din urmă, la amiază, personalul a ieşit la intrare să-şi la

rămas bun de la bunica. Au ajutat la încărcarea mobilului Rossini şi după aceea au plecat.

La întoarcerea lor la Rosa Inglese li s-a dat o cameră dublă spaţioasă. Avea o terasă mică şi bunica a inspectat peisajul verde, magnific, cu satisfacţie. A zis că merita să te faci bine. Au hotărât să dea telefon la Londra să le spună veştile cele bune.

– Aşa că vei fi acasă în weekendul următor, dragă ? a spus mama lui Jaz.

– Sper. Vă sunăm să vă spunem exact când şi unde.

Bunica a decis să se odihnească, Jaz a optat pentru a merge să înoate. Piscina era pustie şi soarele scânteia în apă. A sărit în ea, veselă de prospeţimea ei. Înotul parcă te curăţa şi spiritual. Ca şi cum tensiunile şi presiunile dispăreau. Jaz a înotat şi iar a înotat, surprinsă de propria ei energie. După zece lungimi a făcut pluta pe spate, încălzindu-se ca o stea de mare la soare. Se destindea grozav.

Plesnitura metalului când i-a atins stomacul a simţit-o ca un glonţ. A încetat să mai plutească şi a ţâşnit sub apă. După câteva secunde a ieşit la suprafaţă şi acolo, prin ceaţa ochilor plini cu apă, l-a văzut pe Giancarlo în cârje.

– Buon giorno, Jaz. Poţi să te bagi la fund să iei o sută de lire dacă vrei. Pe fundul piscinei, Jaz a văzut licăritul monedei de argint şi

s-a scufundat pentru a o lua. A înotat spre margine, încă năucită de o asemenea experiență.

— Am crezut că am fost împușcată ! a spus ea.

— Dar cine să vrea să te împuște ? a întrebat el.

— Ei, mă pot gândi la doi oameni care ar putea.

— Jaz, ești prea frumoasă ca să fii împușcată.

— Presupun că e un compliment ! A ieșit din apă și a apucat prosopul. Ce faci, Giancarlo ?

— Mulțumesc, bine. Puțin cam înfierbântat, desigur. Însă în afară că mă gâdilă mult piciorul, mă simt bine. Cum e bunica ?

— E bine. Se odihnește.

Giancarlo a bâjbâit în buzunarul din spate al pantalonilor.

— O, uite astea, scrisorile sosite pentru tine în timp ce te aflai în exil.

Era una de la Londra, de la mama ei. Una de la Carrie și Dong. Mai era o notă scrisă caligrafic pe care ea n-a recunoscut-o. Era evident din localitate. Nu era sigură că voia s-o citească. S-a așezat jos și Giancarlo a venit șchiopătând lângă ea. Se uita pe deasupra umărului în timp ce ea citea scrisoarea de la Carrie.

— Uite, citește-o singur dacă vrei, i-a zis Jaz.

– Nu, e în regulă. Pot vedea bine și așa, a răspuns el cu obrăznicie.

Jaz era și mai supărată că se lăsase ademenită. A inspirat adânc. Apoi a întors scrisoarea cu fundul în sus și s-a prefăcut că o citește. El tot se mai uita peste umărul ei. Impas. Apoi ea s-a mișcat ca fulgerul, măturându-i cârjele pe care le sprijinise de umbrelă și a alergat la celălalt capăt al piscinei.

– Nu e cinstit, a strigat el și oamenii care se uitau au început să râdă. În cele din urmă, Jaz a reușit să-și citească scrisorile.

A deschis-o pe aceea cu scris caligrafic. Era de la Paolo.

Dragă Jaz,

E o scrisoare foarte dificilă pentru mine și simt că îți datorez mai multe scuze. După cum știi, Luisa și cu mine nu mai suntem logodiți. Ca să fiu onest, când m-am întors înapoi la Capri am știut că n-o voi putea duce până la capăt. De aceea mi-am petrecut prima zi incognito. Încercam să discut despre asta cu mentorul meu, vechiul meu profesor de școală. Îți imaginezi că a fost o decizie foarte grea, din cauza relațiilor de multă vreme între familia Luisei și a mea. Ceea ce vreau să-ți spun e că doresc să nu te simți în nici un fel responsabilă pentru despărțire. Se întâmpla oricum și sunt profund supărat că te-am implicat în problemele mele personale. Înțeleg că Luisa ți-a împărtășit opinia ei și am stabilit

clar că nu ai nimic de-a face cu ruptura. Îmi dau seama că toată această poveste pe deasupra celorlalte presiuni pe care le-ai suferit trebuie să-ți fi făcut viața insuportabilă și îmi cer scuze în numele meu și al tatălui meu pentru că am permis să fii alungată din casa noastră. Te asigur că nu asta este concepția noastră despre ospitalitate.

Sper ca bunica ta să fie bine acum și să te bucuri de restul șederii tale la Capri. Mă duc la Neapole pentru câteva zile și mă reîntorc la Capri miercuri. Sper să te văd înainte de plecare. Te rog să primești din nou scuzele mele. Sincer.

Paolo Rossini.

Scrisoarea a frapat-o ca ciudată. Faptul că nu se căsătorea cu Luisa îi plăcea enorm. Dar cludat, ea ar fi preferat ca el s-o considere responsabilă. Cel puțin ar fi arătat astfel că ea însemna ceva pentru el. Dar evident, tocmai fusese într-o stare emoțională nefastă. Și asta era minimalizată foarte mult. Într-un fel era mai rău decât să fie respinsă. Nu contase niciodată. Ea nu cunoscuse niciodată cât de adânc putea să rănească o asemenea reacție indiferentă.

– Jaz, cârjele mele, te rog. Chemarea lui Giancarlo a întrerupt reflecțiile ei și și-a dat seama că viața trebuie să meargă mai depar-

te. A luat cârjele şi i le-a dus. El putea să vadă că ceva o supărase.

— Ce a avut de zis Paolo ? a întrebat el lipsit de tact.

Jaz voia să-i spună că nu era treaba lui. Dar nu voia ca el să ştie că scrisoarea lui Paolo o tulburase.

— O, n-a avut multe de spus. Cred că a vrut numai să ştie că nu mă consider cauza rupturii logodnei sale.

— Trebuie să fie foarte reconfortant pentru tine, a comentat Giancarlo cu agerime.

Jaz s-a uitat la el surprinsă.

— Serios, nu mi-a trecut prin minte, a mințit ea, căutând să pară cât mai naturală posibil.

— Nu te cred, Jaz. Dacă aş fi în locul tău aş fi presupus că are de-a face cu prezența ta pe scenă.

— Citeşte scrisoarea, dacă doreşti. E perfect clar că Paolo a fost indecis în privința logodnei de la început.

— O, este foarte adevărat. Toată lumea are îndoieli, dar când te-a văzut pe tine, probabil a simțit că nu poate merge până la capăt cu logodna cu Luisa.

— Ți-ai pierdut mințile ! i-a zis Jaz, jenată că Giancarlo dăduse la iveală gândurile şi fanteziile ei.

— Vezi, te apucă din nou nebunia !

— Nu mă apucă, Giancarlo. Sunt pur şi simplu puțin surprinsă că-mi spui tu ce simt de-

spre lucruri şi oameni. Ştiu exact ce simt ; nu trebuie să-mi spui tu.

– Ei da, sper să ştii... sper că Paolo şi-a pus perfect în ordine gândurile. Mă întreb... a început Giancarlo gânditor. Mă întreb cum s-ar fi înţeles cu Luisa dacă ea ar fi început să verse de toate pe el.

Jaz n-a zis nimic. Nu avea nimic de spus fără să-şi recunoască sentimentele pentru Paolo. Însă comentariul lui Giancarlo era straniu. I-a rămas în minte toată seara. Ştia ceva ce nu ştia ea ? I se destăinuise Paolo ?

Jaz a cinat cu bunica în acea seară. Au mâncat pe terasă şi pe Jaz a deranjat-o să vadă cât de obosită părea bunica. Dacă oboseala se datora celei o jumătate de milă de la spital la hotel, era serios preocupată de cum avea să călătorească bunica înapoi în Anglia. Şi-a dat de asemenea seama că nu era deplin stăpână pe ceea ce făcea. A moţăit pe scaun pe terasă timp de o oră şi apoi Jaz a ajutat-o să se urce în pat. Era numai opt şi jumătate şi Jaz era prea neastâmpărată ca să stea în casă.

Tocmai pleca de la hotel, când a apărut Signor Rossini, arătând foarte bine în costumul lui crem.

– Jaz ! Părea sincer încântat să o vadă. Te duci undeva anume ?

Jaz a scuturat din cap.

– Nu. Mă duc numai să mă plimb.

– Atunci vino la vilă să bei ceva.

Jaz a acceptat cu plăcere. El a luat-o pe după umeri şi a condus-o la vilă.

– De ce ai dispărut subit ? a întrebat el.

– Din cauza Luisei, a lui Paolo şi a lui Giancarlo. O, m-am simţit groaznic, Signor Rossini. M-am gândit că îi fac pe toţi nefericiţi.

El a ridicat din umeri.

– Nu e vina ta în privinţa lui Paolo şi a Luisei. Poate că e greşeala mea şi a tatălui Luisei. Am vrut întotdeauna ca ei să se căsătorească. Însă Paolo nu-i pregătit încă să se aşeze la casa lui. Şi nu o iubeşte pe Luisa aşa cum un bărbat ar trebui să-şi iubească nevasta. Nu, a fost un ghinion că te-ai aflat aici într-un asemenea moment.

– Da, mai stau numai câteva zile şi apoi mă întorc la Londra.

– Îţi face plăcere că te duci acasă ?

Cum putea Jaz să nege aşa ceva ? Dar l-a mulţumit repede lui Signor Rossini pentru amabilitatea şi generozitatea sa.

– A fost cea mai ciudată lună din viaţa mea, a continuat Jaz cu onestitate. Am învăţat atât de multe despre viaţă !

– Şi despre dragoste poate, a spus Signor Rossini în doi peri. Însă avea dreptate. Ghicise şi el că era îndrăgostită de Paolo ?

– E un loc minunat pentru dragoste – Capri, a început el. E aproape imposibil să nu te îndrăgosteşti aici.

Jaz dorea ca el să schimbe subiectul. Au stat în tăcere câteva momente.

– Fiul meu se întoarce curând în Anglia. Cred că îi face plăcere să plece. Signor Rossini a continuat să vorbească vrute şi nevrute şi Jaz s-a lăsat o clipă pradă fanteziei.

Ce şanse avea să-l întâlnească pe Paolo în Anglia ? Îşi imagina întâmplându-se acest lucru. Ea ieşea de la Harrods, sau din alt loc la fel de sofisticat, tocmai în momentul în care el ar intra. Se vor recunoaşte şi-şi vor zâmbi. Vor începe amândoi să vorbească simultan. Vor râde şi se vor duce undeva să bea o cafea în linişte. Brusc, el va recunoaşte ce stupid fusese să nu se îndrăgostească nebuneşte de ea la Capri, cu ani în urmă. El îl va lua mâna şi-i va zice ceva banal ca : „Acum te-am găsit, nu te voi mai pierde niciodată..."

– Jaz, mai bei ceva ? a întrebat-o Signor Rossini. A trebuit s-o mai întrebe încă o dată.

– Îmi pare rău. Poftim ? Eram la depărtare de mile !

– Mai vrei să bei ceva ?

Au mai luat o băutură şi apoi Giancarlo a apărut, târându-se, în cameră.

– Bună ! Bună ! a strigat el zgomotos. Părea într-o dispoziţie foarte bună, poate chiar una alcoolică. Vittorio, i-a spus el unchiului său, nu cumva o vrăjeşti pe domnişoara Jaz ?

– Desigur că nu, a protestat unchiul lui, bine dispus. Ea mă vrăjește pe mine ! A râs la fel ca Jaz.

– Deci îți plac bărbații mai în vârstă, Jaz ? Poate că eu sunt prea tânăr. Pot să mă îndrăgostesc de tine în zece ani ? Vittorio, fă-i domnișoarei Jaz o rezervare la hotel în 1994. Și alta în 2004.

Giancarlo nu mai era amuzant. Jaz s-a ridicat. Nu avea nevoie de Giancarlo, de sarcasmul lui sau de beția lui.

– Ajunge ! a spus Signor Rossini.

– Scuzați-mă, vă rog. Dându-și seama că sărise peste cal, Giancarlo părea rușinat.

– Cred că trebuie să plec, a spus Jaz și Signor Rossini s-a uitat cu amabilitate la ea. Înțelesese perfect.

Jaz a mers încet până la Piazza gândindu-se că ar fi fost cu mult mai ușor dacă s-ar fi îndrăgostit de Giancarlo. S-a dus fără un scop precis până la capătul funicularului și a început să numere luminile de pe continent până a ajuns la două sute cincizeci și s-a plictisit.

Ceasul a bătut ora zece și Jaz a considerat că era încă devreme ca să se întoarcă la hotel. Nu voia să stea în pat pe întuneric, cu bunica dormind buștean. Și-a dat seama că trebuia să-și omoare timpul până ce obosea.

S-a gândit că o înghețată ar putea să-i ridice moralul și a cumpărat una de lămâie și mango. Tot ce se spune despre înghețata ita-

liană e adevărat, a reflectat Jaz. Era delicioasă şi s-a decis s-o savureze pe trepte.

Pe scări şedea o mulţime de oameni. Cei mai mulţi erau cu prieteni : studenţi, turişti, câţiva localnici. Jaz aproape îşi terminase îngheţata, când un tip cu o cămaşă lăbărţată şi jeanşi murdari i-a zis ceva.

– Eşti americană ? i-a zis tipul cu un accent german.

– Nu, englezoaică, a răspuns Jaz.

– Bună, am fost o dată la Londra, a zis el şi a rânjit. Vrei să fumezi ?

– Nu, mulţumesc. Nu fumez, a spus Jaz.

Bărbatul a început să-şi ruleze o ţigară, pe care Jaz o suspecta a nu fi din tutun.

– Eşti singură ?

– Nu, cu prieteni, a spus ea apărându-se.

– Vrei să-ţi faci un nou prieten ? El a râs şi Jaz a remarcat că are dinţii canini ca nişte colţi. Zâmbetul lui era crud şi ea s-a gândit că ochii îi erau sticloşi. Ar fi putut să poarte lentile de contact, dar nu era sigură. Avea o barbă neîngrijită şi un păr blond ţepos şi unsuros.

– Numele meu e Kurt. Ce faci ?

– Bine, mulţumesc, a zis ea afectat şi el s-a grăbit s-o imite. Ea a găsit că e nepoliticos.

– E comic, nu ?

– Nu cine ştie ce, a spus Jaz fermă.

– Cum te cheamă ?

– Elisabeth, a zis Jaz gândindu-se la primul nume care l-a venit în minte.

– Ca pe regină, da ?

– Da. Trebuie să plec. Să mă întâlnesc cu prietenii, a spus Jaz şi a încercat să se ridice. El l-a pus o mână fermă pe genunchi, împiedicând-o să se mişte.

– Scuză-mă, trebuie să plec. A încercat iar să se ridice.

Neamţul a început să-i mângâie coapsa.

– Îţi place, da ? s-a uitat el pofticios.

– Nu, nu-mi place. Acum lasă-mă în pace. A încercat să se ridice din nou, dar el o ţinea ferm. El râdea şi continua să o mângâie pe coapsă. Ea l-a tras una peste faţă şi el l-a dat drumul, înjurând-o în germană. S-a poticnit pe picioare şi a coborât treptele în fugă. Tremura în timp ce se îndrepta în josul dealului spre Grand Hotel Quisisana. Îl auzea pe pianist cântând „Sentimente". Inima îl bătea puternic. Neamţul o speriase cu adevărat. Din fericire nu o urmărise, dar era încă foarte supărată de experienţa avută. A intrat în hotel şi s-a aşezat în hol pentru a se calma. A închis ochii şi a ascultat muzica, bătăile de inimă revenindu-i la normal.

– Bună, Jaz, eşti bine ?

Era Paolo. Într-un fel voia să-l vadă pentru că era cel puţin o persoană cunoscută, însă stomacul a început din nou să-i dea de furcă. Nu-l văzuse de la drama cu Luisa şi de când

primise scrisoarea lui. Era prea mult pentru ea şi a izbucnit în lacrimi.

El s-a aşezat pe braţul fotoliului şi a întrebat-o ce s-a întâmplat.

– E vreo problemă cu bunica ta ?

Jaz a clătinat din cap.

– Cu Giancarlo ?

Jaz a clătinat din nou din cap.

– Nu de asta plâng. Am avut o întâmplare în piaţă.

Jaz i-a spus toată istoria acelei seri, în timp ce au băut ceva la bar. A ascultat cu înţelegere şi ea s-a simţit alinată de grija lui. El a încercat să-i ridice moralul şi s-o facă să râdă. Ea simţea că îl iubeşte mai mult ca niciodată.

Au părăsit hotelul şi Jaz şi-a amintit că fusese preocupată să vorbească despre ea şi problemele ei şi că uitase să spună ceva despre scrisoarea lui.

– Îţi mulţumesc pentru scrisoare, a început ea. Îmi pare rău de logodna ta.

Paolo n-a zis nimic o vreme.

– N-aş fi putut s-o duc până la capăt. Mai bine un dezastru acum decât în zece ani şi cu cinci copii.

– Cinci copii ! a zis Jaz surprinsă.

– Ei, asta e Italia, Jaz. Oricum, s-a terminat şi mă aştept ca în timp, după ce insula va înceta să vorbească despre asta, ca oamenii să uite. Presupun că se va mărita cu Giancarlo mai devreme sau mai târziu şi cu asta, bas-

ta. Desigur, nu e bine pentru reputația mea, dar când voi fi la Londra nu va trebui să-mi fac griji prea multe de ce se vorbește pe socoteala mea aici. Mă face să arăt puțin ca un ticălos, presupun, dar devin mai atractiv pentru doamne, a adăugat el mulțumit. Apoi a continuat : Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat. Crede-mă. Au mers mai departe în tăcere câteva momente. Și unde-ai fost ? a întrebat el.

– O, m-am dus la acea mică pensiune din apropierea spitalului.

– O, Doamne ! a spus el compătimitor. Greșeala mea, presupun. N-ar fi trebuit să te implic. Nu pentru că nu ești o doamnă minunată cu care să se implice cineva, sunt sigur că ești.

Jaz simțea cum îi crește iritarea. Inima a început să-i bată puternic. Era pe punctul de a exploda din cauza acestui om imposibil. Când te făcea să te simți bine, când rău.

– Nu, dar aș fi nebună să tai frunză la câini cu tine ! a zis ea tăios, ochii scânteindu-i de mânie.

– Jaz, nu la asta m-am gândit. Vocea lui era rece ca oțelul.

– Atunci la ce te-ai gândit ? Poate că sunt de folos să-ți distrug logodna. Cineva care să fie sărutată și pe care să se facă experiențe... Vedea că e pe punctul de a râde. Nu râde, l-a prevenit ea.

– Nu râd. Pentru Dumnezeu, Jaz, cred că te-am sărutat de două ori în viața mea.

– Cine le numără ? a intervenit ea fals.

– Eu. Dar ce e într-un sărut ?

– Usturoi, a replicat ea. Prea mult usturoi stricat !

– Vrei să spui că miros urât ?

– Vreau să spun că ai maniere proaste. Sunt om și eu, Paolo ! Am sentimente. Nu-mi place să se joace cineva cu mine. Când mă faci să mă simt ca Mata Hari, când ca bunica mea.

– Și ce rol preferi ? Jaz l-a ignorat. Jaz, uite, lasă-mă să fiu onest. Îmi place să te sărut, chiar dacă miros a usturoi. Aș fi nebun să nu-mi placă. Știi, ai avut o perioadă dificilă în ultimele săptămâni, dar nici pentru mine n-au fost exact un picnic. Acum suntem prieteni sau nu ? Sfârșim luna asta la cuțite așa cum am început-o ? Sau încercăm să ne înțelegem ? Pentru că atunci când ne înțelegem, ne înțelegem foarte frumos. Jaz, numai un lucru... chiar miros a usturoi ?

– O să-ți spun. Dacă te mai las să mă săruți vreodată, o să-ți aduc la cunoștință.

Când au ajuns la hotel, Paolo a întrebat-o ce planuri avea în următoarele câteva zile. Jaz i-a explicat că își propusese să aibă grijă de bunica în cursul zilei.

– Bine, dacă dorești însă să te plimbi cu telefericul până la Monte Solaro, dă-mi de veste.

– Așa voi face. Și mulțumesc, Paolo.

El i-a făcut cu ochiul cu maliție.

– E în ordine. Noapte bună.

N-a sărutat-o și Jaz a găsit asta amuzant. Limpezirea lucrurilor o făcu să se simtă mai bine. Bunica era trează, când Jaz a intrat în dormitor și i-a relatat conversația.

– Chiar miroase a usturoi ? a întrebat bunica.

– Deloc, însă acum nu mai e sigur și eu nu-i spun !

– Îl complexezi, a zis bunica.

Dar au fost de acord amândouă că îi va prinde bine. Jaz s-a decis să meargă la Monte Solaro cu el. Bunica i-a spus că merita să meargă și a asigurat-o pe Jaz că se va descurca perfect singură.

Jaz l-a văzut pe Paolo a doua zi dimineața și i-a spus că îi face plăcere să meargă cu el. El arăta cel puțin mulțumit.

– Vineri ? a întrebat.

– Vineri.

– Îmi dă posibilitatea să-mi scot usturoiul din organism.

– O, nu-ți face probleme, i-a zis Jaz ambiguu.

– Înseamnă că nu mă vei lăsa să te sărut sau nu te deranjează ?

– Înseamnă să nu-ți faci probleme, i-a spus Jaz intenționat.

Mai târziu, Jaz şi bunica au făcut o vizită la spital, unde doctorul a fost satisfăcut de ritmul în care progresa bunica. A spus că va putea să meargă cu avionul săptămâna viitoare şi Jaz fremăta la perspectiva de a aranja cu biletele de avion pentru a se reîntoarce în Anglia. Urmau să plece peste cinci zile şi Jaz nu mai putea aştepta. Signor Rossini le spusese că le va pune barca la dispoziţie şi va aranja să aibă o maşină la Neapole.

Ziua următoare era vineri. Era o zi bună pentru turism, pentru că nu era atât de cald cum fusese în ultima vreme. Jaz era hotărâtă să arate în mod special bine. Chiar înainte de a o porni la drum a decis că nu arăta rău. Părul ei castaniu deschis îi crescuse considerabil de când se afla la Capri. Şi se decolorase pe ici, pe colo şi avea şuviţe care ar fi costat-o o avere la Londra. Şi-a mai adăugat puţin fard de pleoape, pentru a da ochilor mai multă profunzime şi a ales perechea nouă de dangarezi bleu deschis pentru această ocazie. I se potriveau perfect şi o făceau ceva mai apetisantă la corp decât era în realitate.

CAPITOLUL VIII

Jaz l-a întâlnit pe Paolo la recepție. Purta pantaloni albi și un tricou bleu cu alb. Se întreba dacă și el își bătuse capul cum să se îmbrace, ca și ea. Avea cu el o sacoșă de sport albastră cu picnicul și de asemenea o cuvertură. Vremea părea pe punctul de a se schimba. Nu numai că norii erau teribil de amenințători, însă era prima oară când Jaz vedea altceva decât un cer albastru senin la Capri.

— Îmi place cum ești îmbrăcată, i-a zis Paolo, observând că Jaz a făcut să se întoarcă câteva capete, în timp ce mergeau vioi spre piață pentru a lua autobuzul până la Anacapri. Ea i-a mulțumit încântată că îmbrăcămintea ei nouă determina reacția anticipată. În timpul călătoriei până la Anacapri n-au vorbit, cu excepția momentului când Paolo i-a arătat curba fatală pentru Giancarlo. Din când în când el îi surâdea.

Era curios că de când se afla la Capri nu făcuse călătoria scurtă până la Anacapri. Drumul părea incredibil de abrupt și când au

coborât din autobuz, Jaz a observat imediat cât de liniște putea să fie. În comparație cu aglomerația și agitația din Capri, aici era ca un oraș italian adormit. Orașele, a informat-o Paolo pe Jaz, arătau atât de diferit pe cât de deosebit era și temperamentul oamenilor. Pe distanța a două mile se dezvoltase o dușmănie și aproape o antipatie tradițională între cele două comunități. S-au plimbat prin oraș, au trecut pe lângă niște vile frumoase cu grădini perfect întreținute.

– Dacă crezi că este prea sus, Jaz, așteaptă până ajungem la Monte Solaro E locul cel mai înalt din insulă. E ca piscul lumii. Poți să vezi de fapt totul, ei, la mare distanță, oricum. Sper să nu ai rău de înălțime.

– Vom vedea curând.

Au așteptat rândul la telefericul cu scaun. Paolo avea dreptate că e sus. Jaz nici măcar nu vedea unde se îndrepta telefericul. Își simțea genunchii că șovăie. Din câte își dădea seama, te țineai în scaun de o țeavă de metal și fu îngrozită.

– Urcă-te tu primul, Paolo. Vreau să văd ce se întâmplă, i-a spus Jaz.

Paolo s-a suit în scaun când i-a venit rândul și Jaz l-a văzut plecând în fața ei. În mod sincer, nu îl dădea inima ghes, se imagina căzând, dar un îngrijitor al telefericului a ajutat-o să se urce în scaun și era atât de preocupată de ceea ce se întâmpla, încât n-a mai

avut timp să-şi facă griji. Îl vedea pe Paolo în faţă. El s-a răsucit pentru a-l face semn cu mâna. Ea se ţinea prea strâns de bară ca să-i poată răspunde.

Ori de câte ori trecea pe la vreun pilon, stomacul îi tremura în timp ce era propulsată în faţă. Abia mai respira pentru că era ocupată să-şi reţină răsuflarea. S-a trezit zâmbind slab celor care treceau în direcţia opusă. Sub ea erau vii şi livezi de piersici. Uneori treceau atât de jos, încât se gândea că putea să se aplece şi să le apuce. Alteori, pământul părea a fi la o asemenea depărtare încât se simţea mai mult ca un astronaut într-o plimbare prin spaţiu. Spre mirarea ei, tot nu putea să zărească vârful muntelui. Atât de înalt era !

Se făcuse destul de răcoare. Norii albi, subţiri care păreau atât de pitoreşti jos în Capri, se strângeau aici ca o adunare de bătrâni cu părul alb. Aveau ceva absolut ameninţător şi era mai mult decât încântată să întrevadă sfârşitul acestei călătorii. În cele din urmă a descoperit staţia terminus de pe culme. În timp ce Jaz era fericită că ajunge, nu putea să nu-şi facă griji la gândul întoarcerii. S-a mobilizat pentru aterizare, rugându-se ca aceasta să fie suficient de bună. Totul a mers bine şi Paolo a luat-o de mână.

— Ce părere ai ?

– Extraordinară ! Nu mi-a fost în viaţa mea atât de frică. Nu cred că m-am urcat atât de sus vreodată pe pământ, a zis Jaz.

– N-ai mai fost sus pe munte ?

– Nu avem atât de mulţi în Hampstead, a rânjit Jaz.

– Nu, presupun că nu ! Vino să admiri priveliştea. Dacă te face să te simţi mai bine, prefă-te că eşti într-un avion. Nu ţi se va părea atât de rău.

Lui Jaz panorama i-a inspirat veneraţie. Paolo îi arăta totul : Marina, Neapole, Sorrento, Stâncile Faraglioni. Au reuşit chiar să depisteze Rosa Inglese. Totul se asemăna cu macheta complicată a unui arhitect. Oricât de impresionată era, Jaz îşi simţea încă genunchii moi. Era foarte mulţumită când Paolo i-a sugerat să găsească un loc pentru picnic.

Hotelul le pregătise o varietate de preparate reci de-ţi lăsa gura apă şi Jaz a mâncat cu lăcomie – un aspect pe care-l atribuia în întregime nervilor. După prânz au admirat priveliştea şi apoi s-au întors pe cuvertură. Fortificată de vinul alb, Jaz se uita cu dor la Paolo pe când se întindea pe spate, cu mâinile sub cap şi picioarele încrucişate. Era un exerciţiu de relaxare – atât de studiat încât ea se întreba dacă nu cumva juca teatru. Ea şedea pe cuvertură alături de el, neştiind dacă să-l convingă să pună un braţ în jurul ei, sau poate chiar să o îmbrăţişeze prietenește. Probabil că

mişcările ei erau prea subtile pentru că el n-a reacţionat. Şi nu avea chef să forţeze lucrurile. În definitiv, erau oficial prieteni şi nimic mai mult. De asemenea, Jaz era incredibil de somnoroasă.

S-a trezit aproape peste o oră pentru a-l zări pe Paolo lovind-o uşor pe mână. La început nu şi-a putut aduce aminte unde se găsea, dar după o privire în jur şi-a dat seama că se află încă pe culmea muntelui. Însă ceva se schimbase. Adunarea bătrânilor cu părul alb dispăruse. Unii dintre ei căpătaseră expresii negre şi briza uşoară, care fusese atât de reconfortantă mai devreme, era acum de-a dreptul neplăcută.

– Cred că trebuie să coborâm. Pare că o să plouă, a spus Paolo.

Ce euforie plăcută, s-a gândit Jaz. O furtună în toată regula părea o posibilitate reală. Paolo a aruncat resturile de la picnic şi a împăturit cuvertura în grabă, punând-o în sacoşa lui sport. Au alergat la staţia telefericului.

Dacă venitul sus fusese greu, coborâtul era de o sută de ori mai rău. Jaz a stat cu ochii închişi majoritatea timpului. Din când în când, Paolo se întorcea pentru a-i face semn cu mâna, iar când îl vedea se apuca de bara protectoare, cu foarte mare nervozitate, pentru a-i face semn cu mâna. Vântul sufla acum destul de tare şi scaunul se clătina dintr-o parte în alta. Paolo, de asemenea, părea că se leagă-

nă bine în fața ei. Erau la numai cinci minute de sosire când a simțit prima picătură de ploaie.

Fulgerul era de genul celor pe care le vezi în comicsuri pentru copii. Licărirea luminoasă portocalie traversa în zigzag cerul, ca un bărzăune dement. A fost urmat aproape imediat de bubuitul tunetului care a făcut ecou în urechile lui Jaz. Era atât de îngrozită, încât nu putea să țipe. Ploaia părea atât de deasă încât n-a mai putut să-l vadă pe Paolo. Se simțea întemnițată, fără speranță, disperat de singură.

A fost încă o străfulgerare care a traversat cerul, alungată de vuietul tunetului. Tremura de frig și spaimă. Dinții îi clănțăneau. Fața îi era atât de udă încât nu putea să-și dea seama dacă plânge. Legănându-se dintr-o parte în alta, mergând încă în jos, Jaz era îngrozită că va fi lovită de fulger, însă în același timp, din cauza balansării scaunului, trebuia să se țină strâns de bara de metal ruginită. Îl auzea pe Paolo strigând-o. Nu putea auzi ce spune. Ea îi striga numele ca să dovedească că e încă în viață. Apoi vântul s-a domolit puțin și la fel și ploaia. Putea să distingă conturul lui Paolo pe scaunul din fața ei. Nu avea idee de distanța până la pământ, dar știa că acesta nu putea fi departe. Brusc, telefericul s-a oprit.

Jaz a privit spre cer. Bătrânii supărați mai erau încă negri de furie. Expresiile lor erau veninoase. Îl putea vedea pe Paolo. Se întorsese

pentru a-i face semne și a văzut geanta căzând. El cobora din scaun. Apoi a sărit. Din fericire, n-a căzut mult și nu părea să se fi lovit. A început să se cațere spre ea. Ea s-a uitat în jos. Va trebui să sară șase, șapte picioare cel mult. Dorea atât de mult să părăsească telefericul, încât ar fi fost pregătită să sară douăzeci sau treizeci de picioare.

— Jaz, ești bine ? a strigat Paolo.

Ea a scuturat din cap, prea speriată ca să vorbească.

— Jaz, va trebui să sari. Acum, ascultă atent... Voi scoate pătura și o împăturesc ca să sari pe ea. E ușor.

Vântul începea iar să se întețească. Putea fi numai o chestiune de minute înainte ca cerul să erupă încă o dată. Paolo a început să-i transmită instrucțiuni.

— Jaz, deschide bara, răsucește-te și atârnă-te de spătarul scaunului. Te prind. Ești numai la două picioare de mine. Hai, Jaz !

A deschis bara și a făcut o pauză. S-a răsucit încet. Acum era cu fața în direcția opusă. S-a lăsat să alunece treptat de-a lungul scaunului, picioarele bălăbănindu-i-se.

— Spune-mi când ! a strigat ea.

Paolo s-a așezat cu pătura exact sub ea.

— Acum !

Dacă ai visat vreodată cum cazi într-o groapă fără fund, vei ști ce a simțit Jaz când a dat

drumul la scaun. Nu putea să fi căzut mai mult de o secundă ; pentru ea a fost o veşnicie. În mod miraculos, Paolo a reuşit să o prindă, oprindu-i căderea şi amândoi au căzut pe pătură, genunchii ei lovindu-i coastele. A strâns-o tare.

Furtuna a reînceput cu şi mai multă vigoare. Jaz nu se rănise câtuşi de puţin. Era zdruncinată rău, udă leoarcă, dar nu o durea nimic. El i-a acoperit capul şi a mângâiat-o cu blândeţe. Ea putea să-i audă inima bătând sub tricoul ud. Capul ei se cuibărise pe umărul lui, iar braţele şi le încolăcise în jurul gâtului lui. Ploaia biciuia ca pietrele unei gloate răzbunătoare. Ea se agăţa de el disperată, în timp ce elementele nebune ale naturii continuau să se dezlănţuie. Era prea îngrozită ca să ridice măcar privirile. A simţit bărbia lui pe umărul ei în timp ce el îi mângâia părul. Inima lui bătea încă cu putere. Ea s-a uitat la el şi s-au privit unul pe altul într-o tăcere deplină. Ochii lui verzi, profunzi aveau aproape un efect hipnotic asupra ei.

— O, Jaz ! a şoptit el.

Buzele li s-au întâlnit, atingându-se uşor, aproape cu nervozitate. O ţinea strâns de tot. Tunetul a bubuit. Ploaia curgea. Dar nu conta pentru nici unul în timp ce se îmbrăţişau. Tocmai descoperiseră dragostea !

În cele din urmă, pasiunea s-a potolit. Şi-au dat seama că se aflau încă la un sfert de milă

de stația de sosire. Terenul era accidentat și alunecos și Paolo a luat-o pe Jaz de mână în timp ce deschidea drumul. Când au ajuns în fine la stație au fost dojeniți că au sărit din teleferic. Paolo i-a ignorat pe oficiali și a băgat-o pe Jaz într-un taxi vechi, decapotabil. Ea tremura și șoferul s-a uitat o dată la ea și amabil, i-a aruncat o pătură lui Paolo cu care el a învelit-o. Se simțea ca o mumie egipteană, dar cel puțin îi era mai cald. Ședeau în tăcere, Paolo pe o latură a taxiului, Jaz pe cealaltă. Singurul frig pe care îl simțea Jaz emana de la Paolo.

Au ajuns la Capri și apoi au mers la hotel pe jos. Jaz a început să tremure din nou. Însă mai rău decât asta, se simțea respinsă. Paolo n-o mai ținea nici măcar de mână. Ca și cum nu voia să fie văzut cu ea. Nu putea să-i înțeleagă purtarea.

— Mă întorc la Londra mâine, Jaz ! a spus el pe neașteptate.

— Nu-ți iei rămas bun acum, nu ? Vocea ei era cuprinsă de panică.

— O să-ți simt lipsa, Jaz. A făcut o pauză pentru o clipă. Ai fost o fată de treabă.

„Fată de treabă !" Ce cuvinte ale naibii ! Să fii ținută minte ca o fată de treabă. Ochii i se umplură de suferință.

— N-o să mă mai vezi niciodată ? a întrebat ea.

– Sigur că te voi mai vedea. Putea să-şi dea seama că se gândea la o modalitate de a o linişti. Diseară la cină ?

Jaz fierbea. Nu voia să fie liniştită.

– Dineul poţi să ţi-l bagi pe gât, Paolo ! Nu te simţi obligat să-mi faci pe plac numai pentru că te iubesc. Ai făcut destule. Mi-ai salvat viaţa şi nu mai trebuie să faci altceva !

S-a întors şi a fugit în hotel.

Bunica dormise tot timpul furtunii şi s-a trezit când Jaz a intrat în dormitor.

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine ? Se uita la nepoata ei udă leoarcă şi-i era imposibil s-o compare cu făptura provocatoare care ieşise în ritm de vals din cameră, mai devreme în acea zi.

În cascade gâgâite, Jaz a explicat traumele prin care trecuse în ziua aceea şi apoi s-a decis să facă un duş. Când şi-a scos dangarezii murdari de noroi – distruşi fără îndoială – s-a zărit în oglindă. Într-adevăr, arăta ca cineva surprins de furtună într-un scaun de teleferic, care a sărit de la şapte, opt picioare şi s-a târât pe munte. A ieşit după un sfert de oră într-unul din capoatele bunicii şi cu părul într-un turban din prosop. Bunica îşi turnase un scotch „în scopuri medicale" şi i-a oferit şi lui Jaz unul. L-a acceptat recunoscătoare.

– Bine, spune-mi totul, i-a zis bunica.

Așa că Jaz a început, neomițând nimic, cu excepția faptului că îi spusese lui Paolo că îl iubește. Era supărată pe ea că îi scăpase asta din gură și nu vedea nici un motiv pentru a face publicitate stupidității ei. Bunica a întrebat-o pe Jaz dacă urma să-l vadă pe Paolo înainte ca el să plece la Londra.

– Pur și simplu nu știu, a zis Jaz. Totul a fost atât de amestecat, încât nu știu ce să cred.

În următorul moment a sunat telefonul. A răspuns bunica. Era Paolo și bunica gesticula la Jaz să vadă dacă voia sau nu să vorbească cu el. A vrut.

– Sunt bine... Și tu ?... Bun... Chiar vrei să mă vezi ? N-o spui numai de formă ? Atunci mă bucur că nu ți-ai băgat pe gât dineul. S-o uitat la bunica ca să-i dea aprobarea și aceasta i-a fost acordată cu o încuviințare din cap... Mi-ar plăcea... Te văd sus la opt. *Ciao*. A pus receptorul jos. Va fi deci ultimul lor supeu ! Era hotărâtă să se bucure de el și se simțea categoric întinerită de perspectiva lui. Paolo urma s-o ducă la Campannina. Bunica a fost uimită de modul în care și-a schimbat dispoziția, farmecul. Nu mai cunoscuse o fată a cărei înfățișare să se schimbe atât de rapid și de des. Jaz se îmbrăcase acum în niște pantaloni colanți galbeni cu alb, cu sandale în ton galbene și o bluză foarte elegantă cu guler înalt.

A întârziat dinadins la întâlnirea cu Paolo, decizând că nu voia să pară foarte entuziasmată. Avea să se comporte cu răceală.

— Oh ! Arăţi senzaţional. Ai vreo soră geamănă ? i-a zis el când ea a venit la recepţie.

Jaz a surâs cu genul de încredere pe care-l vezi în reclamele de pastă de dinţi.

— Mulţumesc, nici tu nu arăţi prea rău. Purta pantaloni crem şi o cămaşă cu dungi fără guler, galbenă cu maron. Au mers pe jos până la Campannina. Din fericire vântul îndepărtase umiditatea şi seara era plăcut caldă. Au mers agale, într-o tăcere prietenească, fără să vorbească, până ce au făcut comanda la restaurant. Amândoi au ales acelaşi lucru. O supă delicioasă de paste la început şi viţel cu brânză mozzarella în continuare. Paolo a comandat o carafă de vin alb din localitate.

— Ei ! Pentru tine ! i-a spus toastând pentru ea.

— Şi pentru tine. Au ciocnit paharele. Părea atât de minunat, dar ar fi fost şi mai bine, simţea Jaz, dacă toastul ar fi fost „pentru noi". El i-a zâmbit nervos.

— Pot să te văd la Londra ? a întrebat.

Jaz şi-a dat toată silinţa să pară că nu se angajează.

— Presupun că da.

El a lovit în masă cu lingura de supă, exasperat.

– Nu pari prea încântată de o asemenea perspectivă !

– Ei, nu ştii niciodată cum sunt acasă oamenii pe care-i întâlneşti în vacanţă. Jaz a fost uimită de propriile ei cuvinte.

El a râs.

– Presupun că ai dreptate. Ştii ce se spune despre idile de vacanţă.

– Paolo, noi n-am avut o idilă de vacanţă !

– O, am uitat ! El a zâmbit cu timiditate şi a adăugat : Mai e timp ; nu plec decât la ora patru mâine după-amiază !

– Voi ţine minte, a zis ea la întâmplare.

– Am avut nişte conflicte Jaz, nu ? a spus Paolo în cele din urmă.

– S-ar putea spune aşa. Au fost... să spunem... variate.

– O să mi se pară îngrozitor de anost la Londra. Adică singurele întâmplări dramatice pe care le am sunt în caricaturile pe care le desenez. Nu aştept niciodată ca aceste lucruri să mi se întâmple.

– Nici mie, a zis Jaz.

Ea nu ştia cât de mult putea să-şi menţină figura rece. Avea un nod în gât. Nu voia să-l vadă plecând mâine ; nu voia să-şi petreacă ultima seară cu el discutând ca doi vechi prieteni. El putea să vadă că ceva nu e în regulă. Ochii ei scânteiau, dar mai degrabă a tristeţe decât a veselie. În timp ce se uita la el, el era tot estompat – un fel de imagine înceţoşată în

culori. Îi simţea genunchiul sub masă atingându-i pe ai ei.

– Jaz, te rog, nu plânge. Vocea lui era plăcută. Nu-i nimic de plâns. I-a strâns mâna în mod liniştitor. Vei fi la Londra săptămâna viitoare şi te vei gândi la toate întâmplările dramatice pe care le vom putea avea acolo.

Jaz nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Nu plânge în supă. O sărezi pe toată.

Jaz a chicotit.

El i-a râs.

– Eşti atât de imprevizibilă. Niciodată nu ştiu ce vei face în clipa următoare.

Jaz şi-a terminat supa, întrebându-se dacă el era sincer amabil sau pur şi simplu nu putea suporta să aibă o scenă în restaurant.

– Bem cafeaua aici sau la vilă ? a întrebat Paolo. Toţi sunt plecaţi.

Jaz voia să fie singură cu el, aşa că a spus – la vilă.

– De fapt, am ceva să-ţi spun, a zis el.

Ce voia să-i spună ? Nu părea să fie o declaraţie de dragoste. Avusese destule ocazii pentru asta – dar nu părea câtuşi de puţin agitat. Au luat-o spre vilă şi el şi-a pus braţul după umerii ei. Era numai o prietenie, şi-a spus Jaz. La vilă ea l-a ajutat să facă cafeaua, apoi s-au dus în salon. Jaz s-a aşezat pe sofa, dar Paolo s-a instalat în fotoliul din faţa ei.

– Ei, ce voiai să-mi spui ?

El a ezitat.

– Jaz, nu știu cum să-ți spun și ar putea părea caraghios, dar nu intenționez asta. A făcut o pauză. Uite, știu ce simți pentru mine și sunt foarte măgulit.

Urma să fie o confruntare finală ?

– Crede-mă, cred că ești o fată nemaipomenită. Ești incredibil de supărătoare uneori, dar ce dacă ? Știi, dacă te-aș fi cunoscut la Londra m-aș fi îndrăgostit lulea de tine, dar n-a fost așa. Te-am găsit la Capri, în timp ce eram logodit cu o fată pe care nu voiam s-o iau în căsătorie, care a stricat totul aici.

– Paolo, ce mă privește asta pe mine ? a întrebat ea.

– Vreau să-ți cer o favoare, Jaz, pe care vei avea dreptate să-mi spui s-o dau naibii. Dar am nevoie de timp ca să mă adun, să-mi rostuiesc gândurile. Am nevoie să știu ce vreau.

Ea nu știa ce să spună.

– Ce vrei să spui ?

– Sunt atât de zăpăcit pe moment. Nu știu sigur ce simt, despre nimic. Tot ce știu e că vreau să știu. Ți se pare o nebunie ?

Ochii lui Paolo erau larg deschiși, implorând-o. A venit spre ea și a îngenunchеat în fața ei. I-a sărutat oficial mâna și spre surprinderea ei a sărutat-o pe tot brațul în sus. S-a oprit o secundă. Ochii lor s-au întâlnit și apoi buzele lui s-au lipit de ale ei. Jaz l-a strâns tare ca și când ar fi fost viața însăși. Era îmbătată de pasiunea lui. Ar fi fost mulțumită să

petreacă o veşnicie astfel. El îi ţinea faţa în mâini şi s-a oprit de a o mai săruta. Şi-au frecat nasurile.

– Dă-mi răgaz, Jaz. Numai puţin timp.

Ea i-a surâs şi şi-a aruncat braţele în jurul lui. Un singur lucru voia să spună şi părea atât de banal.

– Paolo, nu miroşi a usturoi, sincer îţi spun.

Şi amândoi au chicotit.

În cele din urmă, Jaz s-a strecurat înapoi la hotel, dar era prea emoţionată ca să doarmă. Cum ar fi putut să n-o iubească ? Cum putea să aibă vreo îndoială, cât de cât ? Ştia că ea nu are.

A doua zi dimineaţa nu s-a mişcat de la hotel, pentru cazul că Paolo ar putea trece pe acolo. Ziua s-a derulat în ritm de melc. El a apărut la amiază şi a sărutat-o politicos pe ambii obraji. Ce altceva putea face în public? Şi-a luat la revedere de la bunica şi i-a urat cele bune.

– Să mergem să ne plimbăm, l-a sugerat Paolo lui Jaz.

Ea amuţise de tot. Nu îndrăznea să se uite la el ca nu cumva să izbucnească în lacrimi

– Ai o zi frumoasă pentru drum, a spus Jaz pe când priveau spre Marina Piccola. Mai bună ca ieri, a adăugat ea.

– Ei, ziua de ieri a avut momentele ei, a spus Paolo calm.

– La ce oră ai avionul ? Vocea ei era tre murată.

– La şase şi jumătate. Trebuie să mă prezint la aeroport la cinci şi jumătate.

Într-un fel, Jaz ar fi dorit ca el să fi plecat deja. Toată această introducere pentru a-şi lua la revedere o supăra.

S-au întors şi au mers înapoi la hotel. Chiar înainte de a ajunge, el s-a întors spre ea.

– Urăsc să-mi iau rămas bun, aşa că îmi iau acum. Şi Jaz, am să te văd când te întorci. Şi cred că eşti minunată – când eşti supărată Când eşti tristă. Şi când eşti tu însăţi...

A sărutat-o scurt şi a intrat repede în vilă.

Aproape ca prin ceaţă, Jaz a intrat în hotel. La toaletă s-a spălat pe faţă, apoi s-a descătuşat de încordare înotând viguros cinci lungimi de piscină. Într-o oarecare măsură se aştepta ca Paolo să vină şi să-şi ia din nou la revedere. Ar putea găsi un pretext, s-a gândit ea. Însă nu lăsase în urmă batista, portofelul şi orice alt lucru pe care gentlemanii le lasă în urma lor, în mod convenabil. Ştia că la trei şi jumătate se va urca la bordul lui Rosa Inglese II, cu destinaţia Neapole.

Jaz nu-l mai văzuse pe Giancarlo de vreo două zile. După câte spusese Paolo, mai era la Anacapri cu nişte prieteni, dar aseară după supeu l-a văzut în hotel. A fost destul de prietenos, deloc caustic cum fusese ultima oară când se întâlniseră. Ajuta, de asemenea, faptul că

era treaz. Evident, în următoarea dimineață se reîntorcea la Anacapri pentru câteva zile, așa că n-o va mai vedea pe Jaz înainte ca ea să plece.

– Ne vom întâlni fără îndoială la Londra.

– Sper, a răspuns Jaz, pentru că știa că dacă îl vedea pe Giancarlo l-ar vedea inevitabil și pe Paolo – astfel era ceva la care să spere.

Giancarlo i-a surâs cu bunăvoință.

– Da, trebuie să plec. *Ciao*, i-a spus el.

– *Ciao*, i-a zis Jaz.

Era straniu – avea un nod curios în gât când și-a luat rămas bun și de la Giancarlo.

Următoarele zile au fost un labirint de lucruri și lucrușoare de pus la punct. Cum vremea era încă bună, Jaz a vrut să-și desăvârșească bronzul. Și bunica făcea progrese remarcabile, acumulând cu grijă forțe prin plimbări ușoare, astfel încât într-o seară a reușit chiar să facă un drum până la un restaurant să ia dineul. Într-adevăr, progresa încet, însă era un semn bun.

Signor Rossini le-a înconjurat în continuare cu o atenție deosebită pe Jaz și pe bunica. A menționat în treacăt că Paolo a ajuns bine.

– Și tu ești următoarea care pleci. Nu va fi același lucru fără tine, Jaz. Știi, ești una dintre oaspetele care au stat cel mai mult.

Lui Jaz nu-i venea să creadă că asta era ultima-lor noapte. În sfârșit, se ducea acasă.

Fuseseră numai şase săptămâni – dar ce săptămâni ! Şi nu-şi văzuse părinţii cu o lună înainte de asta. Aproape uitase de viaţa ei proprie. Parcă totul rămăsese suspendat în timp. Se întreba cum avea să se mai descurce acasă după tot acest timp. Perspectiva revenirii la viaţa de rutină o îngrozea. O, se va adapta, fără îndoială. Şi mai erau toate bârfele curente cu care va trebui să se pună la punct. Carrie şi Dong o ţinuseră bine informată. Şi mai era şi Paolo. Nici o promisiune, s-a gândit ea, dar nu se ştia niciodată.

Jaz a petrecut toată dimineaţa făcându-şi bagajele, insistând ca bunica să nu se dea jos din pat, pentru a-şi conserva forţele. Avea să fie o zi lungă. Pe la prânz toate lucrurile erau împachetate. Reglase diferitele conturi la hotel şi începuse să nu mai aibă astâmpăr. Acum, că era gata, voia pur şi simplu să plece. Nu-i plăcea să-şi piardă vremea de pomană. Au mâncat uşor la prânz, apoi Signor Rossini le-a spus că merge cu ele la Neapole.

Au plecat la ora trei. Sus la funicular şi jos la Marina Grande. Apoi în feribot. Pe bunica, departe de a fi obosită, o înveselea călătoria. Cu emoţii amestecate, Jaz a privit spre Capri cum se pierde in zare. În timp ce Rosa Inglese îl înainta pe Mediterana, bunica şedea pe punte, trăind fiecare secundă. Şi aşa au ajuns la Neapole, unde Signor Rossini închiriase o maşină pentru ele. El a venit chiar la aero-

port, unde personalul de la sol le-a pus la dispoziție un scaun cu rotile pentru bunica, care, ferlcită, arăta atât de bine l Signor Rossini le-a condus la ghișeul unde se controlau pașapoartele și Jaz l-a strâns tare în brațe pentru a-i mulțumi pentru toate.

– N-aveți pentru ce, a zis el, protestând sincer.

Însă Jaz l-a asigurat că el fusese totul.

– Dacă îl văd pe Paolo, vrei să-i transmit ceva ?

Signor Rossini a chicotit.

– Spune-i numai să se bucure de viață, de orice trandafir de fată. Va înțelege ce vreau să spun.

Deoarece bunica era VIP cu scaunul cu rotile, s-au urcat primele în avion. O instalație electrică a ridicat scaunul pe scări, cu bunica pe poziție. Până aici toate bune. Aveau locuri chiar în primul rând și avionul s-a încărcat de turiști. Curând au fost toți sus și avionul a decolat.

Bunica moțăia și Jaz stătea și ea cu ochii închiși, lăsând toate evenimentele ultimelor săptămâni să-i treacă pe dinaintea ochilor. Era ca o reluare a întâmplărilor. Călătoria până la aeroport ; întâlnirea cu Paolo și Giancarlo, ciondăneala cu Luisa și Giancarlo, cu burtile de ghiață pe plajă ; telefericul cu sca-

un. A deschis ochii când au adus gustarea, pe care a devorat-o cu entuziasm.

– Care-i primul lucru pe care-l faci când ajungi acasă ? a întrebat-o bunica.

– O, nu știu, să beau o ceașcă adevărată de ceai, cred. Nu e la fel în străinătate. Curios... Dar tu ?

– Eu ? Am să mulțumesc Domnului.

Ceea ce Jaz a considerat ca destul de rațional.

Bunica s-a decis să-și cheltuiască ultimele mii de lire pe o sticlă de șampanie. Amândouă s-au gândit că se impunea o sărbătorire.

– Îți mulțumesc că ți-ai salvat bătrâna bunică, a ridicat bunica paharul de plastic. Jaz s-a înroșit. Nu se vedea ca o eroină, dar evident așa o privea bunica ei.

Dacă au fost primele la îmbarcare, la sosire au trebuit să aștepte până au coborât ultimii. În cele din urmă a venit și rândul lor. Bunica s-a așezat în scaun și o persoană din personalul de la sol a împins scaunul în timp ce Jaz ducea bagajul de mână. A reușit să găsească un hamal și au trecut vama fără probleme. Acum era momentul cel mare !

Jaz l-a văzut pe mama și tatăl ei alergând spre ei, și făcându-le semn cu mâna. Ochii bunicii erau plini de lacrimi. La fel și ai lui Jaz. Îmbrățișări. Pupături. Râsete. Lacrimi. Un caleidoscop de emoții.

Şi-au croit drum încet spre parcare şi au călătorit spre casă discutând tot timpul. Jaz le-a povestit părinţilor saga ei romantică. Şi în cele din urmă au ajuns acasă Carrie şi Dong o aşteptau pe scările de la intrare, cu un steag imens făcut de ei pe care scria : „Bine ai venit acasă !". Jaz era copleşită. Era bine să fii acasă. Foarte bine. Era atât de bine că aproape uitase că Paolo nu se afla acolo pentru a o întâmpina. Dar cum începea să-şi revină, gândurile i se îndreptau spre Paolo. Probabil că a considerat a fi o chestiune prea personală pentru el de a se găsi la reuniunea familială, şi-a spus ea sieşi. Poate că avea nevoie de mai mult timp.

– Ei, nu inspectezi casa ? a întrebat-o pe Jaz tatăl ei.

– Sunt sigură că e în regulă, a spus ea. Oricum, aş dori o ceaşcă de ceai înainte.

Carrie a schimbat o privire cu domnul Weston.

– Fac eu ceaiul, a zis ea îndatoritoare.

Dong se învârtea de colo-colo şi arăta incomodat evident. A hotărât să ia taurul de coarne.

– Jaz, du-te sus. Ai o surpriză.

Ca un copil la Crăciun, Jaz a alergat pe scări. A năvălit în dormitor. Era întuneric. A orbecăit după comutator. Pe pat era un buchet imens de trandafiri roşii. A smuls carto-

rașul din celofan. Mesajul spunea tot ce voia ea să citească. „Și eu te iubesc, Rosa mea Inglese". Strângând cartonașul, tremura de plăcere și apoi s-a auzit o ciocănitură la ușă.

— Ești bine ? a întrebat o voce familiară.

— Paolo ! Paolo ! S-a întors și a fugit în brațele lui.

După ce a încetat s-o sărute, i-a zis calm :

— Te iubesc.

— Te iubesc, a zis ea într-o șoaptă.

S-au uitat unul la altul într-o uimire tăcută De parcă nici unul dintre ei nu putea să creadă că e adevărat. El o ținea strâns și au râs.

— Mă iubești ! a spus ea neîncrezătoare.

— Și tu mă iubești ! a zis el, la fel de emoționat. A dus-o în brațe până la pat și a împins mai încolo trandafirii.

— O, am un mesaj pentru tine de la tatăl tău, a spus Jaz. Totul devenea clar acum. A spus „Bucură-te de viață, de orice trandafir de fată..."

— Mă bucur. Am strâns două duzini pentru tine. Și unul englezesc foarte prețios. Pentru mine. Te iubesc, Rosa mea Inglese.

— Te iubesc, Paolo Rossini.

Brusc a devenit foarte serios.

— Jaz, vreau să te rog un lucru, poți să-ți schimbi numele ?

Ea a părut surprinsă.

— Ce ai de obiectat la Jaz ? Nu-ți place ?

– Jaz e bine. Chestia e cu Weston. Un nume drăguț, dar cred că ar trebui să-l schimbi cu Rossini. E foarte muzical, cred că ți se va potrivi.

– Și eu cred la fel și și-a aruncat brațele în jurul lui. Ceașca cu ceaf după care tânjea de săptămâni era rece acum. Dar lui Jaz nu-i mai păsa câtuși de puțin.

– SFÂRȘIT –

Jaz n-a avut niciodată un gând negativ în viața ei, însă când bunica ei s-a îmbolnăvit la Capri, a fugit acolo, plină de temeri și griji. Bunica a supraviețuit intactă — ceea ce ar fi mult să zicem despre emoțiile lui Jaz. Da, cu o fată romantică, într-un decor romantic și o companie masculină nemaipomenită, orice se poate întâmpla!

A simțit bărbia lui pe umărul ei în timp ce ei îi mângâia părul. Inima lui bătea însă cu putere. Ea s-a uitat la el și s-au privit unul pe altul într-o tăcere deplină. Buzele li s-au întâlnit, atingându-se ușor, aproape cu nervozitate. O ținea strâns de tot. Ploaia curgea. Dar nu conta pentru nici unul în timp ce se îmbrățișau. Tocmai descoperiseră dragostea!

ISBN 973-96131-6-0

Lei 700

THE BEST